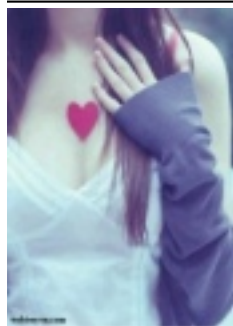

Một Đêm Vợ Chồng

Contents

Một Đêm Vợ Chồng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	49
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	73

Một Đêm Vợ Chồng

Giới thiệu

Ông nội là người thân duy nhất trên đời của hắn nhưng mà hai người lại như nước với lửa. Ngay cả l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-dem-vo-chong>

1. Chương 1

“Toàn bộ? Ông muốn đem toàn bộ cổ phần công ty cho người phụ nữ kia?”

Nghi thức từ biệt trang trọng và nghiêm túc vừa kết thúc, trong phòng nghỉ bên cạnh, Mạc Kiệt, ba mươi hai tuổi, trên mặt không có nửa điểm bi thương mất đi người thân, khuôn mặt nhả nhận di truyền từ mẹ giống như kiểu tranh vẽ chân dung trầm tĩnh tao nhã, tuần mỹ không tỳ vết, thứ duy nhất không phối hợp chính là độ cong cực nhát kia lộ trên môi mỏng, khiến người khác dường như đã quên là hắn vừa xong xuôi tang gia hậu sự của ông.

Bởi vì công việc chung bận rộn, ba giờ sau hấn còn phải bay đi nước ngoài bàn việc công ty, dự tính nán lại tới tuần sau, vì thế hấn liền muốn khi luật sư của ông tới tham gia nghi thức từ biệt thì thuận tiện đem tờ di chúc kia mang lại đây tuyên đọc. Không nghĩ tới...

“Đúng vậy, dựa theo di chúc của ông Mạc, ông đem danh nghĩa sở hữu cổ phần công ty tin cậy giao tặng cho cô Đường Hải Nhân một năm sau kế thừa toàn bộ, nhưng nếu cô Đường trong khoảng thời gian này kết hôn thì sẽ sớm giải quyết thủ tục kế thừa, cũng đem một phần ba cổ phần chuyển tặng cho chồng của cô Đường.”

Đường Hải Nhân? Đó là con nhỏ quái quỷ nào vậy? Trước giờ hấn chưa từng nghe qua, vậy mà không thể hiểu sau khi ông qua đời, cái tên này lại xuất hiện trên di chúc, đoạt đi thứ vốn thuộc về hấn, tâm huyết của hấn!

Mạc Kiệt nhìn luật sư tư nhân mà mình dẫn tới đang ngồi kế bên một cái, đối phương gật đầu, tỏ vẻ quả thật ông có thể loại bỏ phần thừa kế từ quan hệ huyết thống trực hệ, một phần hai phần tài sản còn lại đặc biệt lưu lại cho bên ngoài, tự do xử trí phần tài sản trên danh nghĩa của ông.

Mạc Kiệt cúi mắt nhếch môi, trải qua hai mươi mấy năm huấn luyện, lại nhiều phần nộ như thế cũng có thể hóa thành nụ cười bên môi một chút không nhiễm bụi, như có như không làm cho người ta không nhìn ra được cảm xúc, ý tưởng chân thật của hấn.

Cái này nên nói là nhờ công sức của ông thuở nhỏ đã đào tạo nên ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh của hấn, ngay cả tang lễ của người thân cũng không thể ảnh hưởng tư duy bình tĩnh của người Mạc gia.

Luật sư Vương nhìn nụ cười đột ngột trên mặt hấn, cùng với hai người ngồi ở bên cạnh mặt không chút biểu cảm – luật sư và trợ lý, ông lần thứ hai cầm lấy khăn tay lau mồ hôi. Tuy rằng tuổi của bản thân cùng thế hệ với ba của Mạc Kiệt, người trẻ tuổi nói chuyện giọng điệu cũng không có nửa điểm không vui, nhưng kinh nghiệm xã hội phong phú giúp cho ông có thể cảm nhận được trên người Mạc Kiệt một cảm giác áp bách nói không nên lời, cái loại khí thế vô hình lại hữu lực này cùng cảm giác trên người Mạc Đông Hán – người ủy quyền, ông cảm nhận được giống nhau, khiến thần kinh người khác buộc chặt, so với tham gia nghi thức từ biệt còn “trong lòng run sợ” hơn.

Dù sao, hấn là không có vài người bình thường khi ở tang lễ của ông mình còn có thể cười được đi?!

“Nhưng mà ông Mạc để danh nghĩa sở hữu động sản, bất động sản của ông tất cả đều lưu cho cháu trai duy nhất – cũng chính là anh, một mình anh kế thừa.” Luật sư Vương tỏ vẻ cường điệu hấn vẫn có thể nhận được phần tài sản gần mười tỷ nguyên, hy vọng hấn đừng cười như vậy nữa, làm người ta đứng ngồi không yên.

Nhưng mà Mạc Kiệt ngồi đối diện vẫn như cũ nở nụ cười làm cho người ta không đoán ra, ánh mắt từ đôi mắt thon dài xinh đẹp chậm rãi dời về sắc trời xanh thẳm phía ngoài cửa sổ.

“Cuối cùng, ông vẫn không buông tha cơ hội tôi luyện cháu.”

Hấn ở trong lòng nói với người ông luôn nghiêm khắc thúc giục, trên mặt ý cười càng sâu, cảm thấy chính mình giống như ở thời khắc cuối cùng bị ông nội dắt mũi, mà hấn thậm chí không có cơ hội đi chất vấn ông vì sao làm như vậy.

Hai mươi mấy năm qua, hấn vì muốn chứng minh chính mình làm người của Mạc gia một cách xứng đáng, thậm chí trò giỏi hơn thầy, hấn cơ hồ tập trung toàn bộ thời gian, tinh thần vào công tác, liều mạng làm cho sản nghiệp điện tử thêm lớn mạnh, trút hết toàn lực làm cho bản đồ sự nghiệp của tập đoàn Phú Thái mở rộng tới nhiều lĩnh vực khác nhau. Hấn cho rằng một ngày nào đó sẽ chính thức kế thừa toàn bộ tập đoàn, nắm giữ thực quyền.

Chỉ cần có được cổ phần công ty của ông, hơn nữa cùng với cổ phần trong tay, hấn có thể trở thành cổ đông lớn nhất của Phú Thái, thực hiện được mục tiêu này. Nhưng ông lại dắt mũi hấn, giống như đang khoe khoang ông còn có quyền hạn quyết định, đem phần cổ phần công ty mà ông biết hấn khát vọng đạt được nhất, hào phóng giao ột người phụ nữ không thân cũng chẳng quen mà không phải là người cháu vì công ty trả giá sở hữu tâm lực.

Bởi vậy, hẳn thật sự có lẽ sẽ mất đi quyền chủ đạo ở trong tập đoàn trước mắt, đồng nghĩa với việc chấp tay đem kết tinh tâm huyết của bản thân nhường cho người ta...

Hắn không cam nguyện, bỗng nhiên cảm thấy bản thân giống con lừa bị lừa giỡn, vì muốn ăn củ cà rốt treo trước mắt, cố gắng trèo non lợi suốt đi suốt hai mươi mấy năm, kết quả cũng là công dã tràng.

Làm sao có thể cam tâm a!

Lửa giận hừng hực bốc lên trong lòng, khí tức giữa trán cũng càng thêm âm lãnh.

“Cám ơn ngài đã đến đây một chuyến, luật sư Vương. Mặt khác, tôi hy vọng ngài có thể tạm thời giữ bí mật, trước mắt không cần tiết lộ nội dung tờ di chúc này.” Hắn quay đầu lại ám chỉ.

“Anh muốn nói là... cô Đường?”

“Luật sư Vương là người thông minh.”

“Cái này chỉ sợ...”

“Xin ngài thông cảm, tôi vừa mới chịu nỗi đau mất đi người thân, cần một chút thời gian tiêu hóa việc này, dù sao chờ một thời gian, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hiệu lực của tờ di chúc này, không phải sao?” Hắn cười đến mười phần “thân thiết” nhưng lưng luật sư Vương vẫn lạnh lên.

“Ừ... Vậy qua một thời gian, chờ anh tâm tình bình phục một chút rồi lại nói sau.” Luật sư Vương lần thứ ba lau mồ hôi, đáp ứng phớt lờ.

Trên thực tế, ông Mạc lúc còn sống cũng từng nói rõ không cần vội vã báo cho cô Đường biết tin mình mất, mà là trước tiên công bố với cháu trai của mình nội dung tờ di chúc này, cho nên đến nay ông vẫn còn chưa có đi tìm người thừa kế còn lại.

Tuy rằng không hiểu được ông Mạc nói rõ như thế có dụng ý gì, nhưng ông nhận tiền làm việc, trong tình huống không vi phạm pháp luật, đương nhiên sẽ không muốn đắc tội người khác, nhất là vị này trước mắt...

Tóm lại, cả ông lẫn cháu đều làm cho người ta sợ hãi.

“Vậy tôi đây cáo từ.” Luật sư Vương khấn cấp ôm túi công văn cáo lui, một chút cũng không muốn ở đây – trong phòng nghỉ “gió âm thổi từng trận”, cùng Mạc Kiệt ở chung.

Trợ lý Từ Vĩ Dân linh động đứng dậy tiễn khách, thuận tiện cũng xác nhận luật sư Vương đã rời đi.

“Tra rõ ràng chi tiết của người phụ nữ kia, bất kể chi tiết gì cũng không có thể quên.” Mạc Kiệt đứng dậy, tùy tay vuốt lên miếng vải đen để tang chướng mắt trên bộ âu phục của mình.

Trong vài giây, cảm xúc được che giấu một cách hoàn mỹ, không thấy sự giận dữ lạnh lẽo, chỉ có sự tao nhã nhẹ nhàng, càng làm nổi lên khí chất hơn người của hắn, hắn bước đi ung dung khởi hành đi tới trước sân bay.

Phía sau Từ Vĩ Dân đi theo sếp, làm việc hiệu suất thần tốc, khi sếp đi đến trước bãi đỗ xe thì hắn gọi điện thoại tìm người tiến hành việc này.

Cách một tuần, Mạc Kiệt đi công tác trở về nước, không về nhà, tắm rửa thay quần áo ở phòng nghỉ trong công ty, sau khi chủ trì hoàn tất hai cuộc hội nghị, liền dựa theo địa chỉ tìm được ghi trên báo cáo thu thập thông tin đáng tin cậy, đi đến tiệm cà phê nơi Đường Hải Nhân làm việc, muốn tự mình gặp người phụ nữ kia để quyết định cẩn thận đối sách kế tiếp.

Cho dù căn cứ vào nội dung bản báo cáo, người phụ nữ hai mươi sáu tuổi kia là người có gia thế trong sạch, việc kết giao bạn bè đơn thuần, bối cảnh bình thường đến nỗi ngay cả liệt kê ra bằng cấp, thành tích hiện có đều điền không đầy năm trang giấy, nhưng hắn lại ôm chặt lòng hoài nghi cao độ đối với người này.

Nghi ngờ liếc cô gái trẻ tuổi cười ngọt ngào trong ảnh, một đôi mắt hạnh tựa như đôi trăng lưỡi liềm lật ngược, khéo léo ở phía trên mũi, đôi má mướt mà còn được tô điểm thêm hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ, vì dung nhan trắng nuốt tú lệ mà tăng thêm vài phần khí tức đáng yêu, khiến cô xem ra chính là cô em gái hàng xóm có bộ dáng vô hại.

Nhưng hẳn đoán người phụ nữ này hẳn chính là sinh ra có gương mặt có vẻ thanh thuần, kì thực thủ đoạn cực kỳ ỉn, tâm cơ nặng nề, am hiểu việc câu dẫn đàn ông, bởi vậy mới có thể lừa gạt đáng kể phần di sản từ trên người người ông không cười không nói kia của hẳn, thậm chí ngay cả “một nửa” tương lai của cô ta cũng nhận được sự che chở .

Nhưng bất kể người phụ nữ kia khó chơi bao nhiêu, hẳn đều sẽ vượt qua chướng ngại vật này, từ trong tay cô ta tìm về những thứ bản thân nên nhận được.

“Tổng giám đốc, chính là ở phía trước .” Tài xế đậu xe ở bên đường, hai bên con đường nhỏ phía trước đã có xe khác đỗ, khiến cho bọn họ không thể tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Kiệt ừ một tiếng, tự mình xuống xe. Không ngờ rằng người vừa mới đi đến cửa tiệm, một chậu nước hắt về phía hẳn đi tới...

“Thực xin lỗi! Tôi không thấy anh đi tới.” Người gây ra họa hét lên một tiếng, ôm xô nước trong lòng, thất kinh vọt tới trước mặt hẳn, cúi đầu thật mạnh chịu tội.

Mạc Kiệt nhìn ống quần bị làm ướt, bệnh sạch sẽ nhẹ khiến cho hẳn cảm thấy chán ghét vết nước bẩn kia trên quần.

Ngẩng đầu, trong nháy mắt nhận ra người tới chính là Đường Hải Nhân, độ cong nhẹ trên môi chuyển thành một độ cong mê người.

“Không sao cả, tôi cũng cảm thấy thời tiết quá nóng nên muốn đi vào uống ly nước.” Hẳn xuất ra nụ cười ôn nhu, hóa giải sự xấu hổ của cô.

Đương nhiên, hẳn không phải bởi vì thích cô gái này mới cười với cô, chỉ là do thói quen thuần túy trước mặt người khác bảo trì nét mặt “hài hòa” như vậy, bởi vậy “thân thiết, lịch sự, bình dị” chính là ấn tượng đầu tiên mà hẳn mang lại cho người khác, mà hình tượng ôn hòa như vậy cũng đang thích hợp vô cùng để làm giảm bớt tính cảnh giác của đối phương, có lợi cho hẳn dò hỏi hư thực.

Hẳn không lộ ra thân phận của bản thân, lựa chọn trước tiên làm một người khách hòa ái dễ gần.

Đường Hải Nhân ngẩng ngẩng nhìn khuôn mặt xuất sắc kia, rất khó không thể không chú ý đến hẳn có một đầu tóc nghiêng nghiêng màu nâu, ngũ quan tinh xảo lại không mất đi phần anh khí, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tia cười yếu ớt kia xinh đẹp tựa như cầu vồng, thấp sáng dung mạo tuấn mị, có loại mỹ cảm tựa như là ảo mộng, khiến người khác không tự giác say mê...

“Tôi bộ dạng trông rất kỳ quái?” Hẳn trêu ghẹo hỏi, kỳ thực trong lòng biết rõ ràng nguyên nhân cô ngẩng nhìn hẳn đến sững sờ.

“Không, rất đẹp mắt.” Cô ôm xô nước, mỉm cười lắc đầu.

“Cảm ơn.”

“Không có chi.”

Đợi chút, cô đang nói cái gì! Thế nào lại có thể đối với một người con trai lần đầu gặp mặt, còn bị cô hắt nước làm ướt quần chấy nước miếng a?!

Cô buông xô nước, khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng khom người chào hẳn.

“Thực sự, thực sự xin lỗi, mời vào trong, tôi đi lấy khăn giấy cho anh.”

Phía sau, người đàn ông ánh mắt nén giận, nhìn chằm chằm cô gái buộc tóc đuôi ngựa phía trước, trong lòng sự hoài nghi cũng theo đó mà mở rộng, bởi vì trừ bỏ cô không khác những người phụ nữ khác, ban đầu cũng sẽ ở bên ngoài dùng ánh mắt “kinh diêm” (kinh ngạc + ái mộ) đối với bề ngoài của hẳn, hẳn lại không có cách nào cảm giác được nửa điểm hơi thở khôn khéo giả dối trên người phụ nữ kia để xác minh phán đoán lúc trước của hẳn.

Ánh mắt mê muội của cô, cùng với lúm đồng tiền ngổ ngẩn, phản ứng hoảng loạn, tất cả đều giống như những gì trên báo cáo viết, chỉ làm cho hẳn liên tưởng đến hai chữ “đơn thuần”...

Không có khả năng!

Hắn phủ định lối suy nghĩ này, đuổi kịp cô, quyết tâm nghiêm túc hơn nữa quan sát người phụ nữ này, tìm ra sơ hở của cô ta.

Đường Hải Nhân dẫn Mạc Kiệt tới trước một cái bàn, cầm khăn giấy tới, ngồi xổm trên đất nhằm muốn giúp hắn lau khô.

“Tôi tự mình làm.” Hắn không có thói quen cho người khác đụng vào thân thể của hắn.

“Không sao đâu, tôi giúp anh...” Cô đem lòng nhiệt tâm vào đầu, mới đột nhiên ý thức được chính mình ngồi xổm phía trước hắn, tư thế “mãnh liệt cợ” vào đùi của hắn có bao nhiêu mờ ám, da mặt trắng nõn lại trong nháy mắt ảo não chuyển hồng.

“Hay là anh tự mình làm là được rồi.” Cô ngưng ngừng đứng dậy, thực sự sợ hắn sẽ nghĩ lầm là cô đang quấy nhiễu tình dục hắn.

Nhưng thấy hắn vẫn lộ vẻ cười ảm áp một chút, cô yên tâm rất nhiều, không khỏi tăng vài phần hảo cảm đối vị khách nam lịch sự nho nhã này, cảm thấy người đàn ông này thật ôn nhu.

“Đây là thực đơn của chúng tôi, mời anh tham khảo một chút.” Cô cười meo meo, đưa một tờ thực đơn, ánh mắt không nhìn được luôn luôn quanh quẩn trên người hắn.

“Tôi nghĩ cô giúp tôi đề cử sẽ là lựa chọn tốt nhất.” Hắn không xem thực đơn mà ngẩng đầu nhìn cô. Tầm mắt ngưng tụ, hại trong lòng cô không báo động trước xuất hiện một trận nháy loạn bùm bùm.

Cô không phải chưa thấy qua bộ dạng đàn ông đẹp trai nhưng không biết vì sao người đàn ông này lại đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của cô, làm cho cô có loại cảm giác bay nhẹ nhẹ khoái trá.

“Sinh tố dưa xoài này là đồ uống có hạn vào mùa hạ, dùng mật ong điều vị, phối hợp với trái cây tươi, vị đây đặc ngon miệng, cực kỳ thích hợp để uống trong mùa này.”

“Vậy lấy cái này đi.”

“Vâng...” Nụ cười của hắn thật sự là vũ khí giết người, hại cô ít nhất hơn năm giây đứng ở bên cạnh bàn mới ý thức được chính mình lại thất lễ.

“A, mày thanh tỉnh chút đi!” Khi xoay người, cô vỗ vỗ đôi má, nhắc nhở chính mình là đang làm việc, đừng có giống đứa háo sắc đối với khách hàng chảy nước miếng nữa.

Mạc Kiệt mỉm cười, đoán cô hắn là không ý thức được chính mình thốt ra mà nói ra, thậm chí nét mặt ảo não kia, cũng chiếu rõ ràng trên cửa sổ kính thủy tinh...

Bỗng nhiên ngẩn ra, hắn nhận ra mặt của mình ở trên cửa sổ kính thủy tinh lại đang cười đến thoải mái tự nhiên.

Cái gì! Hắn trúng tà sao?! Cự nhiên sẽ “cười” với người phụ nữ kia, là nụ cười thật sự...

Không thể hiểu nổi!

Khóe môi chợt tắt, hắn giấu đi ý cười nơi đáy mắt, giữ lại nụ cười biểu hiện sự giả dối, tầm mắt tinh nhuệ không dấu vết thu thập nhất cử nhất động của cô ta, thuận tiện gọi điện thoại cho trợ lý Từ.

Buổi tối hắn còn phải tham dự một buổi yến hội, cần một bộ trang phục sạch sẽ, chứ không phải trang phục bị “làm bẩn”.

Một lát sau, sinh tố hoa quả mát lạnh được mang lên bàn, còn kèm thêm một ổ bánh bông lan cuốn sôcôla.

“Tôi không có gọi bánh bông lan.”

“Là tôi mời anh, vừa rồi thực sự thật xin lỗi.” Bao gồm hành vi háo sắc của cô, cô thành tâm tạ lỗi.

Hắn còn không kịp mở miệng, phía sau đã truyền đến tiếng gọi cô.

“Hải Nhân, chú cũng muốn một ổ bánh bông lan, còn nữa, thêm một ly cà phê nữa.” Một người đàn ông trung niên vẫy tay gọi cô, chỉ vào chiếc ly đã cạn sạch đến thấy đáy, xem ra hắn là một người khách rất quen của cô.

“Chú Trần, dạ dày của chú không tốt, bác sĩ nói không thể uống cà phê nhiều lắm, đồ ngọt cũng phải hạn chế.” Cô đi qua đó, thay người đàn ông kia thu thập ly không trên bàn, còn không sợ lời nói này sẽ khiến bà chủ quán bất mãn.

“Cháu so với con gái chú còn quản chú nhiều hơn.” Người đàn ông cười cười, đành phải đổi lại gọi một ly sinh tố không thêm đường.

Cô quay đầu phải rời khỏi, lại bị một người đàn ông hơi lớn tuổi ở bàn khác đưa tay ra ngăn lại.

“Hải Nhân, khi nào thì phải gả đến nhà chú làm vợ con chú đây?”

Câu hỏi này vừa hỏi xong, có thể làm cho người phụ nữ trung niên mang theo cháu nhỏ bàn kế đó mất hứng. “Này, đừng nói lung tung, Hải Nhân phải gả đương nhiên là gả cho con tôi, con tôi đẹp trai, công việc lại ổn định...”

“Nhân viên công chức chỉ có thể lĩnh tiền lương ổn định, con tôi tự mình mở tiệm ăn, tiền đồ rộng mở.”

“Vậy ông làm chi còn ở đây ăn cơm, không quay về cho con ông nuôi?”

“Chờ tôi cưới nàng dâu về, tự nhiên mỗi ngày ở nhà ngậm kẹo đùa cháu.”

“Vậy mau giúp con ông sắp xếp thân cận đi, Hải Nhân là tôi nhìn trúng trước.”

“Lời bà nói xong là tính à? Hải Nhân cũng không phải đồ vật, đánh dấu trước được trước.....”

Hai vị khách tuổi hơn năm mươi triển khai màn “khẩu chiến tranh dâu”, những vị khách khác nghe xong chỉ cười trộm một bên, tựa hồ sớm đối với tình huống này tập mãi thành thói quen, lơ đãng.

Duy chỉ có Mạc Kiệt, hắn vừa nghe là đã có người cướp muốn cô làm con dâu, trong lòng rung lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt, nhìn những người đó, tầm mắt bất giác tăng lên vài phần đối địch, tức giận.

Ở trong mắt hắn, Đường Hải Nhân lúc này so với hôn nhân có giá trị càng thêm quan trọng.

“Bằng không hỏi Hải Nhân là được rồi, xem nó thích con ông hay là con tôi.”

“Này...” Đối với các trưởng bối kính yêu, Đường Hải Nhân cảm thấy thực khó xử, cho dù đã khéo léo từ chối qua rất nhiều lần, trong tiệm vẫn là thường có khách tỏ vẻ nhiệt tâm với hôn sự của cô, muốn thay cô giới thiệu đối tượng, bằng không thì chính là tự mình biểu đạt ý muốn theo đuổi, muốn xin số điện thoại của cô.

Tuy rằng trong tiệm cũng có những nữ phục vụ chưa kết hôn khác, nhưng Đường Hải Nhân luôn tươi cười khả cú[1], nhớ rõ ràng thói quen ăn uống của mỗi người khách, coi khách là bạn bè như nhau hỏi han ân cần, không thể nghi ngờ trong cảm nhận của mọi người, họ tuyệt đối công nhận cô là người được lựa chọn phục vụ nhiệt tình, lại thích hợp nhất lấy về nhà làm bà xã, nàng dâu.

Chính là cô bản thân thường cảm thấy vô phúc chịu đựng “số đào hoa” như vậy...

“Hai cô chú cũng đừng khiến Hải Nhân của chúng con khó xử, Hải Nhân đi làm nàng dâu của hai cô chú, lợi nhuận trong tiệm của con sẽ phải tụt đi phân nửa.” Lúc này, Cao Tú Trân – bà chủ tiệm cà phê đứng ra thay nhân viên của mình giải vây, trong thời gian nói chuyện thừa cơ nắm lấy bả vai Đường Hải Nhân rời khỏi “chiến trường”, biết có rất nhiều người khách đều là vì Đường Hải Nhân phục vụ mà lần nữa tới cửa thăm.

Mạc Kiệt uống ngụm đồ uống lạnh, đang lúc hơi cảm thấy vừa lòng hành động của bà chủ tiệm kia, thì lại nghe được cô ta đề thấp âm lượng nói...

“Hải Nhân, tháng sau em chị trở về từ nước Mỹ, đến lúc đó lại giới thiệu cho các em làm quen...”

Cách! Hắn buông cái ly, nụ cười thanh nhả lộ ra từng trợn hàn khí.

Dựa theo tình huống này, còn cần phải chờ tới một năm sao?

Hắn không biết người phụ nữ kia là cự tuyệt thật sự, hay là giả bộ khéo léo từ chối, muốn dựa vào cái mác độc thân hấp dẫn càng nhiều ánh mắt của người theo đuổi, cố ý gợi lên sự hứng thú của người khác.

Có điều một khi cô ta gặt đầu, quyền kinh doanh của hắn thực khả năng sẽ qua tay người kia...

Hắn tức giận bất bình nhìn quanh tiệm cà phê này, phong cách Mỹ tuổi trẻ năng động, đồ ăn và uống là sự kết hợp bán cà phê, bán kem lại bán thức ăn nhẹ cùng với bánh bông lan, còn có một đám khách nói chuyện phiếm rôm rả giống như là đang ở chợ cò kè mặc cả...

Cái loại tiệm nhỏ “lộn xộn” này, nghĩ thế nào cũng không giống địa điểm ông nội sẽ thích, thực không hiểu làm sao ông có thể thường xuyên tới nơi này dùng cơm. Nhưng nghe bác tài xế vừa về hưu nói Mạc Đông Hán một năm qua hầu như tuần nào cũng sẽ tới tiệm ngồi chơi, có khi thậm chí nghỉ ngơi hết cả buổi chiều.

Mạc Kiệt thực sự không hiểu, hắn không rõ nguyên nhân tại sao ông đem toàn bộ cổ phần công ty lưu ột nữ nhân viên phục vụ...

“Không hợp khẩu vị của anh sao?”

Ngẩng đầu, Đường Hải Nhân đang đứng ở bên cạnh bàn, hoang mang nhìn món bánh sôcôla cuộn chưa hề bị đụng tới trong đĩa của hắn cùng nước trong ly sinh tố hoa quả giảm xuống không đến hai cm.

“Không phải, là do bản thân tôi... Bởi vì gần đây xảy ra một vài chuyện, đột nhiên có chút luyến tiếc dùng hết phần ăn may mắn này, có thể vì tôi tạm để nguyên ổ bánh bông lan này không?” Nụ cười của hắn lại trong nháy mắt điều chỉnh thành một độ cong tao nhã, giọng điệu lại lộ ra vẻ u sầu nhàn nhạt.

Hắn nói may mắn? Nhưng ổ bánh bông lan kia rõ ràng là cô dùng để xin lỗi hắn, xem ra hắn hẳn là gặp một vài việc quá nhiều phiền lòng...

Cô tự nhiên thật muốn quan tâm người đàn ông mặt mang nụ cười nhưng ánh mắt lại có điểm u buồn này, nhưng nghĩ đến hai người dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, hỏi việc riêng của người khác tựa hồ không lễ phép mấy, vì thế cô kiềm chế cơn xúc động kia xuống, cười cười với hắn. “Tôi giúp anh đóng gói lại, hoan nghênh anh lần sau lại đến.”

Cô không biết người mà bản thân hoan nghênh là loại đàn ông gì.

Sau nụ cười của hắn kỳ thực là bụng dạ khó lường.

“Cám ơn.” Nhưng ở mặt ngoài, hắn tuyệt đối là người lịch thiệp mười phần, luôn có thể dùng biểu cảm, dáng vẻ tinh chuẩn để thành công đáp nặn ấn tượng mà hắn muốn mang lại cho người khác.

Lát sau, Đường Hải Nhân tiễn hắn ra tới cửa tiệm, bắt gặp được một cô gái dắt chó, còn dùng xe em bé đẩy một đám chó con, cô lập tức ngồi xổm xuống giang hai tay ôm con chó kia.

“Tiểu công chúa, em ở cũ xong rồi à, cục cưng thật đáng yêu nha... Mấy bé là trai hay gái đây...”

Người đàn ông đi đã xa quay đầu nhìn một cái, thấy một màn “chối lợi huy hoàng” kia, lại quay lưng nhìn ánh mắt cô càng khó có thể tin hơn.

Giống cô ta, cái loại phụ nữ này... Rốt cuộc vì sao? Dựa vào cái gì!

Đi đến khách sạn nơi tổ chức tiệc tối, Từ Vĩ Dân đã chuẩn bị ổn thỏa một bộ âu phục chờ hắn, cũng chuẩn bị luôn một gian phòng để hắn thay quần áo.

“Anh có biết người phụ nữ kia bình thường đến cỡ nào không? Cô ta thậm chí sẽ chào hỏi với chó, hỏi han ân cần chúng nó.” Hắn đem ổ bánh bông lan kia đưa cho trợ lý, lập tức bắt đầu thay quần áo.

Từ nụ cười thâm của hắn cùng với giọng điệu không cho là đúng, liền hiểu được việc kia ở trong lòng hắn là chuyện ngu xuẩn đến cỡ nào.

Vậy mà thế nhưng người ông từ trước đến nay luôn nghiêm khắc, khôn khéo lại đem tất cả cổ phần công ty sở hữu cho người phụ nữ kia, một người phụ nữ ngay cả xưng là “đối thủ” cũng không hơn!

Bất kể hắn nhìn thế nào, người phụ nữ kia đều không có nửa điểm “lực chiến đấu”, cô ta vừa không quyền rũ, cũng không đặc biệt xinh đẹp, lại càng không giống người có cái gì tâm cơ thâm trầm, chỉ là cười rộ lên giống đường tan chảy, ngọt ngào, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, vẻ mặt ngây thơ cũng đáng yêu đến nỗi làm cho người ta cảm thấy cô ta hẳn là rất dễ lừa...

Không may, nếu cô bị lừa, hắn cũng sẽ dính dáng bị hao tổn.

“Tổng giám đốc đã nghĩ ra phương pháp giành lại cổ phần công ty chưa?” Từ Vĩ Dân lưng dựa về phía sếp, nhìn bánh bông lan sôcôla trong tay.

Đồ ngọt là thứ sếp của hắn cực tuyệt đỉnh đáng, cho nên hắn có chút ngoài ý muốn sếp sẽ mang về loại “đồ lưu niệm” này.

“Không cần giành lại, cổ phần công ty này tự nhiên sẽ thuộc về tôi.” Mạc Kiệt lưu loát thay xong toàn bộ quần áo, ngay cả giày da cũng thay mới luôn.

“...” Nét mặt Từ Vĩ Dân có chút tò mò nhưng hắn không dám thật sự hỏi ra miệng. Đi theo bên người sếp làm việc năm năm, hắn có khi vẫn không đoán được tâm tư của sếp.

Mạc Kiệt nhếch môi lên, thoải mái mà nói: “Kết hôn không phải là thành sao.”

Chỉ cần cưới người phụ nữ kia, hắn có thể danh chính ngôn thuận kế thừa danh nghĩa một phần ba cổ phần công ty của ông, vẫn như cũ có thể trở thành cổ đông lớn nhất của Phú Thái, không còn phải oan uổng mà đứng vị trí thứ hai, mà là thực tế nắm quyền kinh doanh của tập đoàn.

Phương pháp này so với việc đi tìm cô đàm phán, điều đình, chi tiền mua lại cổ phần công ty mà cô kế thừa thật sự là đơn giản hơn. Bằng không ích lợi ở trước mắt, ai biết được người phụ nữ nhìn như đơn thuần kia có thể hay không đột nhiên biến trở thành con rắn tham lam.

“Tôi, muốn trở thành chồng của cô gái kia.” Nhớ tới vẻ mặt mê muội, khờ ngốc nhìn hắn của người phụ nữ kia, hắn định liệu trước kế hoạch này, vấn đề lương tâm là hắn cũng không hề lừa gạt tình cảm người khác, cũng may mắn bản thân cũng không chán ghét người phụ nữ kia, cưới cô ta không có chướng ngại tâm lý gì.

“Anh nói thật?” Tuy rằng không phải là lần đầu biết đến sếp không từ thủ đoạn, nhưng trợ lý Từ vẫn có chút kinh ngạc đối với cách làm của sếp.

“Anh nghe tôi nói đùa qua sao?” Hắn điều chỉnh khuy tay áo, sờ sờ cổ áo, nhìn vào gương lộ ra nụ cười vừa lòng.

Vì phòng ngừa cô ta bị người đàn ông khác lừa gạt, không bằng hắn ra tay trước, ít nhất hắn cưới cô ta là vì quyền mà không phải tiền, tương lai sẽ không đem danh nghĩa tài sản của cô cướp sạch không còn, kết cục lúc đó càng thâm hơn.

Huống hồ kể từ đó, trong tập đoàn cổ đông lớn thứ hai cũng là vợ của hắn, đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại, thật sự là càng nghĩ đến càng thấy có lợi.

“Nhưng là nếu cô ta biết anh là vì công ty cổ phần mà cưới cô ta...”

“Cô ta sẽ không biết, bởi vì phần cổ phần công ty này là quà ông nội chỉ định muốn tặng cho cháu dâu tương lai.” Hắn sẽ làm cho Đường Hải Nhân nghĩ như vậy, chỉ cần cô ta không biết nội dung tờ di chúc kia, cả đời đều sẽ cho rằng phần cổ phần công ty này chính là quà kết hôn của cô ta mà trưởng bối tặng cho, mà không phải di sản kế thừa vốn thuộc về cô ta.

Có điều thay đổi danh nghĩa một chút, quyền lợi của người phụ nữ kia cũng không bị tổn hại, cái này cũng không tính bạc đãi cô ta.

Mạc Kiệt cười đến tin tưởng mười phần, một chút cũng không lo lắng đến sự tồn tại của hai chữ “vạn nhất”, chỉ cần có thể thực hiện dã tâm của hắn đối với sự nghiệp, hắn cực kỳ vui vẻ hy sinh hạnh phúc hôn nhân của hắn.

“Đi thôi, chúng ta đến muộn.”

[1] nụ cười khả cú: nụ cười xinh có thể lợm lảy được.

2. Chương 2

Vài ngày sau, Mạc Kiệt lại đến tiệm cà phê nơi Đường Hải Nhân làm việc, cũng để cô giúp hắn gọi đồ uống cùng điểm tâm, ngồi ở vị trí bên cửa sổ, món điểm tâm ngọt trong tay vẫn như cũ không hề đụng đến.

Đường Hải Nhân vội vàng giúp mấy bàn khách gọi món, đưa món, trong thời gian đó cũng không ngừng phân tâm chú ý đến vị khách nam thủy chung nhìn ra phía ngoài cửa sổ, như đang đắm chiêu. Cho dù chỉ là người khách gặp qua một lần, cô không hiểu tại sao mình lại đặt khá nhiều lực chú ý trên người đàn ông kia, nhìn trên khuôn mặt anh tuần kia luôn luôn không xuất hiện ý cười, ngược lại là một cảm giác có tâm sự trùng trùng, cô không nhận được suy đoán hắn rốt cuộc gặp phải những vấn đề khó khăn nào.

Đưa xong một phần ăn cuối cùng, cô đến bên cạnh bàn giúp hắn thêm nước.

“Chuyện lần trước nói, còn chưa có giải quyết xong sao?” Cô nhìn đến ổ bánh bông lan hoàn hảo vô khuyết, đoán hắn có phải hay không còn bị cùng một vấn đề cũ quấy nhiễu.

Tuy rằng cô có lẽ không giúp được gì nhưng ít ra có thể lắng nghe phiền não của hắn. Đây được cho là một trong những ưu điểm của cô, luôn không ngại phiền phức lắng nghe đủ loại thanh âm, bởi vậy khách quen nơi này đều thích tìm cô nói chuyện phiếm.

Mạc Kiệt nâng mặt lên, trên môi rốt cục có một chút ý cười rõ ràng.

Trên thực tế, hắn cũng nhìn thấu bóng dáng ngược của cô qua cửa sổ thủy tinh, luôn luôn chú ý cô, phát hiện cô gái này thường xuyên đem tâm mất hướng về phía hắn bên này, trong lòng hắn yên lặng mừng thầm, đợi cô chủ động đi đến quan tâm hắn, kế hoạch của hắn mới có thể tiến hành.

“Cũng không phải chuyện cần giải quyết gì, là ông nội của tôi... Tháng trước ông đã qua đời.” Hắn hết sức mở rộng nụ cười ra vẻ thất vọng hơn tí xíu, nhưng lại hàm chứa cảm giác gặng gượng phần chần.

Dù sao chuyện ông nội qua đời, cô sớm hay muộn đều phải biết, lúc này nói ra, còn có thể đúng lúc gợi lên lòng trắc ẩn của cô, gia tăng “lực chú ý” của cô đối với hắn.

Phụ nữ chính là một loại động vật thực dễ dàng vì thương hại mà thành yêu, câu chuyện càng bi thảm càng dễ dàng giữ được lòng của bọn họ, cho nên trong TV mới thường trình chiếu một số tình tiết trong kịch được cường điệu quá mức khoa trương lừa gạt khán giả để tăng rating.

Hướng hồ thừa dịp cơ hội này, hắn cũng có thể thuận tiện do thám để biết cô hiểu biết bao nhiêu về chuyện của ông, nói không chừng ông khi còn sống cũng đã đề cập qua chuyện di sản với cô. Nếu cô thật sự như thế, có lẽ hắn sẽ phải thay đổi sách lược một chút...

“Tôi thật lấy làm tiếc.” Cô khổ sở nói, cảm thấy chính mình giống như hỏi chuyện không nên hỏi, làm xúc động đến nỗi đau mất đi người thân của hắn.

Hắn lắc đầu, tỏ vẻ không thèm để ý, tiếp tục lay động lòng trắc ẩn của cô.

“Thật ra tôi tới nơi này, chẳng phải ngẫu nhiên, là vì nghe tài xế của ông tôi nói ông thường xuyên đến nơi này.”

“Ông anh là khách quen của tiệm chúng tôi?”

“Ừ.”

“Anh họ gì?”

“Mạc, tôi tên là Mạc Kiệt.”

“Mạc... Ông Mạc?” Cô trong nháy mắt kinh ngạc, nhớ tới ông lão kia đã lâu không thấy, thời gian trước còn đang suy nghĩ gần đây sao ông cũng không lại tiệm...

“Anh nói ông đã qua đời?”

Hắn mới gạt đầu, những giọt nước mắt như hạt đậu của cô đã phím đầy hốc mắt, cô ôm khay trong lòng, khóc thút thít.

Hắn nhìn nước mắt không ngừng chảy thành chuỗi của cô, có chút kinh ngạc với mức độ đau thương của cô, vượt quá so với dự đoán của hắn, chân thật không giống thực sự...

Nội tâm Mạc Kiệt cảm nhận được một chút rung động, không rõ cô vì sao sẽ vì một người ngoài mà khóc đau lòng đến như vậy, thoát nhìn so với hắn, thân là cháu trai, còn khổ sở hơn, hình như lại càng không chịu được sự ra đi của ông nội.

Ở tang lễ người thân cũng không được phép khóc là chuyện đầu tiên ông nội dạy, hắn ấn tượng khắc sâu, từ đó cũng cố gắng làm cho bản thân trở nên kiên cường, kiên cường đến nỗi bây giờ muốn hắn khóc, hắn cũng không nặn ra được một giọt lệ. Bất tri bất giác, cười trở thành một việc càng dễ dàng hơn, tựa hồ có lẽ là từ rất lâu rồi, hắn đã mất hết những cảm xúc có liên quan đến mềm yếu, cái gì là khổ sở, đau lòng, sợ hãi, tất cả đều là những thứ không liên quan cũng không tác dụng đối với hắn.

Hiện giờ, nhìn thấy Đường Hải Nhân ở trước mặt hắn khóc đau lòng đến như vậy, trong lòng hắn có một cảm xúc không biết tên quái rối, lại nói không được đó là cái gì...

“Đừng khóc.” Hắn ôn nhu nói, cũng không tính thực sự muốn an ủi cô gái này, chỉ là bởi vì nhìn cô khóc, hắn càng cảm thấy trong lòng khó chịu, không thoải mái mấy.

“Thật có lỗi, nhưng tôi không nghĩ tới là ông Mạc...” Cô lấy khăn giấy kiểm lại nước mắt tràn ra, quay đầu đi hít vào thật sâu.

“Ông nội của tôi xem ra trông có vẻ rất khỏe mạnh?”

“Ừ, mắng chửi người khác rất lớn tiếng, mỗi lần đến tiệm chúng tôi đều soi mói cái này cái nọ, không có thứ nào là không bị ông chê qua, nhưng ông vẫn thường đến ăn, nói càng khó ăn ông càng muốn gọi, xem chúng tôi khi nào thì sẽ cải thiện.” Nghĩ đến ông lão hay bối lung tìm vết kia, Đường Hải Nhân nín khóc mỉm cười, cười cười rồi lại nổi lên lệ quang, cảm thán nhân sinh vô thường.

“Ông đúng là người không dễ lấy lòng.” Hắn nhìn mũi đỏ lên cùng hốc mắt ướt át của cô, từ giọng mũi nặng nề nghe ra được cô đang hoài niệm ông nội.

Hắn thật sự không tìm ra được nửa điểm giả dối sơ hở, vì thế lại lần nữa suy đoán cô gái này là thật lòng thích ông của hắn.

Mà đây đúng là chỗ kỳ quái, bởi vì hắn biết ông nội là người nghiêm túc lại lãnh khốc đến cỡ nào, người bình thường chỉ sẽ từ trên người ông cảm nhận được áp lực, đối với sự uy nghiêm của ông, giận mà không dám nói gì, tốt nhất là có thể tránh liền tránh, nhưng là cô gái này vậy mà lại thích ông lão hà khắc kia, còn chịu được âm lượng tiếng nói như chuông lớn của ông do ông bị lãng tai.

Nếu hắn không phải sống một mình bên ngoài, hơn nữa bởi vì bận những mối quan hệ trong công việc, rất ít cùng ông chạm mặt, chạm mặt cũng gần như không có lời gì để nói, màng tai của hắn có lẽ cũng sẽ không chịu nổi “sức oanh tạc” của ông.

“Ông Mạc tuy rằng thoát nhìn thật dữ nhưng thật ra tâm địa rất mềm, mỗi lần có người đến tiệm giúp những người khó khăn yếu đuối gây quỹ ông đều quyên tiền. Trước kia, có một nhóm bạn nhỏ tới tiệm bán bánh bích quy tự làm từ thiện, ông hào phóng mua hơn hai ngàn cái bánh bích quy tặng cho những người khách khác trong tiệm, mặt khác còn mời các bạn nhỏ uống nước nữa!”

Càng nói, Đường Hải Nhân càng nhớ đến ông lão “mặt ác tâm thiện” kia, tuy rằng bề ngoài không dễ gần, miệng lại không tha thứ cho ai, cùng một phần sandwich có thể bị ông chỉ ra hai mươi mấy khuyết điểm. Nhưng có đôi khi, nghe ông Mạc ngàn bài một điệu oán giận, nhìn ông một người ngồi trong tiệm suốt cả buổi chiều, cô cũng cảm thấy ông Mạc bởi vì rất tịch mịch nên mới có thể cố ý đi tìm cô tranh cãi.

Mạc Kiệt cười yếu ớt, xác thật có chút khó tưởng tượng ông mình là người sẽ chủ động thân mật với trẻ con, nhưng đối với số tiền ông làm việc thiện... Hắn nghĩ nếu Đường Hải Nhân biết ông hắn để lại bao nhiêu đi sản cho cô, chỉ sợ cô cũng sẽ không ấy ngàn cái bánh là hào phóng.

Nhưng cứ theo như vậy, cô dường như thực sự không biết thân phận thật sự của ông. Biết được điều này làm cho hắn càng thêm an tâm, cảm thấy nữ thần may mắn đang đứng về phía hắn.

“Xin hỏi, ông Mạc sao lại qua đời?”

“Nhồi máu cơ tim, ông ra đi rất đột ngột nhưng không phải chịu nhiều đau đớn lắm.” Thật sự sức khỏe ông nội cũng không như bề ngoài thoạt nhìn cường tráng đến như vậy, chính là ông chưa bao giờ trước mặt người khác tỏ vẻ yếu đuối, bệnh tình của bản thân luôn giữ bí mật đem về nhà, ngay cả hần, đứa cháu trai này, mãi đến thời gian trước mới từ trong miệng bác sĩ biết được ông luôn bị bệnh về tim mạch, đã uống thuốc khổng chế trong một khoảng thời gian dài.

“Vậy... Tôi có cái yêu cầu này hơi quá đáng, nếu có thể, có thể xin anh cho tôi đi gặp ông?” Cô muốn đi gặp ông một lần, nói lời từ biệt với ông.

Mạc Kiệt nhìn ánh mắt hi vọng của cô, hai con ngươi trong suốt viết nên sự nhớ mong cùng luyện tiếc tình khiết, trong ánh nước tràn đầy điểm điểm phát ra tia sáng, đặc biệt có loại ma lực thu chặt lòng người...

Được cô gái này quan tâm, chắc là loại cảm giác thực ảm áp.

Trong khoảnh khắc, hần tựa hồ có chút đã hiểu nguyên nhân ông sẽ đặc biệt chú ý cô gái này, không phải bởi vì cô đặc biệt bao nhiêu mà là ở trong mắt cô, mỗi người đều sẽ cảm thấy bản thân được quan tâm, được coi trọng.

Ở trong mắt cô liệu có người xấu không?

Hần đột nhiên rất muốn hỏi cô như vậy nhưng lại cảm thấy điều đó thật sự rất châm chọc, dù sao hần đúng là người chuẩn bị lừa cô, nhưng hần một chút cũng không cảm thấy lương tâm bất an, ngược lại lại cười đến nổi trong lòng tràn đầy đắc ý.

Bởi vì, hần nguyên bản chính là con ác ma vì lợi nhuận.

“Có thể, nhưng tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Cô không được phép lại khóc đau lòng đến như vậy, không thì tôi sẽ bị mọi người coi là người xấu khi dễ cô.”

Cô nhìn theo tầm mắt của hần nhìn xem bên cạnh, phát hiện có rất nhiều người khách đều đang nhìn bọn họ, vài người còn nhíu mày, một bộ dạng giống như cảm thấy Mạc Kiệt rất có vấn đề. Cao Tú Trân đang đứng ở sau quầy, đã xắn tay áo lên, đẩy cửa nhỏ ra chuẩn bị muốn tới đây “giải cứu” cô.

Đường Hải Nhân vội vàng nhìn bà chủ lắc đầu, tỏ vẻ bản thân không có việc gì, muốn đổi phương lui về.

Cô lộ ra một nụ cười sáng sủa, cam đoan nói: “Ngượng ngừng, tôi đáp ứng anh, sẽ không khóc nữa.”

Ít nhất, sẽ không ở trước mặt hần khóc, lại hại hần bị người khác hiểu lầm.

“Tốt lắm, cho tôi số điện thoại của cô, coi thử cô ngày nào không có đi làm rồi tôi sắp xếp một chút cùng cô tới đó.” Hần hỏi cô, kỳ thực đã sớm tra ra số điện thoại, nhưng hần vẫn tỏ vẻ quan tâm để cho cô làm chủ.

“Như vậy có phải hay không rất làm phiền anh? Thật ra anh chỉ cần nói cho tôi địa điểm, tôi có thể tự mình đi.”

“Để cô, một cô gái, đi tới vùng thôn quê hoang vu như chỗ đó, tôi không yên tâm, huống hồ cô không phải người nhà, nhân viên quản lý cũng sẽ không cho cô vào.” Hần cười ảm áp, bày ra vẻ mặt vui vẻ so mới vừa rồi cách biệt rất lớn, dung mạo ung dung tuấn nhã tựa như mặt trời ảm áp xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, dường như vì cô mà nở rộ ánh sáng.

Hần quen thuộc với từng cái biểu cảm của bản thân, luôn biết cần phải vận dụng chúng nó thế nào để đạt được hiệu quả tốt nhất. Huống chi cái loại cơ hội tốt cùng cô một chỗ này, hần làm sao có thể bỏ qua.

Đường Hải Nhân cũng sờ một chút, cảm thấy trong lòng giống như tê tê...

Lúc này đây có loại phản ứng này tựa hồ không thích hợp lắm, nhưng cô thực sự xấu hổ cảm thấy chính mình lại đang đối với người đàn ông này chảy nước miếng!

Ông trời, cứ tiếp tục như vậy cô sao còn có mặt mũi đi gặp ông Mạc?

“Vậy làm phiền anh.” Cô viết số điện thoại trên khăn giấy, hơn nữa còn nhận lấy danh thiếp mà hắn đưa tới.

Động tác hai người trao đổi điện thoại lại khiến mấy bàn khách bên cạnh ghé mắt, bởi vì chưa có người từng thấy Đường Hải Nhân cho khách số điện thoại cá nhân, cô từ trước đến giờ chỉ lưu số điện thoại của tiệm cho người khác, nhưng người đàn ông kia lại làm được, hơn nữa hắn vừa mới làm cho cô làm khóc.

Ánh mắt vừa tò mò vừa hâm mộ của người ngoài làm cho nội tâm Mạc Kiệt dâng lên một cỗ hư vinh nam tính. Có thể có được thứ mà người khác không chiếm được, luôn có loại cảm giác nói không nên lời về sự ưu việt.

Hắn gấp lại tờ khăn giấy kia, nhìn thấy nét cười nhẹ nhàng, đôi má hồng đào gây choáng ngợp của Đường Hải Nhân, ngoài quyền lực ra, hình như còn nhiều thứ khác... một cảm giác xôn xao giấu ở trong lòng, thúc giục dục vọng hắn muốn có được cô.

“Bánh bông lan này anh không ăn sao?” Thấy hắn đứng dậy sắp đi, cô vội vã nhắc nhở hắn trên bàn còn có món điểm tâm ngọt chưa đụng qua.

“Giúp tôi đóng gói lại là được rồi, như vậy khi trở lại văn phòng, còn có vài chuyện đáng để vui vẻ.” Từ nụ cười ảm áp dào dạt của hắn sẽ tuyệt đối không nhìn ra được thật sự hắn thích công việc hơn hắn cái ổ bánh bông lan ngọt ngào kia.

Nói ra thì sở thích ăn uống của hắn đại khái cũng bị ảnh hưởng bởi cá tính, bánh bông lan này giống như món ăn vặt màu sắc thời thơ ấu và đồ ăn có vị ngọt, từ sau khi hắn được nhận về Mạc gia, cũng rất ít chạm qua. Ngay cả trái cây, hắn cũng rất khác người thường, không chọn thứ quá ngọt.

“Vậy anh chờ tôi một chút.” Cô cười rạng rỡ rời khỏi.

Người đàn ông, đứng tại chỗ, có loại cảm giác bất đắc dĩ không thể không tiếp nhận.

Sau khi Mạc Kiệt rời đi, có vài người khách bắt đầu hỏi thăm Đường Hải Nhân về thân phận của hắn, dồn dập truy vấn quan hệ giữa cô và người đàn ông kia, cô đơn giản giải thích cũng không có người nào tin tưởng, cô lại không muốn nhắc tới chuyện ông Mạc qua đời nên dứt khoát trốn sau quầy giả bộ bận rộn, tạm thời né tránh sự tò mò của mọi người.

Không ngờ, người tò mò nhất về quan hệ của hai người bọn họ kỳ thực ở trong quầy...

“Nói mau, hắn ta rốt cuộc là ai? Vì sao chọc em khóc?” Cao Tú Trân đe dọa cô nói ra chân tướng, ngoan ngoãn khai báo sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị trừng trị.

Đường Hải Nhân biết bà chủ không phải người vô lý như vậy, có điều bởi vì bà chủ cũng biết ông Mạc, cho nên cô liền đem toàn bộ tình huống nói kỹ càng tỉ mỉ cho bà chủ một lần, còn đưa ra danh thiếp mà cô thuận tay bỏ vào túi áo để chứng minh thân phận của hắn.

“Woa, thật không nghĩ tới...” Cao Tú Trân nhìn danh thiếp lắc đầu chắc lưỡi, ra vẻ một bộ dáng giống như phát hiện tân đại lục trên danh thiếp.

Đường Hải Nhân vừa rồi không nhìn kỹ qua tấm danh thiếp kia, vì thế cũng dựa vào nhìn một cái...

Cô thở ra một hơi lớn, cũng bị chức danh ghi trên danh thiếp làm cho hết hồn.

Tập đoàn Phú Thái... Tổng giám đốc?

Đây là chức vị dọa chết người gì chứ! Một chút cũng không giống như chức vị sẽ xuất hiện bên người loại nhân vật bình thường như cô.

“Phú Thái không phải là cái công ty điện tử thu được lợi nhuận cao kia sao?”

“Hình như là vậy.” Cô tuy rằng không hiểu công nghiệp điện tử, cũng không tránh việc được nghe qua tên này từ truyền thông.

“Cho nên hắn rất nhiều tiền nha?”

“Chắc là vậy.” Cô nhìn chằm chằm danh thiếp trong tay, giọng nói có chút hữu khí vô lực.

Cho dù người đàn ông kia một thân quý khí, trên người mặc quần áo, phụ kiện thoát nhìn cũng không giống hàng rẻ tiền, nhưng cô vốn chỉ đoán hần là chủ quán cấp cao loại trung, không nghĩ tới hần cư nhiên là chủ quán của chủ quán của chủ quán... quán lớn như vậy.

“Vậy là em phát (phát)* lên rồi.” Cao Tú Trân vỗ vỗ bờ vai của cô, chỉ tiếc cho em trai không có hi vọng ôm mỹ nhân về.

“Phất cái gì, anh ta chính là cháu của ông Mạc, cũng là khách trong quán chúng ta.” Người ta lại không có muốn theo đuổi cô. Giống như hần loại người có tiền đó, làm sao có thể coi trọng cô, tiểu nhân vật không đáng chú ý...

Đợi chút, cô thể nào lại thực sự đang nghĩ đến loại chuyện linh tinh này!

Đường Hải Nhân lắc lắc đầu, cảm thấy ngay cả việc sinh ra suy nghĩ này cũng đúng là hành vi thực không biết tự lượng sức mình.

“Mày cũng không phải con chó nhỏ, ngàn vạn cũng không thể lại đối với người ta chảy nước miếng!” Cô kiên định tự nói với chính mình, thu hồi lại tất danh thiếp mà cô không thể “thèm muốn”.

Người bên cạnh nghe được cô lẩm bầm lẩm bầm, không nhịn được cười nhẹ.

“Chị xem em là thực sự phát ra.”

“Làm gì có.”

“Không phải cái kia phát, là phát... tình*.”

*ở đây chơi chữ, có 2 nghĩa, một là phát lên, giàu lên; hai nghĩa là lộ ra tình cảm

“Chị Tú Trân!” Cô hai gò má đột ngột hồng lên, không nghĩ tới chính mình biểu hiện rõ ràng như vậy... không đúng, là bà chủ nói hươu nói vượn a.

Rõng, thực sự rất thẹn thùng nha!

Cô vội vàng đi ra quầy, cảm thấy hay là ra ngoài tiếp đón khách một chút, người phụ nữ đã kết hôn này cô thực sự không phải là đối thủ.

Huống hồ dựa vào địa vị của người đàn ông kia, cho dù trong lòng cô có hảo cảm với hần, chỉ sợ cũng rất khó đạt tới được “độ cao” của hần...

Quên đi, tế bào vận động của cô rất yếu, loại chuyện trèo cao này cũng chỉ sẽ hao tổn tế bào não của cô mà thôi, không bằng suy nghĩ coi phải đem cái gì đi thăm ông Mạc là được.

Một tuần sau, bọn họ hẹn buổi chiều thứ bảy cùng nhau đến mộ viên nơi Mạc Đông Hán yên nghỉ.

Đường Hải Nhân mặc một bộ âu phục thanh lịch, ôm một bó hoa tươi, mang theo một túi trái cây và mấy món rau dưa tự mình làm, đứng ở gần giao lộ chờ Mạc Kiệt tới đón cô.

Dưới ánh mặt trời, một chiếc xe đầu đen khí phái chậm rãi dừng lại, hàng ghế sau cửa xe mở ra, một người đàn ông nhanh nhẹn tuấn nhã đi ra, tư thế oai hùng toả sáng.

Hần mặc một thân tây trang màu xám cắt may vừa vặn, mang một đôi giày da bóng đến nỗi phản chiếu ánh sáng, trên cổ tay đồng hồ cao cấp màu bạc lờ lờ sáng lên giống như kim cương, trên cái kẹp caravat giống như có nạm một viên kim cương...

Trước đây, bình thường cô chỉ chú ý tới hần bản thân phát ra hào quang, tầm mắt luôn dừng lại ở trên gương mặt anh tuấn kia, bị hần cùng với nét ôn nhu trong nụ cười yếu ớt hấp dẫn, cảm thấy người đàn ông nhã nhặn này làm cho người khác động lòng.

Nhưng hiện giờ, cô rất khó mà không lưu ý đến trang phục và phụ kiện sang quý trên người hần, cùng chiếc xe phía sau kia chắc là xe nhập khẩu giá trị mấy trăm vạn, đứng bên cạnh xe còn có một người tài xế thoát nhìn được huấn luyện bài bản...

Những thứ này, tất cả đều nhắc nhở sự chênh lệch giữa bọn họ, hắn và cô là hai người hoàn toàn ở tầng lớp không giống nhau, mà cảm giác khoảng cách này khiến cô tâm tình lo lắng, không thể giống như trước kia thoải mái mà đối diện hắn.

Nói thực ra, nếu không phải cô thực sự rất muốn đi thăm ông Mạc, cô sẽ hủy buổi hẹn ngày hôm nay, không muốn khiến cho dạ dày của mình phải chịu áp lực lớn như vậy.

“Tôi không đến trễ chứ?” Hắn cười hỏi, lộ ra một hàm răng trắng nõn, đều đặn.

Sáng sáng sáng sáng sáng, hắn ngay cả răng cũng sẽ sáng lên!

Cho nên nói, giống cô, loại phụ nữ bình thường như vậy, làm sao có thể xứng đôi với hắn, loại đàn ông từ trong ra ngoài đều giống như kim cương, đừng tự rước lấy nhục!

“Không có, là tôi sợ đến trễ, nên đi ra sớm một chút chờ.” Nụ cười của cô có chút cứng nhắc, rất giống như bỗng nhiên ngay cả cười cũng không có tự tin, cô thực hối hận trước đó không luyện tập một chút.

“Tôi giúp cô xách.” Hắn thấy trong tay cô có cái gì đó chắc không nhẹ mấy.

Vốn hắn muốn cô đừng có tốn công làm này nọ nhưng cô kiên trì nói đây là tâm ý của cô.

“Không cần phiền toái, tôi tự mình xách là được rồi.”

“Có đàn ông ở đây, làm sao có thể cho phụ nữ xách đồ.” Hắn chen ngang nhận lấy hoa tươi và túi đồ trong tay cô, tự mình giúp cô mở cửa xe. “Mời lên xe.”

“Cám ơn.” Cô không chối từ hảo ý của hắn nữa, cúi đầu đi về phía trước.

“Cẩn thận...”

Cộp!

Hắn không kịp đưa tay ra chặn, trán của cô liền “hôn” lên khung cửa xe một cách vang dội.

“Thực xin lỗi.” Cô lui ra phía sau một bước, ôm cái trán xin lỗi hắn.

“Là tôi không chú ý mới hại cô đụng đầu, sao lại xin lỗi tôi?”

“Ồ, bởi vì... Xe của anh trông rất đắt tiền.”

“Cho dù đắt tiền so với đầu của cô cũng không quan trọng bằng.” Hắn buồn cười, cô gái này sao có thể có ý nghĩ “thiên binh” như vậy, hắn kéo tay cô ra, kiểm tra vết thương trên trán của cô.

“Đau không?” Hắn vô ý thức cảm thấy vết sưng đỏ kia ở trên làn da trắng nõn thoát nhìn thực chướng mắt, cho nên giúp cô xoa cái trán, muốn cho dấu vết kia biến mất không thấy.

Cô nhìn lên khuôn mặt tuấn dật như thi của hắn, ánh mắt chuyên chú đang tập trung nhìn mình rất gần, động tác mềm nhẹ giống như sợ làm đau cô, ngữ điệu nói chuyện cũng hết sức nhẹ nhàng.

Đường Hải Nhân có chút hoa mắt choáng váng, vừa nghĩ đến cảm nhận trên trán là đến từ lòng bàn tay của hắn, nhiệt độ cơ thể của hắn, nhịp tim liền không tự giác bị quấy nhiễu. Bên cạnh đó, không chỉ “cục u” trên trán kia, khuôn mặt nghiêm túc của cô cũng nổi lên sắc màu hồng nhàn nhạt.

“Không có việc gì, tôi không sao.” Cô kéo tay hắn xuống, nhanh như chớp lủi vào trong xe, thoát đi từ trường mãnh liệt, để tránh trong đầu nảy sinh những hình ảnh tưởng tượng không nên có.

Không được, không được, không được!

Cô gõ gõ đầu mình, cảm thấy nếu tiếp tục gia tăng hảo cảm của mình với người đàn ông này, về sau nhất định sẽ phát sinh chuyện đau đầu hơn.

Lúc này Mạc Kiệt cũng ngồi vào trong xe, trùng hợp nhìn thấy động tác “tự ngược” của cô và đôi má đặc biệt hồng nhuận.

Hắn im lặng không lên tiếng, làm bộ như không nhận ra lực ảnh hưởng của mình đối với cô, nhưng trong lòng lại cười trộm kiêu căng tự sướng, còn có một lí do khác, có thể là bởi vì phản ứng và hành động ngốc nghếch của cô.

Lại một lần nữa, hắn nhận thấy bản thân thật sự bị cô gái đơn thuần này lấy lòng, phát ra từ nội tâm cảm thấy vui vẻ.

Nhưng hắn như cũ chỉ qua loa coi cảm giác này thành một trong những nguyên nhân “nên cưới cô”, không có ý khác.

Đường Hải Nhân vừa thấy hắn ngồi vào, lập tức lưng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh.

“Dây an toàn.”

“A.” Đúng rồi, hiện tại ngồi ở ghế sau xe ô tô cũng phải cài dây an toàn, như vậy khi có những phát sinh ngoài ý muốn mới sẽ không bay ra ngã thành cục thịt. An toàn thứ nhất, an toàn thứ nhất...

Bặc. Cô cài chặt dây an toàn, đôi tay còn giữ chặt lấy dây an toàn, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, tất cả đều chứng tỏ tinh thần của cô đang ở trong trạng thái buộc chặt.

Hắn cười liếc cô, cảm thấy cô gái này hôm nay dường như có chút không thoải mái, so với bình thường dè dặt cẩn trọng hơn, hình như có bộ dáng rất sợ làm việc gì sai. Nếu đây là do tác dụng quá mức của mị lực nam tính của hắn, hắn cũng không thích mấy.

“Cô xem ra rất căng thẳng.” Tiếng nói nhẹ nhàng của hắn, so với cô ngược lại rất nhàn nhã.

“A? Vậy sao?” Cô quay cái cổ cứng ngắc, có ý đề xuất ra một nụ cười đẹp tự nhiên.

“Hình như là có liên quan tới tôi.” Hắn nói trúng tim đen[1], đâm trúng ngay huyết đạo giả ngu kia của cô.

“Ồ, làm sao có thể... Có... Có sao?” Cô xấu hổ lắp bắp.

Hắn chậm rãi gạt đầu, đáp lại bằng nụ cười khẳng định.

Đường Hải Nhân suy sụp không cười nữa, ủ rũ bản thân thật sự không am hiểu nói dối. Đã không thể gạt được thì thẳng thắn thú nhận toàn bộ vậy...

“Trước kia tôi không biết anh là tổng giám đốc của công ty lớn.”

“Trước kia tôi cũng không biết cô là nhân viên phục vụ được chào đón nhất trong tiệm.” Mức độ được yêu thích của cô, ngay cả người chỉ đến tiệm hai lần như hắn đều nhìn ra được.

“Nhân viên phục vụ có cái gì hiếm lạ.” So với hắn, có lẽ ngay cả là con tôm nhỏ cũng không bằng.

“Nhân viên phục vụ ưu tú cũng hiếm lạ giống như tổng giám đốc, hơn nữa các cô sự nghiệp tương lai đầy hứa hẹn, được khách yêu thích, chúng tôi bình thường sẽ bị một đồng nhân viên chán ghét, không gian trèo lên lại có hạn, một khi thất nghiệp không dễ dàng tìm được việc làm mới, đi lãnh trợ cấp thất nghiệp còn có thể bị tin tức và giới truyền thông viết liên tiếp ba ngày báo mắng chúng tôi không biết xấu hổ.”

“Phù, thực sự chẳng.” Nghe hắn đem chức vị quyền cao chức trọng của bản thân nói thành “hèn mọn” như vậy, nhất thời làm cho tâm tình của cô thả lỏng một chút, cảm thấy người đàn ông này tuy rằng rất nhiều tiền, nhưng có được khiếu hài hước bình dị gần gũi, trong lời nói không mất sự dí dỏm, sẽ không mang lại cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng ngạo mạn hoặc ngửi được nửa điểm mùi tiền nình hót.

Đáng tiếc Đường Hải Nhân không hiểu được, hình tượng hài hước thân thiết của hắn phần lớn đều là vì có được cô mà đặc biệt tăng mạnh “hiệu quả”. Sau từng nụ cười mê người tươi, kỳ thực đều là đang bồi đắp mục đích ích kỷ của hắn.

Người đàn ông này cũng sẽ không làm chuyện không mang lại lợi ích nào đó ỉn mà hao tâm tổn trí. Hắn nhìn tâm tính của cô, nhưng là đang chờ một con cá mắc câu.

Mà cô lại còn không biết hắn đang cười âm hiểm, coi người đàn ông đầy bụng tâm cơ này trở thành người tốt lịch sự nho nhã.

Có lẽ do có quan hệ với ông Mạc, cô thật tự nhiên đem tình cảm của mình đối với ông kéo dài đến trên người cháu trai của ông, cho dù hai người quen biết không lâu, nhưng sau khi biết được thân phận của Mạc Kiệt, phần hảo cảm ban đầu không hiểu kia lập tức liền thăng cấp một tầng thành sự quen thuộc và tín nhiệm.

Bằng không hiện tại cô cũng sẽ không ngồi ở trên xe của hắn, đáp ứng cùng một người đàn ông chỉ gặp mặt qua hai lần một mình ra ngoài.

“Nhưng tôi cũng không biết ông Mạc hóa ra là người có tiền như vậy nha, rất kinh ngạc nha.” Cô lại nghĩ tới ông lão đã qua đời. Lại nói tiếp ông Mạc cũng là người thâm tàng bất lộ, biết ông gần một năm, cô còn tưởng rằng ông chính là một nhân viên công chức về hưu thanh nhàn, thường xuyên đến khu vực xung quanh tản bộ, giết thời gian.

Kì quái, hai ông cháu bọn họ đều thật biết che giấu như nhau, trước kia rốt cuộc đem chiếc xe lớn nội thất xa hoa xe này và tài xế này đặt ở nơi nào ta?

“Nếu đã sớm biết thì sẽ như thế nào?” Hắn thuận miệng hỏi, nhìn cô, một đôi mắt đen trắng rõ ràng linh hoạt đánh giá thiết bị bên trong xe, bộ dáng thực cảm thấy hứng thú.

“Đương nhiên muốn lợi dụng nhiều nhiều chút, nhiều tiền như vậy, có thể mua rất nhiều đồ, làm rất nhiều chuyện.” Trên thế giới này người cần giúp đỡ rất là nhiều, nếu sớm biết rằng ông có tiền như vậy, cô nhất định sẽ cố vũ ông làm việc thiện nhiều hơn, mà không phải thấy khi ông thường đến tiệm tiêu tiền hoặc khi ông một hơi quỳn ra vài ngàn nguyên, lo lắng cho ông có thể hay không tổn hại hầu bao rất nhiều.

Đường Hải Nhân đang tự hồi tưởng lại nhưng cô không dự đoán được lời nói vô tâm này khi nghe đến tai hắn lại bị giải thích thành một ý khác.

Lợi dụng? Mua rất nhiều đồ?

Có lẽ đây mới là tiếng lòng chân thật mà cô ta lơ đãng tiết lộ. Nếu có cơ hội, cô ta đương nhiên muốn được nhiều hơn, đó cũng là chuyện thường tình của con người.

Mạc Kiệt hoàn toàn có thể lý giải tính tham lam của con người, nhưng không biết vì sao nghe được cái ý tưởng từ trong miệng cô nói ra, chính là làm hắn cảm thấy một cỗ chán ghét, giống như trên tờ lụa trắng noãn không nên dính một vết bẩn nhỏ nào, khiến cho người khác khó có thể dễ dàng tha thứ.

“Thật sự là rất tiếc nuối.”

“Nói đúng nha.” Cô ngốc hồ hồ cười, hoàn toàn không phát hiện tâm tư dị thường khác xa của hắn.

So với sự đơn giản của cô, Mạc Kiệt nhiều năm bản thân là một người luôn yêu cầu không ngừng trù tính, tính kế, mới có thể để bản thân lập ra một thế giới phức tạp địa vị bất bại, vì thế đầu óc của hắn tự nhiên cũng chỉ sẽ dùng phương thức phức tạp để xử lý, tiếp thu bất luận tin tức nào.

Nhưng cho dù cô thật là người phụ nữ tham lam hắn cũng không ngại, bởi vì điều đó chỉ sẽ khiến hắn, vốn có tài lực hùng hậu, càng có ưu thế hấp dẫn cô, giúp đỡ hắn sớm ngày đạt thành mục tiêu cưới cô làm vợ.

Mạc Kiệt cười với cô, trong lòng ôm ấp ý đồ đối với tình thế hiện tại.

Cô đáp lại nụ cười của hắn, trong lòng cất giấu hảo cảm không dám thể hiện ra.

Hai người cũng không muốn bị đối phương nhìn thấu, nhưng vừa chạm vào chuyện tình yêu này, lực chiến đấu của cô gái tựa hồ trời sinh so với người đàn ông yếu hơn một chút...

Lúc hắn nhìn đến ánh mắt xấu hổ mang theo sợ hãi của cô, hắn đã hiểu được bản thân tuyệt đối sẽ không thua.

[1] Thành ngữ “nhất châm kiến huyết”: châm một điểm là đã ra máu, tương đương tiếng Việt là: “nói trúng tim đen”, “gãi trúng chỗ ngứa”, “nói toạc móng heo”, nhưng mà tại về sau của câu có “châm trúng ngay huyết đạo giả ngu”, để thành ngữ theo tiếng Việt thì ko thể hiện được ý mấy nên mình cũng ko biết nên để thế nào là hay nhất.

3. Chương 3

Cô đã nói sẽ không khóc.

Sự thật chứng minh, phụ nữ, cái gì mà liên quan đến việc nhận lời khổng chế cảm xúc, đều cần phải trừ hao.

“Ông Mạc, cháu là Hải Nhân, cháu đến thăm ông.” Câu nói đầu tiên, nước mắt của cô đã đảo quanh ở trong hốc mắt.

“Cháu làm một vài món dưa cải mang lại đây, đều là những món lúc trước từng nghe ông nói thích ăn, tuy rằng tay nghề còn kém so với đầu bếp nhà hàng nhưng vẫn mời ông nếm thử xem.” Lúc dâng lên đồ cúng, nước mắt đồng thời cũng tuôn ra, xen kẽ trên khuôn mặt mượt mà.

Cô muốn vụng trộm lau đi, nhưng “sản lượng” thật sự vượt qua phạm vi cô có thể khổng chế, đặc biệt nghĩ đến ông lão rõ ràng mắng chửi người không ngớt hiện giờ biến thành một tấm ảnh chụp bạc đơn độc dán tại trước mộ, một cảm giác không kém thốn thức tiếc hận lại khiến nước mắt của cô càng thêm không khổng chế được, không hề tiết chế bao phủ toàn bộ khuôn mặt.

Mạc Kiệt nhú mày, đứng ở bên cạnh lộ nét mặt không thể chịu nổi. Thứ nhất là vì nhìn không quen cảm xúc nhu nhược này, thứ hai là vì cô gái này “nói không giữ lời”, lại làm cho trước ngực của hắn trướng một cổ buồn bực không thông, không thoải mái mấy mà đè ép trái tim hắn.

Hắn định chạy tiến lên ngăn cản cô tiếp tục không giữ chữ tín, cô bỗng nhiên lên tiếng hô to...

“Ông Mạc, làm sao ông có thể đi đột ngột như vậy, như vậy sẽ hại cháu rất khổ sở, rất nhớ ông, ông có biết hay không...” Cô bầm sinh trời sinh lương thiện lại nhớ tình cảm cũ, ngay cả khi xem tin tức xã hội trên tivi không có liên quan gì tới mình, cô cũng sẽ lệ nóng doanh tròn, hiện giờ nhìn thấy người khách quen giống như chính ông của mình cũng rời xa nhân gian, làm sao có thể không hề đau lòng?

Đã không nhận được, cô dứt khoát khóc thoải mái, ở trước mộ Mạc Đông Hán đổ một “cơn mưa nước mắt”, hết sức tiêu hao cảm xúc sâu não này.

Mạc Kiệt tim đập mạnh và loạn nhịp, nhìn bộ dạng cô khóc lóc nức nở, hắn dừng lại. Kinh ngạc lần này đều không phải do nước mắt của cô, mà là bởi vì hình ảnh cô ngồi xổm trước mộ khóc kể lẽ thương nhớ, bỗng nhiên khiến cho hắn nhớ tới năm mình tám tuổi, đứa bé trai quý gỏi trước linh đường cha mẹ về mặt cầu xin, bị thương cha mẹ sao chột ra đi...

Giống như đã từng trải qua cảnh tượng tương tự, năm đó hắn ngay cả quyền lợi đau lòng cũng không được cho phép, chỉ có thể ở dưới tầm mắt của ông nội lạnh lùng nghiêm khắc nuốt xuống bi thương của bản thân, học người lớn bình tĩnh, bởi vì hắn là người của Mạc gia, không thể khiến Mạc gia mất mặt.

Trước mắt, cô gái này không quan tâm đến ai lên tiếng khóc lớn, nước mắt rơi dường như chính là nước mắt hắn không thể rơi, vô hình trung cũng khơi thông một phần cảm giác chân thật hiện đang đọng lại ở trong đáy lòng của hắn, gợi lên một nỗi buồn ly biệt phai nhạt mà hắn cho rằng mình đã sớm lãng quên.

Trong phút chốc, Mạc Kiệt ngược lại có chút hâm mộ cô có thể thẳng thắn như thế ra mặt thể hiện tâm tình của mình, bởi vì hắn vốn đề nén riết quen, sớm đã không rơi nổi những giọt nước mắt chí tình chí nghĩa này, mà cô lại khóc “hào khí vạn trượng” như vậy, quả thực không hề quan tâm đến hình tượng của mình.

Hắn đi lên phía trước, kéo cô lại, ôm cô gái khóc không thành tiếng này.

Một cái ôm ôn nhu là thứ mà hắn năm đó không có để được an ủi, nhưng hắn vậy mà có thể phá lệ muốn cho cô, tạm thời không để ý tây trang phẳng phiu bị dơ, chỉ là đau lòng khi thấy cô gái này khóc thảm thiết như thế.

Có lẽ chắc cũng là xuất phát chính từ tâm tình muốn đối với bản thân bồi thường. Hắn ôm lấy cô giống như ôm lấy chính bản thân mình lúc tám tuổi, vỗ nhẹ lưng, hy vọng làm cho cô cảm thấy dễ chịu một chút.

“Anh Mạc... Mạc?” Cô ở trong lòng hần khóc một lát, mới hậu tri hậu giác phát hiện tình huống không đúng mấy.

Tuy rằng biết hần rất có thể là xuất phát từ việc an ủi mới có thể ôm lấy cô, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, cô tựa vào trong lòng rộng lớn của hần như vậy, bị hơi thở nam tính của hần tầng tầng vây quanh, cảm giác thật sự... có chút vui vẻ.

A, cô lại nghĩ linh tinh đi nơi nào! Cư nhiên sẽ hở ra là liên đới với người đàn ông này “nghĩ vẫn nghĩ vợ”, thật sự là có lỗi!

“Không phải nói rõ là không khóc?” Ngữ điệu mềm nhẹ quan tâm của hần khiến cô càng cảm hổ thẹn.

“Thực xin lỗi.” Cô không nên khóc, cũng không nên đối với cái ôm của hần mà liên tưởng bậy bạ, thậm chí cảm thấy xấu hổ bản thân lại thích thú. “Nhưng may mắn nơi này không có người khác, sẽ không hại anh bị hiểu lầm.”

Cô cảm thấy may mắn không có người có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, bằng không cô còn có mặt mũi nào mà gặp hần.

Hần cười nói lỏng tay, cố gắng không nhìn tới nơi bị ẩm ướt trước ngực, liền đem ánh mắt đặt lên nước mắt còn đầy trên mặt của cô, “chuyên tâm” quan tâm cô, như vậy mới sẽ không trước mặt cô làm ra hành động thất lễ hành động, ví dụ như lập tức vứt bỏ áo khoác tây trang kia, nhằm thỏa mãn bệnh sạch sẽ vốn thành tính của hần.

“Ai nói, ba tôi, mẹ tôi, bà nội tôi đều ở nơi đó, nói không chừng bọn họ hôm nay sẽ đến báo mộng chỉ trích tôi khi dễ con gái.” Hần trêu ghẹo nói, mang theo vẻ mặt một chút ủy khuất chĩa chĩa những ngôi mộ bên cạnh.

Cô nghiêng đầu thấy, nhớ tới trước kia có nghe ông Mạc nói qua người thân bên người cũng không còn sống, chỉ còn một người cháu trai, biểu hiện trên công việc thật sự không chịu thua kém, rất có năng lực...

Nói cách khác, Mạc Kiệt hiện tại chỉ còn một người, ngay cả ông nội cũng không có...

“Nhìn nét mặt của cô, chắc không phải là đang cảm thấy tôi thực đáng thương, đang thương hại với tôi chứ?” Mi tâm của cô nhú lại, hần liền đoán trúng ý nghĩ của cô.

“Không! Không phải... Chỉ là, nhà các anh thực sự chỉ còn một mình anh? Không có anh chị em khác?” Cô cũng không cảm thấy chính mình đang thương hại với hần, chỉ là thương tiếc tình cảnh hần lẻ loi một mình.

Giống cô, tuy rằng tới phía Bắc đi học, sau khi tốt nghiệp tiếp tục ở lại Đài Bắc làm việc, không trở về miền Trung cùng người nhà ở chung, nhưng tình cảm giữa người trong gia đình với nhau là tương đối chặt chẽ, thường xuyên liên lạc, căn bản không có cách nào tưởng tượng toàn bộ người nhà cũng không còn ở trên đời, cái loại tình huống vĩnh viễn không bao giờ gặp này.

“Nếu ba tôi không gạt chúng tôi ở bên ngoài ăn vụng, chắc là như vậy không sai.” Hần hoàn toàn vô tình nói, trên thực tế thực sự đã quen cuộc sống một mình một người, không ỷ lại bất luận kẻ nào, cho nên lần này ông nội qua đời mới không đối với tâm tình của hần gây ảnh hưởng quá lớn.

Hần cứ theo lẽ thường đi làm, hô hấp, ăn cơm, cho dù có người thấy vậy càng kết luận hần một bộ máu lạnh vô tình, hần cũng sẽ không thay đổi chính mình, tiếp tục theo nhịp sống vốn có của hần, làm tốt chuyện hần nên làm.

Bởi vì hần là Mạc Kiệt, là truyền nhân duy nhất phải làm cho Mạc gia kiêu ngạo. Hần thà rằng dùng mãnh khiến người ta e ngại, cũng không muốn yếu đuối làm cho người ta cười nhạo.

Hần thoải mái mỉm cười làm cho Đường Hải Nhân lại có cảm giác xúc động muốn khóc, bởi vì cảm thấy người đàn ông này chính là cây mạnh không muốn làm cho người ta nhìn đến mặt yếu ớt của hần.

Cho dù hần thật sự nghĩ như vậy, cô cũng vì loại cá tính kiên cường quá mức này của hần mà cảm thấy xót xa, bởi vì nếu hần thích ứng sự cô độc như thế, chứng tỏ hần từ trước tới nay đều luôn cô đơn...

Cô yên lặng liếc người đàn ông mặt luôn tươi cười kia, tuy rằng ở mặt ngoài không nhìn ra được nhưng Đường Hải Nhân đột nhiên cảm thấy hắn cũng giống như ông Mạc, nói không chừng hắn càng giỏi hơn về việc giấu kín sự tịch mịch của chính mình, giấu đến ngay cả bản thân cũng không cảm giác được.

“Làm sao bây giờ? Tôi đột nhiên có chút hy vọng ba anh từng có lỗi với mẹ anh.” Cô thật xin lỗi, trộm ngấm hai vị trường bối một bên, hy vọng mẹ Mạc người lớn bỏ qua cho cô, buổi tối cũng không nên đến trong mộng dọa cô.

Cô thật tình hy vọng bên người Mạc Kiệt còn có người nhà khác quan tâm hắn, có thể làm bạn với hắn, cho hắn một chút ấm áp, tựa như người nhà cô ở phương xa cũng luôn luôn giống như là sức mạnh tinh thần của cô.

“Vậy tôi chẳng phải càng thêm bị hại nào sao?” Một Đường Hải Nhân còn chưa đủ sao?

“Cái gì?”

“À, ý tôi là nếu ba tôi thực sự làm loại chuyện này, khẳng định sẽ làm người một nhà chúng tôi thật hao tổn tâm trí.” Làm cái gì! Hắn không nghĩ tới bản thân làm sao có thể đem ý tưởng trong lòng nói ra ngoài miệng, cảm giác hơi xấu hổ, nhưng nụ cười trên mặt vẫn như cũ, tao nhã ung dung.

“Đúng là vậy, thực xin lỗi nha, là tôi nói lung tung...” Cô rất thận trọng đi qua cúi đầu tạ lỗi với cha mẹ hắn, chấp tay hành lễ, trong miệng lẩm bẩm, còn chỉ vào trái cây và đưa cái trước mộ ông, hình như là đang gọi người một nhà bọn họ có thể cùng nhau hưởng dụng các thứ.

Hắn xem cô gái gốc này, cảm giác mình càng đáng xấu hổ hơn, không thể tin được chính mình vậy mà lại sẽ chịu ảnh hưởng của cô, làm ra chuyện tình ngu ngốc giống như cô.

“Ta tám phần là điên rồi...” Đáng chết! Hắn đang lẩm bẩm lầu bầu.

Mạc Kiệt hơi nhếch môi, hơi lắc đầu, bỗng nhiên hướng về tấm ảnh chụp của ông nội, ông cơ hồ không có biểu cảm gì, hai mắt lại sáng ngời hữu thần, thoáng chốc hắn điên cuồng cảm thấy vẻ mặt lãnh túc của ông như là đang kiêu ngạo trước “màn khiêu chiến cuối cùng” này.

Hắn hơi gọi lên môi, trong mắt lóe ra một chút khiêu khích, trong cơ thể đang hình thành ước số mạnh mẽ, theo cái suy nghĩ điên cuồng kia lại lần nữa sôi trào hừng hực, ánh mắt tập trung trên người cô.

Thân là người cháu ông nội một tay dạy dỗ, hắn cũng không cho phép chính mình thua một ván cuối cùng này, mất đi thành quả mà hắn dốc sức có được nhiều năm qua.

Cô gái này, hắn thế nào cũng phải có được.

Sau ngày ấy, đằng đằng mười hai ngày, Mạc Kiệt cuối cùng không xuất hiện ở tiệm cà phê, làm Đường Hải Nhân cho rằng bản thân chắc là không có cơ hội nào gặp mặt hắn nữa.

Vì sao cô biết là mười hai ngày?

Ngượng ngùng, bởi vì cô có tính, không phải bỏ hết tâm trí tính, nhưng trong lòng chính là có tính thời gian, lén lút đếm số ngày hắn biến mất không thấy tăm hơi, sau đó trong lòng bịt kín tầng tầng sự thất vọng và thất lạc.

Đang lúc cô nản lòng đến cực điểm, khi cô sắp phai nhạt hoàn toàn mong muốn hắn sẽ xuất hiện cùng với vọng tưởng buồn cười hắn sẽ lại đối với cô lộ nụ cười mê người, hắn lại lấy một cuộc điện thoại quấy rầy lòng của cô...

“Mời tôi ăn cơm? Vì sao?” Từ lúc nhìn thấy điện thoại hiện tên, đầu của cô đã bị “điều ngoài ý muốn” này chiếm hoàn toàn, phản ứng bị đình trệ.

“Một người đàn ông muốn hẹn một người phụ nữ cùng ăn bữa tối, cô thực sự không biết nguyên nhân?” Tiếng nói ở đầu kia điện thoại lộ ra ý cười nhợt nhạt, trầm thấp mà tràn ngập từ tính.

Đường Hải Nhân tâm nhảy loạn vừa thông suốt, dường như không chịu nổi mạnh mẽ như vậy, đoán được lời từ đầu dây bên kia, lại không dám đoán, nếu không sẽ cảm thấy chính mình da mặt quá dày, sức tưởng tượng rất phong phú...

“Hãy nhận lời mời của tôi, đến lúc đó tôi sẽ nói cho cô biết.” Hấn tựa hồ phát hiện lá gan của cô nhút nhát, cho cô không gian để tạm thời né tránh, ở mặt ngoài làm bộ không hiểu ý nghĩ của cô, trong lòng đã có sự đắc ý được dự đoán từ trước.

Cô che ngực, cắn môi dưới, rất sợ tâm mình nhảy nhót bị đối phương phát hiện, vậy thì sẽ mất mặt.

Cô đem di động lấy ra xa một chút, hô hấp thật sâu, xem thời khóa biểu công tác trên bàn, bình ổn hô hấp, nhẹ giọng hỏi: “Tôi ngày mốt được nghỉ, anh có thời gian không?”

“Chỉ cần cô bằng lòng, rất hân hạnh được đón tiếp (- thường quang:thường thức ánh sáng), cái khác đều không thành vấn đề.” Tiếng cười của hấn càng rõ ràng.

Ánh sáng? Cô ở trong mắt hấn cũng có ánh sáng sao?

Cô hoàn toàn hiểu lầm ý cười của hấn, bị lạc ở trong hiệu ứng mãnh liệt mà hào quang mang lại, mỹ hóa hết thủy ngôn hành cử chỉ của hấn, đem ấn tượng tốt đối với hấn kéo dài vô thời hạn, còn tưởng rằng Mạc Kiệt cũng giống như cô chờ mong cuộc hẹn này.

Nhưng mà hấn lại là một con sói dưới ánh trăng, tâm tình sung sướng chỉ vì con mồi của hấn ngoan ngoãn một cách lạ thường, dễ dàng mắc mưu.

Tình yêu, đối với phụ nữ quả nhiên là mối câu tốt nhất.

“Được, vậy buổi tối ngày mốt gặp...” Cô ngây ngốc mắc câu, sau khi gác điện thoại còn cười không ngừng, lấy bút đánh dấu lại cái ngày đặc biệt kia trên thời khóa biểu công tác, một lát lại lộ ra nét mặt phiền não.

A, thực không xong, cô cư nhiên đã quên hỏi hấn muốn đi đâu ăn cơm, như vậy làm sao mà biết phải mặc quần áo gì để tương đối thích hợp, nhưng lại ngượng ngùng gọi điện thoại lại hỏi hấn, bằng không có vẻ giống như cô thực gấp muốn gặp hấn.

Phiền não nha...

“Giúp tôi xoá bỏ hành trình buổi tối ngày mốt, buổi chiều hội nghị cuối cùng tiến hành trước.” Trong văn phòng, Mạc Kiệt vừa buông di động, cũng không ngẩng đầu lên, nói rõ với trợ lý ở một bên.

Chín giờ rưỡi tối, hấn còn ở công ty tăng ca, xử lý tư liệu khảo sát mà hấn mới tự mình mang về từ châu Âu một ngày trước đó, để sáng mai có thể sử dụng trong hội nghị nội bộ.

“Vâng, nhà hàng đặt chỗ vào lúc bảy giờ rưỡi, được không?” Từ Vĩ Dân cũng giống như sếp, đầu cũng không nâng lên, ghi lại từng cái chỉ thị sếp quăng ra, hơn nữa nhanh chóng mở ra hồ sơ, một lần nữa sắp xếp từ đầu đến cuối thời gian hai ngày.

“Có thể, mặt khác giúp tôi chuẩn bị một món quà.”

“Quà?” Sếp đặc biệt nói rõ muốn tặng quà cho phụ nữ, điều mới lạ này làm cho Từ Vĩ Dân không nhận được ngẩng đầu lên.

Dựa theo lệ thường sao... Không, không có lệ thường để theo. Phụ nữ trên danh sách tặng quà của Mạc Kiệt, toàn bộ đều là đối tượng xã giao, không có ngoại lệ.

Về phần số rất ít phụ nữ từng cùng sếp gần gũi kết giao qua, bình thường cũng là mình tự mua quà để “thanh toán”, chưa từng có người nào có thể làm cho sếp chủ động mở kim khẩu “lấy lòng”.

Mạc Kiệt ngược mắt, đương nhiên cười nói: “Có cái gì đáng kinh ngạc, cô ta là vợ tương lai của tôi, đương nhiên cần tốn nhiều một chút tâm tư.”

Lời này nghe vào tai người khác, có lẽ sẽ cảm thấy lãng mạn cảm động, nhưng trợ lý Từ cũng không phải là ngày đầu tiên biết sếp.

Dựa theo lệ thường, chỉ cần người khiến cho tổng giám đốc “lo lắng”, bình thường đều sẽ không có kết cục tốt. Nhưng sếp đã nói như vậy, hấn đương nhiên là: nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, miễn khiến cho bản thân gặp chuyện không may.

“Tôi trước đi ra ngoài làm việc.”

Ngày hẹn, Đường Hải Nhân tỉ mỉ trang điểm, tìm trong tủ quần áo bộ quần áo đẹp nhất, phối hợp với một đôi giày thích hợp, cùng với một cái túi hàng hiệu duy nhất giá tương đối – những thứ cô bình thường luyện tiếc lấy ra dùng, hết sức có thể trang điểm bản thân xinh đẹp một chút, hy vọng cô ở trong mắt Mạc Kiệt là cảnh đẹp ý vui, đứng ở bên người hắn không cần tỏ ra quá kém cỏi.

Nhưng khi cô vừa tiến vào nhà hàng tráng lệ, cảnh quan mang phong cách xa hoa, lập tức cô liền cảm thấy bản thân trở nên thật mộc mạc, dưới chùm đèn thủy tinh to lớn kia, cô không tự giác trở nên tự ti.

“Thế nào, không thích nhà hàng này?” Hắn thấy cô sau khi tiến vào liền hết nhìn đông tới nhìn tây, vô tâm với thực đơn trước mặt.

“Không phải, là cách ăn mặc của tôi... Hình như không thích hợp mấy để tới nơi này ăn cơm.” Cô xấu hổ cười. Nhìn quanh những người khách dùng cơm xung quanh một cái, các quý ông cơ hồ người người tây trang trắng thớm, trong khi đó các quý bà còn mặc lễ phục đến, bọn họ có một điểm chung là một thân hàng hiệu, quý khí bức người. So sánh, cô “người bình dân” này ngồi ở chỗ này hình như hơi phá hư hình ảnh.

Mạc Kiệt nhìn người cô, ánh mắt ôn nhu mỉm cười.

“Tôi cảm thấy cô rất đẹp, thoát nhìn không có gì không ổn.”

“Cám ơn.” Cô biết rõ đây là lời ca ngợi nói quá sự thật, nhưng từ trong miệng hắn nói ra, cô vẫn là nghe thật sự vui vẻ, bên môi xao động một chút ngọt ngào.

“Tôi nói thật, bằng không tùy tiện tìm một người phục vụ tới hỏi thử.”

Thấy hắn thật sự giơ tay lên, cô vội vã ngăn cản. “À! Anh đừng náo loạn.”

Không ngờ rằng tiếng kêu này, ngược lại đưa tới càng nhiều đôi mắt ghé tới. Cô giống như đứa trẻ làm việc gì, ngượng ngùng cúi đầu, cảm thấy thật có lỗi hại hắn cùng mất mặt với mình.

“Tôi không nháo, hôm nay mỗi câu tôi nói đều là thật tình, xin cô không cần hoài nghi.” Hắn giống như không thấy được những ánh mắt chú ý quanh mình, tự mình đề mu bàn tay cô lại, lực đạo kiên định hơi lưu lại, lập tức dời, tránh được sự nghi ngại chiếm tiện nghi, lại lưu lại sự ôn nhu an ủi người khác.

Cô nâng gương mặt e lệ thanh tú lên, nụ cười trong suốt, cảm tạ sự săn sóc của hắn, lại cảm thấy trong lời nói của hắn dường như có ẩn dấu huyền cơ sâu xa, ánh sáng long lanh trong mắt như đang báo trước điều gì đó...

Nhưng hắn không nói thêm nữa, chỉ là mỉm cười giống như bình thường, có điều đôi mắt kia lại so với bình thường có chút bất đồng, làm cô cảm thấy đặc biệt nhu hòa, chuyên chú, nhìn chăm chú khiến cô có chút tâm hoảng ý loạn... Nhưng lúc nghĩ lại, cô lại sợ cái kia chỉ là chính mình “phản ứng quá độ” do cảm giác sai.

Suốt một bữa cơm, tâm tình của cô lặp đi lặp lại, trái đoán phải nghĩ, chính là nắm không được tâm tư của hắn, nhưng trái lại làm cho bản thân trong lòng dao động dữ dội, dự cảm bữa cơm này chắc là sẽ tiêu hóa không nổi.

Tiếp theo, hắn lại xuất ra một món quà nhỏ làm cho cô kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng).

“Mấy ngày hôm trước ra nước ngoài công tác, nghĩ đến cô liền mua.” Hắn mặt không đỏ khí không sưng nói dối, đem vật phẩm trang sức trợ lý Từ mua trong quầy hàng cao cấp quốc tế trở thành tâm ý của mình, không chút nào chột dạ.

Thì ra là hắn đi công tác. Cô nghĩ, cẩn thận mở ra hộp quà nhỏ đóng gói tinh xảo.

“Thật đẹp... Nhưng thoát nhìn không tiện nghi, tôi thực sự có thể nhận sao?” Cô khen ngợi cái cài tóc xinh đẹp được khảm pha lê kia, cũng nhận ra nhãn hiệu hàng hiệu. Nhưng cái thật sự làm tâm cô bay cao lại là phân tình cảm hắn thể nhưng có nghĩ đến cô.

Trong mười hai ngày kia, thì ra không chỉ có cô “đơn phương tương tư” phải không?

“Cô không nhận, nó sẽ không giá trị một văn tiền.” Mạc Kiệt càng lúc càng bội phục công lực lời ngon tiếng ngọt của mình, hoàn toàn không cần luyện tập lại có thể làm cho những lời nói buồn nôn đó nói sinh động đến như vậy, y như nói thật.

Nhưng nhìn thấy trên mặt trắng nõn của cô xuất hiện hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ, bộ dáng cười đến một mặt ngọt ngào, hẳn cư nhiên không thể hiểu nổi cảm thấy chính mình diễn càng hăng hái hơn. Đường như lấy lòng cái cô gái này thật sự trở thành một chuyện khiến hẳn vui vẻ.

Nhưng cho dù như vậy cũng không hề gì, tóm lại không ảnh hưởng mục tiêu của hẳn, thích cô gái này luôn tốt hơn chán ghét cô, dù sao tương lai còn phải lấy về nhà, thường xuyên nhìn đến.

Hắn lấy ra vật trang sức trong hộp, trực tiếp giúp cô cài lên, còn phải hao chút sức lực mới có thể cố định lại những sợi tóc quá mức mềm nhũn của cô.

Lần này, hẳn không kinh ngạc như vậy nữa, bản thân trước sau như một tươi cười, ngược lại có thể lấy tâm tình tương đối thản nhiên, thích ý thưởng thức thần thái xinh đẹp do cô mặt mày xấu hổ.

Kỳ thực, cô ở trong mắt hẳn là thật sự xinh đẹp, đẹp một cách thuận mắt. Điểm ấy hẳn cũng không có nói dối.

“Tôi không phải đã nói, sẽ nói cho cô nguyên nhân tôi muốn hẹn cô ăn cơm.”

“Bởi vì muốn tặng quà cho tôi?” Cô nhẹ vỗ về cái cài tóc pha lê kia, tự biết hiện tại mình lại hồ đồ.

“Không đúng, là vì tôi muốn gặp cô.” Hẳn không khỏi mỉm cười, bởi vì trên mặt cô xuất hiện sự ngạc nhiên rất rõ ràng.

Xem ra hơn mười ngày cố ý không cùng cô liên lạc là đúng. Hy vọng sau tuyệt vọng, so với thuận buồm xuôi gió sẽ càng làm cho con người ta cảm thấy quý giá cực kỳ.

Trong khoảng thời gian hẳn bận việc công tác này, vừa khéo cũng đủ làm cho sự nhung nhớ lên men đến trình độ tuyệt hảo. Loại tình cảm ái mộ của cô gái này đang rành rành chiếu rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều như hoa xuân kia!

“Ồ... Vậy, vậy anh lúc nào cũng có thể đến tiệm chúng tôi mà.” Cô sợ bản thân hiểu lầm ý tứ của hẳn, càng đến thời điểm quan trọng càng theo bản năng muốn giả ngu, không dám đối mặt.

“Nhưng là tôi cũng không muốn lấy thân phận khách khứa đi gặp cô.” Hẳn áp sát tiến một bước, không cho cô không gian né tránh nữa.

“A? Nhưng là... Người tới là khách.” Cô thật muốn cắn đầu lưỡi của mình đi, thực không hiểu được bản thân làm sao có thể bật ra những lời này ra!

Ồ, tim cô đập thật nhanh... không muốn lấy thân phận khách khứa đi gặp cô là cái ý tứ gì? Aizz... đầu óc của cô căn bản không có biện pháp hoạt động như bình thường mà!

“A.” Mạc Kiệt bị câu trả lời không được rõ ràng của cô làm cho buồn cười, bắt đầu cảm thấy cô gái này nói không chừng những ngày tới sẽ tăng thêm một hồi niềm vui cho hẳn.

“Hải Nhân, anh không muốn làm khách trong tiệm của em, anh nghĩ muốn... có một vị trí trong lòng em, một cơ hội theo đuổi em.” Nói như vậy đủ rõ ràng chưa. Tuy rằng hẳn bắt ngờ cảm thấy cô gái này ngốc rất tự nhiên, rất đáng yêu, nhưng không thể trì hoãn tiến độ hẳn nên có, luôn luôn kẹt ở đây cùng cô chơi trò chơi mập mờ.

“Em đồng ý cho anh cơ hội này sao?” Hẳn tự tin hỏi.

“Tôi... Đây...” Cô lại mặt lộ vẻ khó xử, đấu tranh tư tưởng.

“Không sao cả, em đương nhiên cũng có quyền cự tuyệt anh.” Hẳn lịch sự nói, trong lòng đã hơi không kiên nhẫn cô dây dưa kéo dài.

Phụ nữ chính là như vậy, rõ ràng thích lại yêu ra vẻ dè dặt, cứ muốn dùng cái kiêu quanh co nhằm chán này do muốn nâng giá trị con người của mình, cho nên hẳn mới lười đem thời gian tốn lên trên người phụ nữ, phải đối phó những cảm xúc vụn vặt như vậy của bọn họ.

“Ồ! Không phải... là... điều kiện của chúng ta cách xa rất nhiều, vì sao anh lại muốn... theo đuổi tôi?” Chỉ riêng nhìn bề ngoài xuất sắc của hắn, cô ngay cả nói ra miệng còn cảm thấy bản thân trào cao, càng miễn bàn gia thế phía sau của hắn.

Kỳ thực cô bình thường sẽ không xem thường bản thân như vậy, nhưng người đàn ông này điều kiện thật sự rất ưu tú, hơn nữa bọn họ mới quen biết không bao lâu, hắn sao có thể xác định được bản thân thực sự thích cô – một cô gái bình thường như vậy, lấy điều kiện của hắn...

“Tình yêu là không có điều kiện, cũng không có cần phải nói đạo lý, lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em liền lưu lại ấn tượng rất sâu với anh, lúc ấy lại sợ mạo muội, mới không dám trực tiếp nói với em.” Thông báo của hắn thành khẩn thản nhiên, ánh mắt nhu tình như nước, dường như mang theo điện lực mấy chục vạn Volt, dứt khoát tiếp cận lòng của cô. “Anh vẫn còn làm cho em giật mình sao?”

Một câu cuối cùng, nghe ra còn có sự cẩn thận trộn lẫn mấy phần lo lắng, như là rất sợ nghe được hai chữ “cực tuyệt” từ trong miệng cô, ngũ quan tuấn mỹ thuyết minh cho hai chữ “thấp thỏm” một cách sâu sắc, làm cho người khác sinh lòng thương yêu.

Lúc bày tỏ tình yêu thì ung dung, đứng trước tình yêu thì khiêm tốn. Người đàn ông như vậy, mấy người phụ nữ có thể kháng cự được sức hấp dẫn của hắn, huống chi nội tâm của cô đã sớm khắc hạ bóng dáng của hắn, luôn luôn đè nén hảo cảm tự cho là không có khả năng...

“Em chỉ là... được cưng chiều quá mà đâm ra hoang mang.” Cô then thùng cúi mắt, siết chặt đầu ngón tay.

Khóe môi động cực kỳ nhỏ, hắn nhẹ nhàng phủ tay nhỏ bé bất an của cô.

“Anh rất vinh hạnh có được tư cách cưng chiều em.” Hắn an ổn nắm bàn tay cô, giống như nắm chắc thắng lợi.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, lại đem đầu cúi càng thấp, nhưng không đem tay rút về, cố gắng thích ứng tần suất tim đập mới.

“Đừng cúi đầu, sẽ khiến anh không thể thưởng thức bạn gái của anh.”

Bạn gái! Cô phải không?

Đường Hải Nhân kinh ngạc ngẩng đầu, còn tưởng rằng hắn đang ở trong giai đoạn theo đuổi cô mà thôi, thế nào nhảy mất liền đại nhảy vọt, khiến cô có chút không kịp trở tay.

Có điều, trong lòng cô giống như cũng không sao bài xích được, ngược lại còn mừng thầm...

“Nếu ngày nào đó anh cảm thấy chúng ta không thích hợp, anh hãy thành thật nói với em, không sao cả.”

Tuy rằng hiện tại hắn nói thích cô, nhưng cảm tình, loại chuyện này, ai cũng không nói chính xác được, cô không phải cô gái thiên chân hồn nhiên như vậy, còn có thể tiếp nhận được sự thay đổi vô thường trong chuyện tình cảm.

“Có lẽ chúng ta thực sự không thích hợp.”

“A?” Cái này cũng quá nhanh!

“Anh nghĩ anh ở trong lòng em hình tượng nhất định rất tệ, đại khái là thiếu gia có tiền lại trắng hoa, cá tính tùy tiện lại khinh suất, bằng không em làm sao có thể tự đoán trước, cảm thấy anh nhất định là người vứt bỏ em trước?” Mạc Kiệt giống như ủy khuất than nhẹ, một bộ dáng đau khổ vì tình tự mình kiểm điểm.

Dựa theo cá tính vốn có, hắn lúc này chắc là đang cười giễu sự “tự mình hiểu lấy” của cô, hoài nghi cô chỉ là đang nói mấy lời tầm phào. Nhưng không biết vì sao hắn lại cảm thấy phản cảm trước kiểu nói chuyện không tự tin này của cô, phiền chán khi nghe cô luôn luôn nói những lời nói tự hạ thấp chính mình.

Nhưng cô sắp sửa trở thành vợ của hắn! Mạc Kiệt có thể chấp nhận phụ nữ yếu đuối một chút, nhưng cũng không thể dễ dàng tha thứ cho việc cô hờ hững ra là tự ti.

“... Xin lỗi, nhưng điều kiện của anh thực sự so với em...”

“Hải Nhân, nếu như em còn nói những lời nói như vậy nữa, anh có lẽ sẽ tức giận ngăn chặn miệng của em.”
Hắn không chịu nổi, nói lời đe dọa.

Ngăn chặn miệng của cô?

“Đúng, dùng môi của anh.” Hắn nhếch môi, đôi mắt vẫn nhả nhưng lại ẩn chứa một phần tà mị.

Đường Hải Nhân cả mặt ửng hồng, thể này mới phát hiện ra bản thân thể nhưng lại vô tình nói lỡ miệng!

Nhưng hắn nói cái kia là nói cái gì...

Cô nâng ly nước lên uống một hớp lớn.

“Anh đừng chỉ nhìn em, ăn cái gì đi.” Cô chỉ vào món điểm tâm ngọt hắn chưa đụng đến, muốn dời đi tiêu điểm.

“Nhìn em ăn, cảm giác còn đáng thưởng thức hơn.” Hắn hào phóng đẩy đồ ngọt đi, hai mắt nhu tình thẳng tắp tập trung nhìn khuôn mặt hồng nhuận như quả táo của cô.

“Nhưng như vậy có chút kỳ quái.” Cô cảm giác không thoải mái lắm.

Ánh mắt của người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô, giống như cô chính là món điểm tâm ngọt của hắn...

“Em phải sớm quen điều này một chút.” Hắn ôn nhu mỉm cười, trong lời nói lại cất giấu khí phách không cho kháng cự.

Hắn là đại nam nhân, đáng tiếc cô cũng không hiểu rõ sự tình, bởi vì cô vẫn còn choáng váng dưới ánh trăng, chỉ sợ ngay cả tính bá đạo của hắn trong mắt cô cũng sẽ trở thành khí khái nam tử.

Không nghĩ tới, chú dê nhỏ đã lọt vào trong cạm bẫy của con sói hoang.

4. Chương 4

Trễ một chút, Mạc Kiệt rất lịch sự đưa Đường Hải Nhân về tới dưới lầu nơi cô ở.

“Cám ơn anh đưa em trở về.”

“Đưa người phụ nữ của mình về nhà là chuyện đương nhiên.” Hắn ôn nhu nắm tay cô, rất thật diễn xuất tiết mục lưu luyến không rời.

Nhưng có lẽ diễn rất nhập tâm, vậy mà hắn thật sự có chút tình cảm ấm áp không muốn buông ra hai lòng bàn tay dán sát vào nhau, quên đi bình thường hắn là người không thích cùng người khác đụng chạm tay chân nhiều quá...

Tay cô cũng không đặc biệt non mịn, nhưng nắm thực thoải mái, thực ấm áp.

“Giống y như nằm mơ.” Thân là người phụ nữ của hắn, Đường Hải Nhân thực sự vẫn còn không quen lắm.

Dưới ánh trăng chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, cô càng có loại cảm giác ảo mộng không chân thực.

“Vì sao?” Hắn biết rõ còn cố hỏi.

Cô lại không nhìn thấy ý xấu của hắn, ngây ngốc nói thật. “Bởi vì không nghĩ tới anh thế nhưng sẽ...”

Dưới ánh trăng, hắn hôn cô, tự mình thực tiễn cảnh cáo, trừng phạt cô gái này đem lời nói của hắn trở thành gió bên tai.

Vậy mà sự tức giận lúc đầu, lại sau khi đụng chạm đến đôi môi thần kỳ mềm mại của cô, chuyển thành một sự khát vọng rào rạt đầy khí thế, khiến uốn càng thêm sâu nhập nhấm nháp của hương vị của cô.

Hắn hai tay giữ nhẹ sau gáy của cô, tuấn môi lại cường hãn xâm chiếm cặp môi đỏ mọng kia, sau một trận ma sát nóng bỏng, đầu lưỡi trực tiếp cạy ra cái miệng nhỏ nhắn còn đang ngậy ngốc sưng sờ của cô, quét qua hàm răng của cô, quần lên phần lưỡi bất lực của cô, hấp thu tư vị ngọt ngào vượt quá dự kiến kia, mê muội trong đó, cảm thụ mỗi phân nhu nhuận trong miệng cô.

Đường Hải Nhân không nghĩ tới lần đầu hôn môi giữa hai người lại sẽ phát sinh đột ngột như vậy, “hừng hực khí thế” như thế.

Cô trức trặc không biết làm sao, lại không tự giác sa vào trong đó, đầu óc choáng váng cảm thụ sự nhiệt tình không giống hần sẽ có, cũng là hơi thở chân thực của người đàn ông cô ngưỡng mộ, khiến trái tim bình tĩnh của cô bị tấn công tứ phía, nồng ngọt giống y như mật ong đang đun nóng.

Thì ra cảm giác được người yêu hôn môi là vui vẻ như thế này, vui sướng như vậy...

Cô cảm giác sắp không thể hô hấp, tâm tình lại phấn khởi vô cùng, vô lực dựa vào hắn, cũng chỉ muốn dựa vào hắn...

Sự mềm mại của cô tựa như một loại thông báo mê người làm cho Mạc Kiệt càng thêm muốn ngừng mà không được dây dưa, thỏa thích lưu lại hồi lâu trên môi cô, bản thân cũng không lường trước được sẽ hôn cô hôn điên cuồng như thế, chỉ vì cô trong veo tựa như một vò rượu ngon, càng uống càng ngon miệng...

“Hô...” Cô nhân cơ hội hít vào một ngụm lớn, người đàn ông mới nhận thấy được cô thực sự thiếu không khí có chút nghiêm trọng.

Hắn rốt cục dừng lại nụ hôn dài nóng bỏng quá mức này, cúi đầu nhìn cô hai tròng mắt thất tiêu, hai gò má đỏ bừng, biểu cảm đáng yêu một mặt giống như lạc đường, trong lòng có cảm giác thích thú và thỏa mãn khó có thể hình dung.

Từ trước đến nay hắn không phải là người đàn ông trọng dục, lúc này lại có một hồi xúc động muốn hôn cô nữa.

Sao lại thế này? Chính hắn cũng không hiểu rõ ràng loại cảm xúc xa lạ này. Nói không chừng là lâu lắm rồi không đụng vào phụ nữ, mà cô vừa khéo rất hợp khẩu vị của hắn...

Hắn khoe môi khê nhếch, đầu óc ý thức được cảm giác tốt đẹp của tư vị sau khi hôn cô, hơn nữa vì chuyện cưới cô làm vợ thêm được hơn một ưu điểm, hiệu quả và lợi ích ngầm ngấm mưu kế.

“Còn không lên lầu?” Hắn buông cô gái trong lòng ra, lại khôi phục phong độ lịch thiệp nhắc nhở cô thời gian.

Nhưng cũng ngay tại lúc này, trong lòng hắn lại đối với lần gặp mặt sau có một chút chờ mong mà dĩ vãng không hề có.

“Ồ.” Cô nhu thuận gật đầu, giống như vậy mới nhớ tới bản thân đang muốn về nhà không sai, đỏ mặt đi về phía bên cạnh.

“Cửa ở bên kia.” Nhìn cô vui vẻ đến nỗi đi nhầm phương hướng, hắn cảm thấy buồn cười, lại có chút đắc ý không khống chế được.

“A, đúng!” Mặt cô hồng ghê gớm hơn, nâng hai gò má đang nóng lên vội vàng quay đầu, bỗng nhiên dừng lại ở trước mặt hắn, nghi hoặc ngắc đầu. “Anh làm sao mà biết em ở tại tòa nhà kia?”

Mấy tòa nhà này kiến trúc kết nối cả nguyên khu, có bốn cửa ra vào tách biệt, từ sân trong tiến vào chia làm hai bên trái phải, nhưng là bởi vì trước khu tòa nhà cũ này dừng xe thì không được tiện mấy, nên cô đều đi đến giao lộ bên ngoài chờ hắn, ở đó không có thể nhìn vị trí kiến trúc trong đường nhỏ được.

“Bên này mỗi tầng lầu đèn đều sáng, cho nên anh đoán em chắc là ở bên kia mới đúng, hay là khi em ra khỏi nhà, đã quên tắt đèn?” Hắn linh cơ khê động phát huy năng lực suy luận, nhưng trên thực tế mồ hôi lạnh đang ứa ra, ảo não bản thân cư nhiên sẽ phạm loại sai lầm này, thiếu chút nữa lộ ra dấu vết, vạn nhất để cho cô biết hắn đã sớm rõ như bàn tay tư liệu xuất thân của cô thì không ổn rồi.

“Đúng nha, anh thật thông minh.” Cô nhìn lên trên thoáng qua, đơn thuần không có nghĩ nhiều, cũng không phát hiện nét hoảng hốt chột lóe rồi biến mất trên mặt hắn.

Mạc Kiệt cười theo, âm thầm cảm thấy may mắn cô không có cá tính truy ra đến cùng.

Nhìn nụ cười hồn nhiên ngốc nghếch của cô, hẳn ích kỷ hy vọng cô có thể cứ vô ưu vô lự như vậy, tiếp tục ngốc...

Vĩnh viễn không biết chân tướng, hạnh phúc vui vẻ.

Bọn họ rơi vào tình yêu cuồng nhiệt.

Ít nhất, trong cảm giác của Đường Hải Nhân là hiểu như thế.

Sau khi từ hơn nửa tháng trước nghe thông báo nhanh như chớp từ Mạc Kiệt, tâm tình của cô mỗi ngày đều giống như nhẹ nhàng như trên mây, vui vẻ đến nỗi có chút không nề để rơi xuống dưới đất.

Trên thế giới này nếu có một loại tình cảm, có thể trong nháy mắt cuộn cuộn nổi lên cơn sóng gió động trời làm đảo điên tính logic bình thường vốn có, làm cho tim người ta giống như mọc cánh, cả ngày ở trên trời nhảy nhót bay lượn, môi cũng giống như được tiêm Botox[1] luôn cong lên, cố định ở biên độ gần giống như là si ngốc, điều đó tuyệt đối chính là tình yêu.

Hận thù có lẽ có rất nhiều lý do, nó trải qua một thời gian suy tính, nhưng tình yêu lại giống như ngoài ý muốn, thường xuyên phát sinh trong khoảng thời gian như ánh chớp không cần lý luận thâm ảo gì cả, cũng không để cho người ta nghĩ suy, chỉ một ánh mắt, một ý niệm vừa động, tựa như một cái chốt mở xúc động trong lòng, làm cho người ta toàn thân mang điện.

Trước mắt, Đường Hải Nhân liền bị vây quanh bởi loại trạng thái tâm lý toàn thân “phần khởi mê mang” này, bởi vì Mạc Kiệt rất cưng chiều cô...

Mạc Kiệt tuy rằng công việc bận, nhưng mỗi ngày nhất định điện thoại tâm tình triền miên với cô, cách vài ngày sẽ bớt chút thời gian đưa cô đi nhà hàng cao cấp dùng cơm.

“Chào cô, cô Đường.”

“Chào anh, trợ lý Từ.” Cô lễ phép chào hỏi trợ lý của bạn trai. Có đôi khi Mạc Kiệt giải quyết xong công việc ở bên ngoài, trực tiếp tới đón cô ăn cơm, bình thường cô sẽ gặp Từ Vĩ Dân.

“Trợ lý Từ muốn cùng đi ăn cơm với chúng tôi không?” Mỗi lần bỏ lại một mình hẳn kêu taxi rời đi, cô và bạn trai lại đi ăn đồ ăn ngon, thực sự ngại quá.

“Cám ơn cô, nhưng tôi còn có một số việc phải về công ty xử lý, chúc hai vị dùng cơm vui vẻ.” Trợ lý cực kỳ biết tiến thoái, sao dám quấy rầy đại kể “theo đuổi” của sếp, đi làm bóng đèn.

“Vậy tôi sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh, lần sau có cơ hội lại ăn cơm cùng nhau.”

“Ừ, tôi đi trước.” Từ Vĩ Dân đi đến bên cạnh bắt taxi.

Căn cứ vào phép tắc, cô còn muốn nhìn theo, lại bị một nguồn lực nắm giữ bả vai, xoay người...

“Cư nhiên ở trước mặt anh hẹn người đàn ông khác ăn cơm?” Hẳn ra vẻ bất mãn mà liếc cô.

“Cái gì mà người đàn ông khác, anh ta là cấp dưới của anh.” Cô cười kêu oan, cảm thấy hẳn lại đang nói đùa.

“Cấp dưới cũng là đàn ông, về sau không cho em thân thiết với người đàn ông khác, nhớ kỹ em đã là “danh hoa có chủ” rồi.” Hẳn đích thực không có tức giận thật, nhưng thực sự không thích cái cách cô nhìn chăm chăm người đàn ông khác.

Nụ cười của cô rất đẹp, ánh mắt thật nhu, trên người cô có cổ khí chất thanh nhã, vì thế cô có thể tự nhiên giành được hảo cảm của người khác.

Mạc Kiệt càng xem càng quen, không lý do sinh ra một loại suy nghĩ độc chiếm, không muốn đem một phần ôn nhu của cô cho bất luận kẻ nào.

“Vâng, chủ.” Cô hài hước phụ họa, một chút kháng nghị cũng không có.

“Thực ngoan, hoa.” Mà hấn thế nhưng lại đáp lại lời nói không chỉ số thông minh như vậy, còn cảm thấy cô gái này thật sự nghe lời đến nỗi khiến cho người khác thích, cũng chưa phát hiện bản thân cười giống như đồ ngốc.

Hấn quả nhiên là cái đồ đại nam nhân.

“Lên xe.”

“Ồ.” Cô ngoan ngoãn ngồi ổn định, để hấn giúp cô khóa dây an toàn, trời sinh con gái chính là làm bằng nước.

Hai người suốt đường nói chuyện trên trời dưới đất, nói nói cười cười, bất tri bất giác, khi bọn họ ở cùng nhau, sẽ hình thành một bầu không khí ngọt ngào “cách biệt với người đời”, đã quên ánh mắt chung quanh.

Đi đến nhà hàng, hấn giống như thường ngày, sẽ luôn chuẩn bị ghế lô riêng để cho cô có thể tự do nhấm nháp các loại thức ăn ngon, khiến cô cảm thấy rất thân mật. Hơn nữa, hấn còn có thể tìm hết các loại lý do tặng cô quà...

Chúc mừng ngày đầu tiên chính thức quen nhau, bởi vì cái khăn lụa kia tôn lên nước da của cô, cái túi xách da kia rất thích hợp với lưng của cô, cái đồng hồ kia đeo ở trên tay cô nhất định đẹp mắt, chúc mừng kết giao đúng một tuần, một cái túi xách khác cũng rất thích hợp với cô, màu sắc của vòng cổ ngọc trai làm cho hấn nghĩ đến vẻ đẹp ôn nhu của cô...

“Em hoài nghi là anh – vị tổng giám đốc này mỗi ngày đều làm biếng, chuồn êm ra bên ngoài dạo phố mua sắm.” Đêm nay, cô lại nhận được một cái vòng đeo tay hàng hiệu từ trên tay hấn, không nhận được chế nhạo hấn không làm việc đàng hoàng, có điều nội tâm vẫn bị tâm ý của hấn lấy lòng, cười rất vui vẻ.

“Vì em trốn việc cũng đáng, quan trọng là em có thể cảm nhận được tâm của anh, anh hy vọng em nhìn đến mỗi thứ sẽ nhớ tới anh.” Hấn thâm tình chân thành kéo tay cô, tự mình đeo cái vòng tay cho cô.

Kỳ thực nếu ngại trốn việc, phải là trợ lý Từ mới đúng, nhưng hấn cam tâm tình nguyện thay trợ lý Từ thừa nhận “tội danh” này, bị cô hiểu lầm.

“Nếu nhìn đến mấy thứ này mới có thể nhớ tới anh, vậy anh chẳng phải là còn muốn tặng em rất nhiều quà sao?” Cô cố ý giả bộ một bộ dáng chờ mong, đùa giỡn nhìn hấn có thể hay không bị “sư tử khẩu” của cô dọa.

“Không thành vấn đề, muốn cái gì cứ việc mở miệng.” Hấn không nói hai lời đáp ứng, đối với dự vọng vật chất của cô rất hào phóng, không mảy may ngoài ý muốn phụ nữ sẽ bị đồ vật sang quý lấy lòng. Đây đúng là mục đích mà hấn ra sức tặng quà.

“Em cái gì cũng không cần, về sau đừng tiêu pha nữa.” Thấy nét mặt thoải mái của hấn, cô ngược lại lại khẩn trương lắc đầu.

Mấy thứ kia thực sự không rẻ, mà cô chưa hấn sẽ dùng đến, sớm muốn mở miệng cự tuyệt, lại luôn lưu luyến cảm giác được hấn cưng chiều...

Tình yêu a, thực sự sẽ làm người ta trở nên rất tham lam!

“Ý tứ là cho dù không có mấy thứ này, em cũng sẽ lúc nào cũng từng khắc nhớ anh?” Hấn đánh rắn tùy gậy[2], bàn tay to cũng thuận thế trèo lên eo nhỏ của cô, đem thân mình mềm mại nhẹ ôm nhập vào lòng.

Đối với đàn ông mà nói, tứ chi tiếp xúc giữa hai giới đại biểu về mặt hình thức của dự vọng chinh phục và ham muốn chiếm hữu, mà hấn bản thân đang dần dần hưởng thụ cảm giác “chiếm hữu” cô, từ sau vài lần hẹn hò trở đi, càng lúc càng quen vô cùng thân thiết với cô gái này, trong cơ thể dự vọng yên lặng cũng từ từ trở nên sâu sắc, nếu không bận tâm cá tính của cô bảo thủ, lo lắng hành động thiếu suy nghĩ sẽ dọa chạy cô, hấn đã sớm...

“Nào có lúc nào cũng từng khắc!”

Coi kìa, cô lại đỏ mặt. Mỗi khi thấy được phản ứng hồn nhiên này của cô, hấn liền càng chờ mong cái khoảnh khắc chân chính “khi dễ” cô, mơ màng cô ở trên giường sẽ có loại biểu cảm gì, loại mị thái nào.

“Trên mặt em là viết như thế này.” Nhưng thời cơ chưa thực sự chín mùi, hắn không thể mạo hiểm, chỉ phải mang nụ cười nhả nhận, giấu đi “ý xấu”, chờ đợi cơ hội thích hợp hơn.

“Nói vậy.” Giọng nói của cô làm nũng phủ nhận, vội vã muốn trốn tránh thuật độc tâm đáng sợ của hắn.

Nhưng hắn cũng không cho phép cô che lại khuôn mặt xinh đẹp kia. “Không tin anh chỉ cho em xem, ngay ở đây... ở đây...”

Một loạt nụ hôn nhẹ như đàn bướm đậu, theo ý cười nhợt nhạt dừng ở trên hai gò má của cô, cuối cùng đương nhiên lưu lại trên đôi môi ngọt ngào kia, trầm mê trong đó trần trọc, mút lấy, giống như đang sâu sắc thưởng thức cô cho đỡ thèm...

Cô kìm lòng không đậu nhắm mắt lại, cánh tay như ngó sen đặt lên sau gáy hắn, càng lúc càng quen việc hắn muốn hôn, dùng động tác ngốc nghếch đáp lại nụ hôn nồng nhiệt mà dần đang càng thêm sâu của hắn, muốn cho hắn cũng cảm nhận được tình yêu của cô, sự yêu thích của cô...

Đôi môi mãnh liệt giao triền, cô cố gắng biểu hiện luôn khiến cho hắn càng thêm hưng phấn, hôn càng thêm thỏa thích.

Mà miệng lưỡi quá mức nhiệt tình của hắn luôn hại não của cô thiếu không khí, không bao lâu bắt đầu đầu vầng mắt hoa... Vì thế mỗi lần hẹn hò kết thúc, cô đều có một loại cảm giác mới từ trên biển trở lại lục địa.

Như thường lệ, cảm giác vui vẻ này vẫn sẽ duy trì liên tục đến một ngày...

“Nói thật coi, phát sinh chuyện tốt gì đây?”

Cao Tú Trân nhìn đã lâu, rốt cục không nín được sự tò mò đã đầy bụng, tới chỗ nhân viên để hỏi cho ra nhẽ.

“Không có.” Đường Hải Nhân lập tức thu lại ý cười trên mặt, chuyên tâm lau đĩa, từng cái đĩa được lau sáng lấp lánh...

Ai ya, sao ngay cả những chiếc đĩa tỏa sáng này cũng đều làm cho cô nhớ đến người đàn ông phong độ hào hoa kia!

Cho nên mới nói căn bản cũng không cần quà, tất cả trong lòng cô đã sớm đều là bóng dáng của hắn...

Một cái nhìn thoáng qua, Đường Hải Nhân hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, người bên cạnh đã bị cô quên không còn một mảnh.

“Không có? Làm trò, ngay cả chó vàng đầu ngô còn ngửi được hương vị động dục trên người em, gần đây luôn thích đảo quanh bên chân em.” Thấy một bộ dạng thiếu nữ hoài xuân của cô, Cao Tú Trân trong lòng sớm đều biết rõ, chỉ là muốn cùng bản thân cô chứng thực một chút.

“Chị Tú Trân!” Cô hồn dỗi trờn, thừa nhận bản thân gần đây chất pheromone[3] có lẽ cao lên một chút, nhưng chị Tú Trân đâu cần phải nhất thiết “tả thực” đến như vậy.

“Được, liều chết không nhận, coi chị là người ngoài là đúng rồi.”

“Không phải, là... cái kia...” Cô quen kín đáo, luôn cảm thấy việc công khai chuyện tình cảm này giống như là đang khoe bạn trai.

“Nói mau.” Cao Tú Trân ép buộc để truy ra manh mối.

Đường Hải Nhân không chịu nổi bức cung của bà chủ, đành phải một năm một mười nói ra quan hệ mới giữa cô và Mạc Kiệt.

“Chị đã nói rồi, hắn đã sớm đổi với em có ý tứ.” Cao Tú Trân lộ ra bộ dạng đắc ý liệu sự như thần.

Đường Hải Nhân ngọt ngào cười, cũng là thực vui mừng bị bà chủ đoán trúng chuyện này. Hồi đó cô thực sự không dám tưởng tượng trong lúc đó giữa cô và Mạc Kiệt sẽ có khả năng.

“Nhìn em một bộ dáng mặt xuân tâm phơi phơi kia, đợi chút nữa là chó vàng lại muốn đuổi theo em chạy rồi.”

“Chị Tú Trân!”

“Được rồi, được rồi, không chọc em nữa.” Cao Tú Trân không đùa giỡn nữa, thay vào đó là lộ ra một vẻ mặt thận trọng hiếm thấy. “Nhưng có lẽ chị nghiêm túc mà nhắc nhở em, quen với bạn trai có tiền là không sai, nhưng em trước tiên phải xác nhận rõ ràng hắn có phải là thật tình không, đừng có ngây ngốc mà bị người ta lừa.”

“Em có cái gì đáng bị lừa.” Luận sắc luận tài, người đàn ông kia bị cô chiếm tiện nghi giống như còn nhiều hơn đây.

Hi.

“Nha đầu ngốc, đừng xem thường chính mình, hơn nữa em chưa từng nghe qua câu “lòng người khó dò” sao? Giống như hắn – cái loại đàn ông đẹp trai lại có tiền này, nói không chừng chính là cái loại biến thái thích đùa bỡn tình cảm của con gái đài hoàng như em.”

“Mạc Kiệt không phải loại người như vậy.” Cô lập tức nhảy ra giúp bạn trai chặn “ám tiên”, bỗng nhiên cảm thấy một người điều kiện rất tốt cũng có chỗ bất lợi, nghĩ rằng có lẽ hắn thường xuyên gặp loại oan ức giống như vậy.

“Xem em này, trúng độc nặng quá, không cứu nổi rồi, theo chị thấy, hiện tại hắn nói mặt trời mọc hướng tây em cũng sẽ tin.”

“Làm gì có? Em biết ông mặt trời mỗi ngày mọc từ phía đông nha.” Đường Hải Nhân nhắc tay chỉ hướng đông, tỏ vẻ đầu óc của mình còn sáng tỏ.

Cao Tú Trân thở dài, đem tay cô hướng về phía bên cạnh. “Đây... mới là phía đông.”

“Thật có lỗi.” Nói thực, cảm giác phương hướng của cô luôn luôn không tốt lắm, nhưng cô thực sự cũng không bị tình yêu làm ù quáng nha.

Cao Tú Trân lại thở dài, trong ánh mắt lại lộ vẻ đồng tình nhiều hơn, chỉ có thể khẩn cầu ông trời phù hộ cho nha đầu ngốc này nhiều hơn một chút...

Không ngờ, cô thực sự bị lừa.

Buổi tối hôm nay, Đường Hải Nhân thay đổi tươi cười xinh đẹp trước kia, phụng phịu, bậm miệng, hai tay ôm ngang ở trước ngực, ngồi trong nhà bạn trai không nói một câu.

Đây là lần đầu tiên cô đến nhà hắn, lại vô tâm tình thưởng thức thiết kế trang hoàng trong phòng này, thậm chí ngồi trên sofa da trâu thủ công Italy tương xứng với một chiếc xe nhập khẩu, móng của cô cũng không hề hay biết, chỉ có hai mắt luôn bốc lửa, bỗng chốc trừng mắt người đàn ông trước mặt, bỗng chốc lại quay đầu qua không chịu nhìn hắn.

“Anh làm chuyện gì chọc giận em sao?” Hắn rót chén nước đá cho cô, gương mặt anh tuần mang theo một chút ý cười ưu nhã.

Hôm nay thái độ của cô khác thường, từ chối cùng hắn dùng cơm tại nhà hàng hắn đặt trước, lại đáp ứng tới nhà gặp mặt. Mạc Kiệt vốn tưởng rằng cô là “dụng tâm kín đáo”, cố ý làm cho quan hệ giữa hai người lại tiến thêm một bước, nhưng theo như dáng điệu trước mắt của cô mà phân tích, có vẻ như là tìm hắn “khởi binh vãn tội”.

“Anh gạt em.” Mắt đẹp đảo qua...

Hắn âm thầm kinh hãi, lại kinh ngạc mưu kế của mình không có khả năng bị cô nhìn thấu, trừ phi là ông luật sư Vương kia bằng mặt không bằng lòng...

“Lừa? Anh lừa em cái gì?” Trong lòng hắn hiện lên nhiều loại thủ đoạn trả thù làm cho người ta hối hận không kịp, biểu cảm đối với cô lại vô tội một cách điềm tĩnh, hoang mang y như thật.

Cư nhiên không thừa nhận?

Đường Hải Nhân lập tức lấy ra chứng cứ từ trong túi, đem vài cái hộp đóng gói tinh phẩm lớn nhỏ không đồng đều bày ra trước mặt hắn.

“Hôm nay em vốn muốn đem đồng quà này đổi thành vài thứ anh có thể dùng được, kết quả cô bán hàng ở quây nói mấy thứ này đều là dùng tên của trợ lý Từ mua, còn coi em thành bạn gái của anh ta!” Cô thở phì phì tố giác bạn trai một tháng qua âm mưu ngọt ngào, không nghĩ tới Từ Vĩ Dân kia thoát nhìn trung hậu thành thật cũng là “đồng lõa”, hại cô còn cảm thấy băn khoăn, vài lần đều muốn tìm hắn cùng nhau ăn cơm.

“Thật quá đáng, em là người phụ nữ của anh!” Mạc Kiệt cùng chung mối thù nhướn mày.

“Đúng vậy, em rõ ràng là anh... không đúng! Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là anh làm chi phải bắt người khác mua cái này cái kia rồi giả bộ tặng em quà?” Cô thiếu chút nữa bị hắn đánh lạc hướng, may mắn ý nghĩ rõ ràng, kịp thời quay đầu.

“Không phải là giả bộ, mấy món quà này thật sự là anh muốn tặng cho em, chỉ là mời trợ lý Từ đi mua giúp anh mà thôi. Em cũng hiểu được công tác của anh thực sự bề bộn nhiều việc.” Hắn ôn nhu giải thích, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng để cho luật sư Vương tránh được một kiếp.

Không nghĩ tới cô nói “lừa”, chính là việc nhỏ như tí vừng mè đậu xanh vậy, hại hắn uống công đồ cả mồ hôi lạnh, tưởng rằng kế hoạch của mình sắp thành công lại đổ sập trong gang tấc rồi.

“Cho nên em mới hỏi anh vì sao muốn làm như vậy? Em nói rồi em không cần mấy món quà này, cũng không nhất định phải đi đến những nhà hàng mắc chết người kia để ăn cơm.” Những tâm ý làm cho cô cảm động hóa ra không phải của hắn, thế này bảo sao cô không tức giận, không khó chịu, giống như cô ở trong lòng hắn chính là người phụ nữ nông cạn ham hưởng lạc, cho nên hắn mới dùng phương thức này làm cho cô vui.

“Thực xin lỗi, chuyện này là anh không đúng, nhưng anh rất muốn yêu chiều người phụ nữ của anh, vội vàng đối xử tốt với em, sợ em không biết anh thích em đến cỡ nào.” Hắn nắm lấy tay cô, trong mắt đầy tình cảm còn nhiều hơn sự áy náy, sự ôn nhu tràn đầy nhấp nháy chuyển động, dường như chất chứa tình yêu say đắm không thể thể hiện bằng lời, chỉ sợ cô không thấy được.

“Em biết...” Thanh âm của cô đột nhiên trở nên mềm đi, khí thế cũng yếu đi hơn phân nửa.

Nếu có cô gái nào đang yêu nghe được người yêu nói ra cái kiểu lý do này mà còn tức giận đến đứng lên, kêu cô ta ra!

“Thật sự? Điều này chứng tỏ trong lòng em đã có chỗ cho anh, đem anh đặt vào đây?” Hắn để lòng bàn tay của cô lên ngực của mình, biểu hiện mừng rỡ như điên.

Thần kỳ, tâm của hắn cũng mãnh liệt phối hợp, tựa như là thật sự vì tình yêu cô mà phấn khởi, tâm tình đánh trống reo hò.

“Đương nhiên.” Bằng không hắn cho rằng thời gian này cô cho hắn gần gũi, cho hắn ôm, là vì cô chán ghét hắn sao?

Cô nín giận nhìn hắn, cảm thấy đầu óc của hắn đúng là có chút không hiểu phong tình.

“Thật tốt quá, thật ra anh luôn luôn có chút bất an, cảm thấy có phải hay không là một mình anh một lòng đơn độc yêu em, mỗi lần hẹn hò anh đều biểu hiện rất tích cực, nhưng em luôn thật bị động...” Nói xong, ánh mắt hắn hạ thấp, ngữ điệu dần trầm, tựa hồ trong mấy ngày nay thật sự chịu không ít ủy khuất.

“Bởi vì em là con gái mà!” Cô khê kéo quần áo của hắn, nóng lòng giải thích sự e ngại của mình.

Không thể hiểu nổi, cuối cùng cư nhiên đổi lại là cô cảm thấy thật có lỗi với hắn, hại hắn bất an.

Người đàn ông ngược mắt, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tú lệ không chút nào bố trí phòng vệ kia, dung mạo tuấn nhã cuối cùng lộ một chút ý cười.

“Cho nên, em thích anh hơn em?”

“Ồ.”

“Thích cỡ nào?”

“... Rất thích.” Cô then thùng thản nhiên thừa nhận, muốn rút tay về, hấn lại kéo cô càng gần hơn, nửa thân mình dán vào người hấn.

“Chỉ có “rất”?” Khẩu khí thất vọng, ngón tay giống như chọc mèo, hấn gãi nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia, cực yêu cái xúc cảm khi chạm vào làn da non mềm nhẵn nhụi, thường xuyên thì hễ chạm vào liền lưu luyến quên thu về.

Có lẽ là dục vọng cho phép, gần đây tần suất hấn nhớ tới cô gái này không ngừng tăng vọt lên. Tuy rằng chán ghét đồ ngọt, lại luôn không tự giác đem cô gái này trở thành một cây kẹo bông gòn thơm ngọt ngon miệng, sờ vào rất thoải mái, nếm thử thì càng thêm ngọt... Đáng tiếc còn chưa thể một ngụm nuốt cô.

Đường Hải Nhân có chút không biết làm sao nhìn bạn trai, không hiểu được đáp án gì mới có thể làm cho hấn vừa lòng, nhưng bị hấn ôm vào bờ ngực rắn chắc, dựa sát vào nhau, tim đập mạnh mẽ nhưng đầy sức sống, cô chỉ cảm thấy trái tim mình cũng càng thêm tăng tốc, cái gì cũng đều nguyên vẹn...

“Hải Nhân, anh không chỉ muốn em thích anh, mà là muốn em yêu anh, chính như anh cũng yêu em.” Hấn thâm tình ngóng nhìn, ôn nhu nói nhỏ, tựa như đang bày tỏ tình yêu tới hèn mọn, nhưng thừa dịp bầu không khí mê tình, bốn phía thi triển mị lực nam tính, mê hoặc lòng cô.

Trái tim cô ầm ập xao động một cỗ điện lưu, không chỉ bị hấn dẫn động, cũng bị hấn cảm động.....

Trong thế giới tình yêu, còn có việc gì so với việc người mình ngưỡng mộ yêu thích mình đáng vui vẻ hơn, cảm thấy hạnh phúc hơn?

Cô không nghĩ ra được, bởi vì trong mắt cùng trong lòng đều chỉ có Mạc Kiệt.

“Em yêu anh.” Cô chủ động ôm lấy hấn, lòng tràn đầy vui mừng đáp lại tình cảm của hấn, cảm giác giống như mình đang ở trên thiên đường, không hề nghi ngờ mà ái mộ, yêu si mê hấn.

Mạc Kiệt ôm lấy cô gái trong lòng, tươi cười đầu chỉ đắc ý, quả thực là dương dương tự đắc vì “đạt được”, tràn ngập sự kiêu ngạo của người thắng.

Nhưng kì lạ là từ “cổ phiếu” đại khái chỉ hiện lên trong đầu hấn không đến một giây, còn lại tất cả đều là thanh âm cô mềm giọng bày tỏ tình yêu, hơi thở thanh nhã hợp lòng người, thân mình mềm mại yêu kiều thơm mát ngay tại trong lòng hấn... Đường như, lúc này chiến lợi phẩm làm hấn cảm thấy kiêu ngạo là lòng của cô, mà những thứ khác mơ hồ lại không quan trọng.

Hấn khơi gợi dung nhan xinh đẹp động lòng người của cô, nhìn vào đôi mắt sáng trong như nước kia, hơi cúi đầu, cô liền e lệ nhắm mắt lại, dịu ngoan chờ đợi nụ hôn của hấn.

Bộ dáng tràn đầy chờ mong, hoàn toàn tín nhiệm kia ở trong lòng hấn hình thành một cỗ cảm thụ diệu kỳ hơn nữa, khiến cho hấn cảm thấy chính mình rất cần thiết, cũng có nghĩa vụ phải đối xử tử tế với cô gái này, không thể dụng tạo ra nửa điểm vết rách ở khối óng ánh trong suốt trong lòng cô.

Không hiểu được là chủ nghĩa hoàn mỹ hay là loại cảm tình nào đó cho phép, tóm lại hấn bỗng nhiên có loại tâm tình phải quý trọng cô. Ban đầu chỉ là diễn vai thâm tình, nhưng bất tri bất giác, hấn lại càng diễn càng mê mẩn, xúc cảm chân thật càng bỏ ra càng nhiều...

Hấn không làm cho cô thất vọng, mang theo dục niệm tích lũy đã lâu nhắm nháp cặp môi đỏ đáng yêu kia, hôn nhẹ vài cái, lại tinh tế phác họa, xâm nhập cảm thụ tư vị làm người ta nếm hoài không chán của cô, vừa mềm lại ngọt, tại đầu lưỡi nhiệt tình của hấn tan chảy...

Cô mặc hấn dây dưa, hưởng thụ sự thân mật càng lúc càng quen thuộc, một lòng hoàn toàn đắm chìm ở trong sự vui vẻ lưỡng tình tương duyệt[4], cảm giác mê hoặc bỗng bình, ngực nóng lên, dường như đang hò hét rất thích rất thích nụ hôn của hấn.

“Ừm.” Cô hơi dựa vào trong lòng hấn, phát ra tiếng than nhẹ giống tiếng mèo kêu.

Vẽn vẹo chỉ một tiếng, lọt vào lỗ tai hấn gây nên phản ứng hoá học kinh người, khiến cho dục vọng nam tính càng thêm sâu sắc.

Nụ hôn của hấn càng lúc càng cuồng dã, tay cũng không chỉ treo lên eo của cô, cao hơn một tầng đi đến trước ngực cô, theo hô hấp dồn dập phủ lên đường cong cao ngất kia, cách quần áo cũng có thể cảm giác

được bên trong cất giấu sự mềm mại mê người biết bao, khiến cho hắn không nhận được nhẹ nhàng nắm chặt, hai tay hoàn toàn dán lên đường cong đẹp đẽ kia, thậm chí tiến vào trong cổ áo cô đụng chạm càng nhiều da thịt trần trụi...

Cô chậm nửa nhịp phát hiện động tác của hắn, bị hắn ăn đậu hủ một lát, mới phát hiện nguyên nhân mình cả người nóng lên không chỉ bởi vì nụ hôn cuồng dã của hắn, mà là bàn tay ấm áp của hắn đang ở trước ngực cô muốn làm gì thì làm, làm loạn khiến đầu cô choáng váng, còn muốn cởi bỏ nội y của cô...

“Mạc Kiệt.” Cô kinh sợ, thấy được ý đồ chân chính của hắn, khẩn trương dè tay hắn lại, chống lại bằng lý trí đã bị hủy phân nửa, ngượng ngùng nhìn hắn. “Như vậy... giống như quá nhanh.”

“Vậy anh chậm một chút.” Hắn nhếch môi cười khê, cố ý hiểu sai ý, hoãn hạ tốc độ.

Tình huống càng tệ hơn! Hắn chậm rãi âu yếm thân mình linh lung có hứng thú của cô, tựa như ở khắp nơi tìm kiếm vùng mẫn cảm của cô, nhiều lần lặp lại thử, cách nội y ren hoa văn thêu đầy đóa hoa, ngón cái tìm được chính xác đóa hoa nhỏ mảnh mai, chậm rãi vẽ theo, hai ngón tay nhéo nhẹ, gây kích thích xa lạ cho cô...

“Không phải... chúng ta... mới quen nhau một tháng mà thôi.” Cô lại ngăn chặn bàn tay to không an phận của hắn, bảo thủ vận dụng công năng của lý trí, cảm giác hắn thả chậm tốc độ vỗ về chơi đùa so với đụng chạm cuồng tứ còn giãy vò hơn.

Hắn càng chậm, cô càng nóng muốn thét chói tai.

“Đã một tháng rồi.” Khẩu khí của hắn giống như đã qua vài năm, chờ đủ lâu...

“Hải Nhân, gả cho anh được không?”

[1] Botox là chất được dùng trong chuyên khoa thẩm mỹ, với tác dụng “là phẳng” các nếp nhăn động trên khuôn mặt gần như tức thì sau khi tiêm.

[2] đánh xà tuyền côn thượng – giản lược của “Mộc côn đánh xà, xà tuyền côn thượng”, ngụ ý biết xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hành động đúng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích của mình.

[3] Pheromone là những chất được sử dụng như những tín hiệu hóa học giữa các cá thể cùng loài, những chất này được tiết ra ngoài cơ thể côn trùng và có thể gây ra những phản ứng chuyên biệt cho những cá thể khác cùng loài.

[4] cả hai bên đều yêu nhau.

5. Chương 5

“Gả, gả...” Đường Hải Nhân lại bị thông báo đầy đột ngột của hắn làm cho phát hoảng, thần trí quay về lại một chút.

“Anh hy vọng người con gái mà anh yêu cũng có thể trở thành người nhà của anh, vĩnh viễn bên anh, không rời đi nữa.” Trong lúc nhất thời, dục vọng trong mắt hắn ẩn nấp, được bịt kín bằng một tầng đau thương nhạt nhẽo thu chặt trái tim của cô.

Vừa nghĩ đến hắn không có người nhà nào, cô độc một người... Đường Hải Nhân nhìn chung quanh, bỗng nhiên phát hiện phòng ở này lớn nhưng thật sự trống rỗng, có mùi vị đồ vật nhưng lại không có hơi thở con người, cảm giác tựa như ngôi nhà mô hình xa hoa được thiết kế thời thượng.

Trong lòng toát ra một chút chua, cô không đành lòng cũng không nỡ, nhẹ nâng gương mặt buồn bã của hắn, rất hy vọng mình có thể cho người đàn ông này càng nhiều ấm áp hơn, hồi báo lại sự quan tâm và sự yêu thương của hắn.

“Nhưng chúng ta mới quen nhau không lâu, anh xác định anh muốn cưới em?” Đối với người theo khuôn phép cũ như cô mà nói, tất cả những điều này hết thảy đều phát sinh quá nhanh, rất chệch đường ray, khiến cô không khỏi hoài nghi phần may mắn này chính là do ông trời trêu đùa, hoặc là do hấn nhất thời xúc động, căn bản không nghĩ rõ ràng chính mình đang nói cái gì.

“Xác định chắc chắn.” Mạc Kiệt kiên định cường điệu, ánh mắt tự tin vô cùng, lại thêm vào nhu tình. “Tin tưởng anh, anh biết bản thân mình muốn cái gì.”

Cô muốn nhìn rõ ràng sự nghiêm túc trong mắt hấn, ngược lại lại bị sự sáng rọi trong mắt hấn hấp dẫn, rơi vào mặt hồ thâm thúy kia...

Tình yêu đối với hấn là nhược điểm lớn nhất của cô, cũng là điểm mù. Trước mắt nhìn không thấy kim cương, tình cảm chân thật của hấn so với kết tinh trải qua ngàn, hàng tỉ năm nằm trong lòng đất càng làm cô thêm động lòng, cảm động gật đầu, cũng muốn làm bạn với hấn thật dài, thật lâu.

“Hãy nói, anh sợ anh hoa mắt nhìn lầm rồi.” Hấn vỗ về cánh môi bị hôn hơi sưng của cô, yêu cầu lời hứa hẹn xác định hơn.

“Em nguyện ý gả cho anh, trở thành người nhà của anh vĩnh viễn.” Cô ngoan ngoãn làm theo, dâng lên tấm lòng tinh thuần cho người đàn ông cô yêu nhất.

Mạc Kiệt gợi môi lên, vui vẻ nhận lấy phần “đại lễ” này của cô, nghĩ đến quyền lợi tha thiết ước mơ sắp tới tay, thêm vào đó còn có được một người vợ dịu dàng động lòng người, gần như ngoan ngoãn phục tùng hấn...

Hấn tươi cười xán lạn, cảm thấy kế hoạch này của mình thật sự hoàn mỹ hết lời để nói, thậm chí một cách không ngờ dẹt hoa trên gấm[1]. Trong lòng có cảm giác hưng phấn khó diễn tả bằng lời đang chạy loạn, hấn nhìn mị nhan đẹp như hoa xuân của cô, ánh mắt chuyển thâm.

“Cám ơn em.” Hấn hôn vành tai ứng hồng của cô, ở bên tai mẫn cảm nói nhỏ, thổ lộ hơi nóng mờ ám. “Như vậy, chúng ta có thể tiếp tục sao?”

Hấn phải thừa nhận lực hấp dẫn của cô gái này đối với hấn đã khiến cho hấn rơi vào tình trạng khó có thể nhịn nữa. Hấn chưa bao giờ như vậy, cũng không dự tính “thử nghiệm” thêm nữa.

“Này...” Cô còn chưa có nắm chắc chủ ý, hai tay tà ác của hấn đã tự tiện sờ lên thân thể của cô, khẩn thiết cởi bỏ nội y, bữa bãi thăm dò cẩn thận thân mình mềm nhũn kia.

“Em không thích anh liên ngừng.”

Cô híp mắt, không gật đầu cũng không có cách lắc đầu, bị cặp bàn tay ấm nóng của hấn tha thiết đụng vào, yêu vào như vậy, chỉ sợ bản thân sẽ rất thích...

“Hải Nhân...”

Cô kháng cự không được tiếng kêu gọi khêu gợi, mị lực mê hoặc nhàn của hấn. Dưới sự khiêu khích dụ hoặc lại giống như lấy lòng, cô gần như mềm nhũn thành một đồng bùn, khi nào bị ôm vào trong phòng cũng không rõ ràng.

Quần áo trên người cô không cánh mà bay, thay vào đó chính là hơi thở như thiêu đốt, sự âu yếm trêu người của hấn...

Môi của hấn ở căn cổ cô ma sát một trận rồi uốn lượn xuống, giống như con rắn không ngừng quấn lấy, lướt qua da thịt trắng nõn của cô, lưu lại từng cánh hoa anh đào rơi lả tả, cuối cùng ngậm khối hồng quả rung động không thôi kia, mút hôn thơm ngọt của cô, gợi ra một chuỗi yêu kiều tuyệt vời.

“A... Ừm...” Cô đột nhiên cắn môi, không thể tin được chính mình sẽ phát ra thanh âm nhục nhã như vậy, thực sự mất mặt giống như con mèo nhỏ động dục.

Cô thử đẩy trận kích thích mãnh liệt kia ra, không chịu nổi “những nụ hôn nồng nhiệt” giày vò như thế.

Mà hấn cũng thực sự lùi lại nhưng cũng không phải thông cảm cho sự ngượng ngùng của cô, chỉ là bởi vì hấn muốn nhăm nháp một khối khác bị hấn vờ trở nên vừa thẳng lại vừa xinh đẹp, tò mò nó có phải hay không càng mỹ vị hơn.

Hấn nhẹ nhàng liếm cắn, lưỡi nhọn càng đùa quá đáng, lại rước lấy cô một trận ngâm nga dồn dập khó nhin mang theo một chút dè nén. Nghe thấy được, hấn càng thêm phần khởi, ý xấu càng muốn khi dễ vật nhỏ chọc người yêu thương này, xem cô sẽ vì hấn điên cuồng đến mức độ nào.

Hấn kéo mảnh vải cuối cùng trên người cô, bàn tay to trượt vào giữa hai chân cô.

“Nơi đó...” Cô kẹp chặt hai chân, vô cùng thẹn thùng nhìn hấn.

“Ngoan, em thích mà phải không?” Hấn ôn nhu dụ dỗ, đầu ngón tay thêm dùng sức đè xuống, hơi hơi chấn động.

“Ừm.” Cô sắp điên rồi! Vì sao hấn có thể sử dụng biểu cảm ôn nhu như vậy nói chuyện, ngón tay lại làm ra chuyện tình dạy người muốn tìm địa động chui xuống như thế.

Cô muốn hỏi nhưng rồi lại phải khấn cấp ngậm đôi môi lại để phòng ngừa bản thân kêu ra thanh âm càng thêm xấu hổ hơn, bởi vì... Cô thực sự cảm giác thật thoải mái, mặc dù toàn thân nóng như lửa cháy, trái tim tê dại giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể ngừng đập nhưng vừa thấy người đàn ông mình âu yếm, nghĩ đến hấn đang dùng phương thức thân mật như vậy đụng chạm cô...

Cô không cách nào hình dung được cái loại vui vẻ giống như muốn hòa tan này, chỉ có thể dùng thân thể cảm giác cổ vui vẻ đến từ tình yêu kia, mặc cho chính mình ở trong cảm quan xa lạ lúc chìm lúc nổi, toàn tâm tin tưởng vào sự dẫn dắt của hấn, cam tâm đem hết thấy giao cho hấn.

Mạc Kiệt cảm nhận được sự thuận theo của cô, nâng mặt nhìn bộ dáng cô cực lực nhẫn nại, ngược lại lại quyến rũ đến cực điểm kiều diễm, trong cơ thể dục hỏa tăng lên, hấn kinh ngạc mình nhưng lại sẽ khát vọng một người phụ nữ như thế, dường như lần đầu nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp như thế, một thân thể mâu thuẫn kết hợp giữa thanh thuần và mị diễm, khiến cho hấn hưng phấn run sợ, vừa muốn hung hăng mà khi dễ cô, lại muốn hết sức cưng chiều cô.

Cưng chiều một người? Điều này đối với hấn mà nói lại là cảm giác xa lạ dữ dội, cô gái này thế nhưng lại làm cho hấn động đến cái loại ý niệm trong đầu trước nay chưa từng có này, nghĩ đến là cảm thấy không thể hiểu nổi, nhưng hấn quả thật muốn làm như vậy...

Hấn hơi chút nâng đùi ngọc của cô để càng có thể càng tự tại tìm tòi nơi yếu ớt của cô, kích thích trêu chọc.

Thân mình mẫn cảm của cô làm hấn kinh hãi, nhưng nhẹ nhàng quét vài cái, liền rơi ra thành phiến ái dịch, dính ẩm ướt ngón tay của hấn, chứng minh cô thích sự gần gũi của hấn, sự đụng chạm của hấn đến cỡ nào, mà hấn cũng bởi vì vậy bị lấy lòng.

Vì thế ngón tay dài của hấn càng thêm làm càn kín đáo cướp đoạt cánh hoa nhuần mật, chậm rãi đi vào hoa kính chặt chẽ của cô, tiến hành sự mơn trớn, nhẹ rút ra, xoay tròn... càng thêm tư mật hơn.

Cô nín chặt drap, không nhin được há miệng kêu khê. Bị hấn chơi đùa đến phiền lòng làm hại cô rất muốn khóc, cảm giác một trận khoái cảm kỳ dị từ hạ phúc không ngừng thoát ra, làm mềm yếu vòng eo của cô.

Cô nhẹ xoay thân mình muốn bỏ qua cái loại cảm giác kỳ quái, vui sướng mê đắm lại biến hóa yêu dị này, nhưng hấn lại không cho phép cô giây thoát, ấn đùi ngọc trắng nõn của cô, ngón tay dài tăng thêm khiêu khích, ép cô vì hấn mà nở rộ càng nhiều...

Nhiều lắm vui sướng rốt cục làm cho cô dưới ngón tay hấn hồng mắt, hai tròng mắt sương mờ hàm chứa ánh nước, cả người hiện ra sắc màu mỹ lệ, ở trước mắt hấn run rẩy không thôi, giống đóa hoa nhỏ diễm đạm đáng yêu, mảnh mai thổ dốc.

Bất đắc dĩ, bộ dáng hư nhược này của cô cũng không khiến cho hấn đồng tình, ngược lại làm áu tà ác lên nhanh hơn, dục vọng đã gần cận điểm sôi.

Hiện tại, hấn thực sự rất muốn hung hăng mà “khi dễ” cô.

Mạc Kiệt đẩy hai đầu gối khép lại của cô ra, ôm ấp tâm tình phần khởi một lần nữa điều chỉnh vị trí hai người, thân thể hoàn mỹ chen vào giữa hai chân cô.

Cô nhìn động tác trên người hắn, hàm hồ khẽ lẩm bẩm một câu.

“Em nói cái gì?” Hắn nghiêng người muốn nghe rõ ràng thanh âm của cô.

Cô giãy dụa cắn cắn môi, vịn chần, e lệ ghé vào lỗ tai hắn nói thật. “Chân...”

Hắn nghe rõ ràng kháng nghị của cô, không nhin được cười nhẹ lên, cũng mặc kệ cô thẹn thùng đến cỡ nào, chỉ chú ý đến mình vui vẻ...

“Cũng có tư thế khác không cần đem chân mở rộng như vậy, nhưng anh nghĩ cái tư thế đó chắc sẽ làm em thêm thẹn thùng.” Hắn nhìn chằm chằm cô gái trần như nhộng dưới thân, trong đầu nhất thời hiện lên rất nhiều hình ảnh ướt át bóng bẩy kích thích. Đây cũng là lần đầu hắn sinh ra nhiều ảo tưởng tươi đẹp như vậy với một người phụ nữ.

“...” Đường Hải Nhân có chút bất an mà xem xét hắn, không hiểu vì sao người đàn ông này trông có vẻ ngày càng tệ hơn, giống như đang tính toán suy nghĩ bất lương gì đó.

“Thoải mái một chút, đây là chuyện thực tự nhiên.” Hắn nâng đùi cô lên, đem phân thân trưởng nóng đến phát đau đặt ở huyết khẩu ướt át của cô, ôn nhu cạo nhẹ, theo ái dịch mê người kia, đắm nhập vào hồn nhiên của cô, cảm thụ sự tuyệt vời do bị cô quấn chặt.

“A!” Cô cắn răng chịu đựng trận xé rách kia.

“Rất đau?”

Cô rưng rưng gật đầu, đau đến không có cách nào khác nói chuyện.

Hắn hôn môi cái trán thấm mồ hôi của cô, lệ nơi khóe mắt, cái miệng nhỏ nhắn đáng thương, không muốn cô cắn đau chính mình, đáy lòng có cổ thương tiếc thu chặt, nhưng lại bởi vì làm cho cô đau đớn như vậy mà vui mừng...

“Thực xin lỗi, nhưng anh rất vui vẻ, điều này chứng tỏ em hoàn toàn thuộc về anh rồi.” Hắn nói xong rồi đến ngay cả hắn cũng cảm thấy lời nói này thật lòng đến lạ thường, ở giờ khắc đạt được cả người và tâm của cô, hắn lại không phải vì lợi ích che giấu sau lưng âm thầm hoan hô, ngược lại bởi vì trở thành người đàn ông đầu tiên của cô mà cảm giác thỏa mãn rất lớn.

Nhìn vẻ mặt cô vì hắn nhin đau, trong mắt hắn nhiều hơn một chút mê luyến, luyến cái cảm giác được cô gái này toàn tâm ái mộ, ngực càng thêm ấm nóng.

Cô mở mắt ra, nhẹ cười, ánh mắt mềm mại đáng yêu ném về phía hắn, cảm thấy đây là đau đớn hạnh phúc nhất ở trên đời, phảng phất lay động hồn phách của cô, lại khiến tâm của cô càng thêm viên mãn.

Hắn ôn nhu vô cùng âu yếm những nơi mẫn cảm trên người cô, thậm chí chỗ hai người kết hợp, thử làm cho cô tốt hơn một chút, sớm một chút thích ứng tồn tại của hắn.

Dần dần, đau đớn không quá nhiều thân thể thả lỏng của cô nữa, một trận sung sướng nhàn nhạt từ hạ phúc chậm rãi lan ra, kết nối các nơi hỏa hoa rải rác mà hắn gây ra ở trên người cô, ở trong cơ thể cô dần dần sinh ra một loại hư không khôn xiết khác...

Rất nhỏ rung động từ thân thể mềm mại mẫn cảm, hắn lập tức hiểu được cô đã chuẩn bị tốt, tiếp nhận nhiệt tình của hắn, hắn bắt đầu ở trong hoa kính chặt trơn kia thông thả di động, vuốt ve cô...

“Ưm a...” Cô tinh tế thở gấp, cảm thụ được vận động theo quy luật thân mật nhất giữa nam nữ.

Hắn mỗi một lần tiến vào, mỗi một lần lùi lại, đều mang đến cho cô khoái ý chồng chất, càng lúc càng cao...

Mạc Kiệt liên tiếp tăng nhanh tốc độ giữ lấy cô, lần này ngược lại không phải rập tâm cố ý mà là cảm giác cùng cô làm tình quá mức tốt đẹp, tốt đẹp đến nỗi làm hắn hoài nghi kinh nghiệm từng có của mình đều chỉ là mộng xuân một hồi, căn bản không phải chân thật từng tồn tại.

Nhưng lúc hấn giữ lấy cô gái này, không chỉ thân thể phần khởi, tâm linh cũng đạt được thỏa mãn cực cao, nóng tựa như muốn nổ tung, lại còn tham lam muốn từ trên người cô đạt được càng nhiều sự đáp lại ngọt ngào hơn, khắc chế không được xúc động đoạt lấy...

“Mạc Kiệt... a a...” Thân thể mỹ lệ không ngừng dồn dập của cô ở dưới thân hấn bất lực vận vẹo, kìm không được thẹn thùng la lên tên của hấn, cầu xin tha thứ lại giống như tác cầu, khiến hấn càng mãnh liệt đánh sâu vào.

“Em thật đẹp, Hải Nhân.” Hấn nhìn cô gái đã ý loạn tình mê dưới thân, thật tình tán thưởng, vốn muốn để cô vì hấn mà điên cuồng, cuối cùng lại là hấn vì cô mà không khống chế được.

Cô vì yêu thương của hấn mà xinh đẹp, hấn lại vì xinh đẹp của cô mà càng muốn yêu chiều cô...

Tuần hoàn dây dưa như thế, rốt cục để cho bọn họ lần lượt đạt tới tình dục cao nhất, thỏa mãn mà phóng thích.

Trong không khí lưu lại một chút tro tàn kích tình, Đường Hải Nhân cả người vô lực xụi lơ ở trong lòng Mạc Kiệt, ngửi mùi hương làm người ta yên ổn trên người hấn, thân thể có chút toan mệt mỏi, tâm lại được vui vẻ lấp đầy.

Yêu, đại khái chính là đem tất cả đều cho đối phương, lại cảm thấy bản thân có được thật nhiều thật nhiều cảm giác.

Từ từ nhắm hai mắt, khóe miệng cô nhẹ nâng, chỉ chốc lát sau liền nặng nề ngủ.

Cặp mắt bên cạnh kia cũng nhìn cô thật lâu mới khép lại.

Hấn cho rằng mình sẽ không quen cùng người khác cùng chung cái giường này, nhưng trên thực tế, cả đêm nguyên nhân duy nhất ảnh hưởng đến giấc ngủ của hấn lại là tiếc nuối không thể đụng chạm vào cô thêm một lần nữa. Có điều nghĩ đến không lâu sau đó, liền có thể giống như vậy hàng đêm ôm lấy cô tiến vào giấc ngủ, trong lòng không ngờ lại đạt được một chút trấn an.

Càng ngày càng buồn ngủ, hấn cuối cùng liếc mắt một cái, chăm chú nhìn dung nhan ngây thơ đang ngủ của cô đang gối lên trên cánh tay của hấn, còn không rảnh nghĩ lại thể xác và tinh thần của mình như thế nào lại dễ dàng thích ứng thân cận của cô như vậy, mộng lung chỉ nhớ rõ cảm giác cùng cô da thịt thân cận, còn thoải mái hơn so với một người đắp chăn màn gối đệm cao cấp của hoàng gia...

Sáng sớm hôm sau, Đường Hải Nhân bị một trận âm thanh kêu khê đáng ghét đánh thức, di động dường như không dứt rung động, rốt cục buộc cô phải đưa tay sờ hướng đầu giường, mơ mơ màng màng ấn xuống phím call giống như đã từng quen thuộc nhưng lại cảm giác xa lạ.

“Alô?”

Đối phương tạm dừng hai giây. “Cô Đường?”

“Ừm.”

Đầu kia lại bỗng nhiên ngừng lên tiếng nói, phát ra một loại khí âm tiếng cười hừ hừ thực thực. “Xin hỏi tổng giám đốc có ở bên cạnh sao?”

Tổng giám đốc? Mạc Kiệt sao?

“Ừm, có.” Đường Hải Nhân lúc này mới chậm chậm nhận ra thanh âm của Từ Vĩ Dân.

“Có thuận tiện mời tổng giám đốc nghe điện thoại không?”

“Có, chờ một chút...” Chờ một chút! Trợ lý của bạn trai làm sao có thể gọi điện thoại đến nhà cô tìm người?

Cô đột nhiên trợn to mắt, ý thức được bản thân không phải đang nằm ở trong nhà, mà là chỗ ở của bạn trai.

Nhảy dựng lên... Cơn đau nhức giữa hai chân lập tức nhắc nhở cô “chuyện tốt” đêm qua phát sinh, đôi má nháy mắt chuyển hồng.

Lúc này, cửa phòng thay quần áo bị đẩy ra, Mạc Kiệt quần áo chỉnh tề đi đến bên giường, hiển nhiên đã rời giường được một lúc.

“Thực xin lỗi, em tiếp điện thoại của anh, là trợ lý Từ.” Cô tự thú, đem di động đưa cho hắn, lập tức quay đầu qua bên kia, ôm chặt cái chăn trên người đang che đầy thân thể.

Mạc Kiệt mỉm cười tiếp nhận di động, đi đến vài bước đến bên ngoài cửa sổ nói điện thoại, ánh mắt lại lưu lại ở trên giường.

Đường Hải Nhân hai tay vắt ngang cái chăn, lộ ra vai gầy mảnh khảnh và một đôi chân trơn bóng cân xứng, biểu cảm buồn rầu gãi đầu, một lát lại đem khuôn mặt đỏ giống quả cà chua vùi vào trong chăn...

A. Trước giờ hắn chán ghét các loại hỗn độn về mặt hình thức, trong đó cũng bao gồm việc chăn bị làm nhăn, khăn trải giường không trải phẳng, bình thường sau khi rời giường còn có thể quay đầu lại vuốt lên nếp nhăn trên giường. Nhưng bộ dáng Đường Hải Nhân một đầu tóc rối tung tán loạn, dùng sức “chà đạp” giường của hắn, lại thuận mắt khiến cho hắn mỉm cười.

“Thật có lỗi, tối hôm qua tôi vừa biết được tin tức liền thử cố thông báo cho anh, nhưng luôn luôn liên lạc không được...” Trợ lý Từ đang vì việc Đường Hải Nhân có lẽ đã biết được hắn mạo danh tặng quà mà xin lỗi sếp. Việc này quản lý cửa hàng cao cấp biết được khi cô nhân viên bán hàng ở quầy thông báo xin phép nghỉ lễ, sau đó lại truyền đến lỗi tai hắn thì đã qua vài giờ, làm lỡ mất cơ hội xử lý nguy cơ.

“Không sao cả, chuyện này đã giải quyết.” Nhìn dấu hôn rải rác trên vai trần của cô, nhớ tới quá trình triền miên đêm qua, trong cơ thể hắn cuộn cuộn nổi lên một cỗ sóng nhiệt rục rịch, tâm tình tốt đến nỗi muốn giúp trợ lý tăng lương.

Khoan hồng độ lượng như vậy sao?

Từ Vĩ Dân cảm thấy bất an trước thanh âm khoáy trúa của sếp, nghĩ rằng sếp có lẽ là bởi vì bạn gái ở bên người mới không lộ ra “bộ mặt thật”.

“Chuyện khác tới công ty mới bàn nữa.” Hắn vội vàng tắt điện thoại, không cho trợ lý có cơ hội xác nhận nữa, cũng không quản nhân viên ở đầu bên kia điện thoại không yên đến cỡ nào.

Mạc Kiệt bước đi tới cô gái kia còn “lấn lộn” trên giường hắn, ánh mắt cương chiều nhìn cô, cũng không hài lòng khi thấy cô bày ra một mặt hối hận.

“Làm sao vậy?” Chẳng lẽ là đang hối hận đêm qua cùng hắn triền miên?

Cô dẹt miệng, vẻ mặt đau khổ nói: “Em không nên nhận điện thoại của anh.”

“Vì sao? Anh lại không trách em.”

Cô túm cao chăn, lắc đầu...

“Làm sao bây giờ? Trợ lý Từ nhất định đoán được chúng ta ngày hôm qua cùng nhau qua đêm.” Quá mất mặt nha, lên giường còn bị cấp dưới của bạn trai nắm thóp, hơn nữa thời gian bọn họ kết giao không tính lâu, người ta có thể hay không cho rằng cô là đứa con gái thực tùy tiện...

Aizz, chỉ mong Từ trợ lý không phải mồm rộng, cũng không có thói quen xấu thảo luận chuyện bát quái của thủ trưởng.

Mạc Kiệt sững sốt, không khỏi bật cười, không dự đoán được cô sẽ có phiên não đáng yêu như thế.

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào ướt át kia, ý nghĩ giúp trợ lý tăng lương càng lúc càng cao.

“Vậy thì thế nào? Chúng ta đang quen nhau, việc này thực tự nhiên.”

Lại là “tự nhiên”?

Cô nhú mồm, liếc nghiêng nhìn bộ dáng tươi cười thoải mái, tự nhiên hào phóng, giống như lão đạo kinh nghiệm của bạn trai, trong lòng tư vị thực không phải.

Chẳng lẽ...

“Anh... thường mang phụ nữ trở về qua đêm sao?” Giọng nói của cô lên men, hơi tức giận, tuy rằng biết truy vấn quá khứ của hắn cùng bản thân là không được, nhưng cô thật sự che giấu không được tâm tình đang để ý hắn, rất sợ đêm này đối với cô đây là một đêm đầy ý nghĩa duy nhất, với hắn thì chỉ là “lệ thường” tập mãi thành thói quen.

Mạc Kiệt biểu cảm cứng đờ, vặn xoắn mi mắt dài. “Anh thật sự không muốn cho em biết...” Vụng trộm ngấm, cô quả nhiên một mặt xót xa, giống vừa rót xuống một chai nước chanh nguyên chất.

“Em là người phụ nữ đầu tiên qua đêm trên chiếc giường này, miễn cho em vui quá, cười đến mức cười toé.” Hắn cười hì hì ôm cô, nói với cô bình thường phụ nữ có thể đựng vào cái giường này chỉ có nữ giúp việc theo thời gian đúng giờ đến quét dọn, tuổi đã có thể làm mẹ hắn.

“Mới sẽ không đâu!” Cô hờn dỗi đẩy hắn ra, khoe môi cũng không kiềm được mà nâng lên.

Nói như vậy, ở một mặt nào đó, bọn họ đều chính là “lần đầu tiên” của hai người.

Hi!

Biết được điều này, khiến cô cảm thấy mình đối với hắn thực đặc biệt. Phòng này cái giường này, dường như đều trở thành “căn cứ bí mật” bọn họ cùng nhau có được, lập tức hơn một chút kỷ niệm không giống người thường giữa bọn họ...

Kỷ niệm? Ai nha... cô cứ nhiên lại kỷ niệm loại chuyện tình này! Thật sự là xấu hổ nha...

Cô che mặt rồi lại che miệng, vẫn như cũ không ngăn được trận ý cười mãnh liệt kia. Thực bị hắn nói trúng, cười đến mức cười toé toé.

Mạc Kiệt yên lặng ở một bên nhìn tươi cười ngọt mềm của cô, đôi mắt cong lên tựa như loại đá quý long lánh tia sáng hạnh phúc, trong vắt không có nửa điểm tạp chất, hắn đột nhiên có loại suy nghĩ rất muốn vĩnh viễn trân quý, đã không đếm được là lần thứ mấy vì nụ cười của cô mà cười, lại càng lúc càng thích cảm giác thuần túy tự nhiên như vậy.

“Lần sau sắp xếp hơn một ngày nghỉ, anh cùng em cùng nhau về Đài Trung thăm hỏi bác trai bác gái, xin họ đồng ý đem em gả cho anh.” Hắn kéo tay cô, nắm chắc không nỡ bỏ ra.

“Anh nói thật chứ?” Cô “chấn kinh” trừng mắt to, không phải không nhớ rõ lời cầu hôn của hắn tối hôm qua, chỉ là kinh hãi khi thấy hắn không hối hận, kia chẳng phải mộng.

“Xem ra anh phải thu âm lại mỗi câu nói, bằng không hình như em luôn luôn hoài nghi tấm chân tình của anh, điều này làm cho anh thực tổn thương.” Những lời trong miệng hắn hắn là nên là những lời yêu thương hư cấu, nhưng trong lòng lại có sự trầm lắng chân thật, tựa hồ thực sự đang oán trách cô gái này vì sao luôn chất vấn tình cảm của hắn đối với cô.

Là hắn diễn quá nhập tâm sao? Hay là hắn thực sự đã giống như cô, để cho cô gái ngốc nghếch ngơ ngẩn này đi vào trong lòng hắn...

Hắn có chút kinh ngạc cũng không chán ghét phát hiện này, phát hiện bản thân thực sự càng lúc càng thích cảm giác có cô ở bên cạnh. Cô giống như một trận gió tươi mát nhưng lại liên tiếp thổi ấm trái tim hắn, làm cho tâm linh dường như mất đi độ ẩm đã lâu của hắn một lần nữa có nhiệt độ, vì tình yêu của cô mà nóng lên.

Nếu cô là người phụ nữ mà hắn quyết định muốn kết hôn, giả diễn chân ái thì có hề gì? Nhìn Đường Hải Nhân, hắn có cái ý nghĩ khoái trá này.

“Thực xin lỗi, em chỉ là rất vui.” Cô không hiểu sao lại rơi vào tình huống xin lỗi hắn.

“Ngoài ý muốn như vậy sao?”

“Ừ, bởi vì em thực sự không nghĩ...” Cô đột nhiên im lặng, che miệng lại.

Thấy đáng vẻ khản trương của cô, hắn càng không nhịn được muốn đùa cô một chút. “Sao không nói nữa?”

Cô lắc đầu, muốn bỏ qua, quay đầu đi lấy quần áo xếp chồng chỉnh tề bên giường.

“Hải Nhân ngốc, cho dù em không nói, anh cũng sẽ hôn em.” Hấn không cho phép cô trốn tránh, đem cô kéo về trước mặt, trong lòng rất vừa lòng cô có nhớ rõ lời hấn nói, có điều, hiện tại hấn càng thích “trừng phạt” sự tự ti của cô, hắc hắc...

“Không được a! Em còn chưa đánh răng.” Cô hai tay che miệng, liều chết không theo.

Đáng tiếc được cái này mất cái khác, hấn dễ dàng rút đi thứ duy nhất che đầy trên người cô, đem cô áp đảo ở giường.

“Vậy được, anh hôn chỗ khác.” Hấn khoan dung nhượng bộ, lập tức đem dấu hôn trên người cô ôn tập một lần, rất nghiêm túc.

Đường Hải Nhân dần dần phát hiện người đàn ông này kỳ thực có chút bá đạo, những thứ hấn muốn rất khó bị ngăn cản, mà cơ hội mình muốn nói lại hấn cực kỳ bé nhỏ. Nhưng cô cũng không có ý tưởng muốn thắng hấn là được...

Bởi vì tình yêu của cô, chính là làm cho đối phương cảm thấy vui vẻ, chỉ cần cảm nhận được tình yêu của đối phương, cô tựa như đèn pin tràn ngập điện, nguyện ý vì đối phương nở rộ toàn bộ ánh sáng, không oán không hối hận.

“Nơi đó nhẹ một chút...” Mà Mạc Kiệt cũng thực dùng sức làm cho cô cảm thấy vui vẻ, mấy lần vượt quá sự tuyệt vời mà cô có khả năng chống đỡ.

Buổi sáng tinh mơ đẹp đẽ, hấn không nhận được hoan hô, thật sự yêu chết mất hoạt động trừng phạt này.

Văn phòng to như vậy, Mạc Kiệt ngửa người tựa vào chiếc ghế da thoải mái, ngón tay thon dài tao nhã lồng vào nhau, theo thường lệ nghe trợ lý đặc biệt báo cáo các hạng mục công việc chung, kết thúc còn kèm theo một tin bất quá mới nhất...

“Trong công ty đã bắt đầu truyền ra tin đồn về việc quyền kinh doanh khả năng sẽ chuyển dời, hoài nghi công ty ông Mạc cổ phần của có phải hay không thực sự giao vào tay anh, thậm chí có người đoán thân thể của anh không đơn thuần, cho nên mới không được ông Mạc tín nhiệm...”

Những người khôn ngoan sẽ chặn đứng những tin đồn[2] mà không phải là những người chết. Mọi người đều hiểu được ông Mạc trong tay nắm cổ quyền công ty nhiều nhất, mà ông sau khi qua đời chậm trễ không có tin truyền ra đem cổ phần công ty chuyển cho danh nghĩa người cháu trai duy nhất, điều này nếu không phải đại biểu ông cũng không tin năng lực kinh doanh của người đang nhậm chức, thì căn bản ông không muốn tiện nghi ột kẻ “người ngoài”. Tóm lại, điều trái với lẽ thường này đã làm cho nhóm cổ đông bình thường không hòa hợp với hấn lắm có cơ hội mượn đề tài để nói chuyện của mình.

“Đừng để ý đến bọn họ, chờ sau khi tôi kết hôn, những tin đồn này sẽ tự động biến mất.” Gương mặt tuấn nhã khó có khi hiển lộ một tia không kiên nhẫn trước mặt người khác, đột nhiên đối với những công việc buồn tẻ trước mắt này và những người đầu đá lẫn nhau quanh mình cảm thấy phiền chán, vì sao bọn họ sẽ không thể an phận một chút, đơn giản một chút giống Hải Nhân đáng yêu của hấn như vậy làm cho người ta vừa xem hiểu ngay, nghĩ đến cô luôn cảm thấy vui vẻ thoải mái, không có áp lực, tinh thần tỉnh táo.

Từ khi hai người có quan hệ thân mật, tâm của hấn giống như bị chế ước, thường thường sẽ nhớ tới cô gái nhỏ dịu dàng mềm mại kia, trong óc hiện lên nụ cười điềm tĩnh, thanh âm mềm nhẹ, thần thái xấu hổ của cô...

Càng hiểu biết cô, càng thích cô, hấn thật sự không thể phủ nhận bản thân đã động tâm đối với cô, trong nửa tháng này hấn làm việc càng chăm chỉ hơn, vì muốn dành nhiều hơn thời gian một chút ở bên cô, cùng cô cùng nhau “chơi”.

“Tổng giám đốc muốn kết hôn với cô Đường?” Mới nửa tháng, chẳng lẽ âm mưu của sếp... không, là kế sách thành công rồi?

Hấn đã gặp qua Đường Hải Nhân vài lần, cảm thấy cô chắc không phải là cô gái hời hợt, tùy tiện, nhưng dựa theo sự thiện lương đơn thuần của cô, sẽ bị sếp lừa cũng là chuyện nằm trong dự kiến.

“Qua vài ngày nữa tôi sẽ cùng cô ấy về quê một chuyến, trước mặt ba mẹ cô ấy cầu hôn, chuyện này sẽ không kéo dài lâu lắm.”

Trợ lý làm hết phận sự hỏi: “Cần giúp anh chuẩn bị quà tặng không?”

“Không cần, quà tặng cho nhà vợ tương lai đương nhiên phải để tôi tự mình đi chọn thì mới có thành ý.”

Hắn nâng lên mặt mày hớn hở, vốn cảm thấy đây là chuyện lãng phí thời gian, hiện tại bởi vì có thể làm cho cô gái kia mặt mày hớn hở, hắn cũng sẽ làm rất hăng hái.

“Tổng giám đốc thoát nhìn giống như thực sự rất vui vẻ muốn kết hôn.” Hắn kinh ngạc thấy một bộ dáng “người gặp việc vui, tinh thần thoải mái” của sếp, chưa từng thấy qua Mạc Kiệt cười đến “vô tà” như vậy, kỹ thuật diễn hồn nhiên sẵn có, người không được nửa điểm mùi vị tính kế và giả dối.

Nghĩ như vậy, thời gian này tổng giám đốc thường xuyên lộ ra loại biểu cảm “mặt mũi hiền lành” này, vài lần hẹn hò gần đây cũng không cần hắn đặt trước nhà hàng, nói sẽ tự mình lên mạng tìm kiếm, tìm một vài tiệm ăn nhỏ có phong cách tương đối bình dân mà cô Đường thích.

“Ừm.” Hắn khoái trá cười nói. Nhìn đồng hồ, sắp đến thời gian nghỉ ngơi của bạn gái.

Mạc Kiệt tươi cười lớn hơn nữa, cầm lấy di động, ấn xuống số của cô.

Từ Vĩ Dân nhìn vẻ mặt vui vẻ như muốn đi lĩnh thưởng của sếp, không khỏi lại sửng sốt, thức thời rời khỏi văn phòng.

“Anh hôm nay sẽ đúng giờ tan tầm, cùng nhau ăn bữa tối, em lại giúp anh cùng đi chọn quà đưa cho ba mẹ...”

Cùng nhau?

Ba mẹ?

Chắc chắn... Cái này thật sự là thời khắc chứng kiến kỳ tích, trợ lý Từ không nhận được chắc chắn lấy làm kỳ ở trong lòng, cảm thấy tổng giám đốc chắc không phải giả diễn rất tự nhiên, mà chính là thực sự yêu ai yêu cả đường đi, trượt chân rơi vào trong bể tình.

Nhưng vô luận như thế nào, hắn thà rằng muốn sếp dùng nhiều thời gian một chút trở về với vợ yêu tương lai, cũng đừng lưu lại cùng bọn họ tặng ca, khiến cho bọn họ tinh thần áp lực.

Suy nghĩ một chút, cô Đường một người hy sinh, thật sự là công đức tạo phúc đại chúng nha!

[1] thêu hoa trên gấm, ví với việc làm cho sự vật đẹp hơn.

[2] Gossips and rumors will only be stopped by the wise/A wise man does not believe in rumors: ý chỉ những tin đồn không có cơ sở, khi đến tai những người thông minh thì không còn lưu hành, thường nói về những tin đồn chịu nhiều sự phân tích.

6. Chương 6

Buổi trưa cuối tuần bọn họ trở lại quê của Đường Hải Nhân, một ngôi nhà trệt ở trong ngõ, ba mẹ cô, anh hai, chị dâu, chị ba, anh rể, em trai út và cháu trai, tất cả đã ở trong nhà chờ hai người bọn họ.

Bề ngoài, gia thế Mạc Kiệt xuất chúng, cùng với cách nói năng nho nhã lễ độ rất nhanh đã thắng được hảo cảm của mọi người, hơn nữa anh trai của Đường Hải Nhân làm cảnh sát đã lên điều tra em rể tương lai, trước giờ không có ăn chơi chác tán gái gú bài bạc gì hết, trong hộ tịch cũng thực sự chỉ còn hắn một người.

Thân thể đáng thương làm cho người của Đường gia trung hậu thành thật cảm thấy thương cảm hơn một phần cho hắn, mẹ Đường và chị dâu còn riêng vì hắn mà làm một bàn đầy món ăn sở trường mà quy mô của nó chỉ có khi mừng năm mới để chiêu đãi đứa con rể tương lai này, một đám người trò chuyện với nhau thật vui.

Chạng vạng, Mạc Kiệt nhận được điện thoại từ trợ lý, phải sớm hơn thời gian dự định về Đài Bắc xử lý sự tình.

“Thật có lỗi, đã nói muốn ở lại một đêm, anh lại bỏ lại một mình em về trước.” Hấn để cho cô tiến đến ngoài cửa Đường gia, lần này thực sự hấn rất có cảm giác lưu luyến không rời, bất đắc dĩ không đi không được.

Đường Hải Nhân cười lắc đầu, thông cảm nói: “Công việc quan trọng hơn mà, hơn nữa em không phải một mình, nơi này là nhà của em, anh không thấy được bên trong một đám người nhà ấm ấm và cháu nhỏ đáng yêu đến chảy nước miếng này sao? Đúng hay không nha?” Cô giơ lên “tiểu tráng anh”(đứa bé khỏe mạnh) ở trong lòng cùng cô đi ra tiễn khách rồi cô dùng khăn lau nước miếng bên miệng đứa bé, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại một cái, chọc cháu cười khanh khách.

“Nhà em thật sự rất náo nhiệt, hoàn toàn khác nhà anh.” Tám tuổi trở đi, cuộc sống của gia đình hấn cũng chỉ có thể sử dụng một từ “quạnh quẽ” để hình dung, ông nội luôn vội vàng công tác, người lớn ở cạnh bên người hấn không phải là người hầu thì chính là gia sư, chưa bao giờ là người nhà, vì thế bất tri bất giác, đối với trường hợp cả gia đình tụ họp cùng nhau líu ríu, ngồi cùng bàn ăn cơm thân thiện như vậy, ngược lại hấn không quen mấy. Khi bị mọi người vây quanh cho “thử ôm” bé sơ sinh nằm sấp, cảm giác lại là không được tự nhiên cho lắm.

“Về sau anh cũng là một phần tử của nhà chúng em, hoan nghênh gia nhập.” Đường Hải Nhân khoa tay nhỏ béo ngẩn của cháu, trong lòng cảm thấy lời của hấn nghe ra có chút tịch mịch, nhưng cô âm thầm hứa hẹn về sau sẽ yêu hấn, cùng hấn bên nhau cả đời, vĩnh viễn sẽ không lại để cho hấn làm bạn với tịch mịch.

Tiểu tráng anh dường như đang phụ họa nhảy nhót đá chân, cười rớt nướm vú cao su trong miệng.

“Xem cháu hoan nghênh ta như vậy, chuyện phun sữa sẽ không cùng cháu tính sổ.” Hấn đem nướm vú cao su đút lại vào miệng đứa bé, đột nhiên có chút hổ thẹn vừa rồi có một lần suy nghĩ muốn ném tiểu tử này ra ngoài cửa sổ, không nghĩ tới quần áo sạch sẽ vốn chuẩn bị ngủ lại một đêm sẽ dùng vào lúc này.

Hấn đưa tay giỡn với đứa bé không ngừng, nhìn cô gái thiên chân khả ái giống như đứa bé, trong lòng chảy qua một trận cảm giác nóng hừng hực. Bởi vì xa lạ, cho nên không xác định được cảm xúc này có phải kêu là cảm động hay không, nhưng hấn thực xác định mình đã vì cô gái này mà tâm động không ngớt, rất muốn tham gia vào nhân sinh của cô, gia nhập vào gia đình của cô.

Tuy rằng còn không quen mấy, nhưng hấn cũng không bài xích bầu không khí gia đình ấm áp lại vui vẻ này, tưởng tượng những ngày có cô ở bên cạnh càng thêm tràn ngập ước mơ vui vẻ.

Từ nhỏ, so với việc được ông nội yêu thương, hấn càng muốn được ông khẳng định, thừa nhận thực lực của hấn hơn, ngày càng lâu, hấn dần dần càng lúc càng không có khái niệm đối với cái loại tình cảm trừu tượng như “yêu” và cũng không có nhiều lắm cảm giác đối với việc đó. Nhưng hiện tại, hấn lại khát vọng được cô yêu thương, được cô quan tâm, được cô sưởi ấm...

Tương lai một ngày nào đó, có lẽ cô cũng sẽ giống như vậy, ôm con của bọn họ đứng ở ngoài cửa đưa hấn đi làm.

“Cám ơn chú.” Cô ôm cháu cúi đầu về hướng bạn trai, tiểu tử kia lại không đếm xỉa đến, chỉ chảy nước miếng, dường như coi mình không hề liên quan đến việc phun sữa.

“Là dượng.” Hấn sửa đúng xưng hô của cô.

“Dượng?”

“Cha mẹ không phải đã đồng ý hôn sự của chúng ta, chờ em về Đài Bắc là có thể bắt đầu thu xếp rồi.”

“Ừ.” Cô thẹn thùng gật đầu, cười xinh đẹp, tán thành xưng hô “dượng” của hấn thật là không sai. Hi.

Nhìn nụ cười ngọt ngào nhẹ nhàng của cô, Mạc Kiệt bắt đầu có thể lý giải nguyên nhân tại sao mọi người lại thích món điểm tâm ngọt, bởi vì tư vị ngọt ngào thực sự làm cho người ta vui vẻ, làm cho người ta nghiện. Hấn yêu cái cảm giác yêu cô, không khỏi ngây ngô cười theo...

Hóa ra tình yêu thực sự làm cho chỉ số thông minh của người ta giảm xuống, nhưng dù như thế nào, hấn không quan tâm, bởi vì hấn đang yêu, cần bản vui vẻ đến nỗi không cảm giác được chỉ số thông minh của

mình biến hóa, ha ha.

“Mạc Kiệt, nếu anh không để ý, em hy vọng hôn lễ của chúng ta làm đơn giản một chút, chỉ mời bạn bè thân thuộc tham gia, hơn nữa ông mới đi không bao lâu, cũng không thích hợp phô trương quá.” Cô trước giờ làm việc kín đáo, không thích làm quá náo nhiệt, nghi lễ long trọng và nhiều cái nhìn chăm chăm sẽ làm cô cảm thấy áp lực.

“Như vậy sẽ không rất ủy khuất em?” Hần cho rằng phụ nữ đều muốn có một hôn lễ long trọng, phong cảnh lãng mạn, vài ngày đó sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, thậm chí có lẽ bởi vì thân phận của hắn mà sẽ để giới truyền thông tiếp cận.

“Gả cho anh làm sao có thể ủy khuất, em còn có cảm giác mình có lợi!” Cô nâng mi, cười rất hạnh phúc.

“Vậy cứ theo ý của em, hôn lễ hình thức gì đều được, chỉ cần cô dâu là em, hơn nữa phải nhanh.” Giờ khắc thần kỳ này, hắn đã quên cổ phiếu và quyền lợi, trong lòng chỉ có cô thuần khiết vô giá, thực sự muốn sớm ngày đem cô gái này cưới vào cửa, chờ mong cuộc sống tân hôn cùng cô ân ái ái ái.

Nghe giọng điệu khẩn cấp của hắn, hơn nữa còn có ánh mắt hưng trí bừng bừng, Đường Hải Nhân cảm thấy bản thân thật sự rất may mắn, biến người mờ mịt, cô cư nhiên có thể gặp gỡ được một người đàn ông yêu cô như vậy, lại làm cho cô yêu vô cùng.

Dưới ánh mắt cưng chiều của hắn, cô có loại cảm giác vui sướng “bay lên đầu cành”, cam tâm tình nguyện cả đời dừng lại ở trong lòng hắn, vĩnh viễn không rời.

Hai người nhìn qua nhìn lại, bịn rịn chia tay, trong mắt đều có tình nồng không muốn tách ra. Cuối cùng hiển nhiên cô dùng tốc độ con rùa đưa hắn ra đến đầu ngõ, lại tốn một chút thời gian nói lời từ biệt, rồi cuộc hôn nhân mới ngồi lên taxi rời đi.

Đường Hải Nhân xoay người về nhà, đi không tới hai bước, sau lưng còn có người gọi cô lại.

“Nhân Nhân.”

Cô quay đầu, nhận ra đối phương là Hứa Thu Hoa, chị hàng xóm kế bên nhà ở tại ngõ nhỏ.

“Chị Thu Hoa, chị cũng đã về rồi!” Cô tiến lên phía trước chào hỏi, bởi vì Hứa Thu Hoa là phụ nữ có thai, động tác có vẻ chậm chạp. Lần trước trở về mừng năm mới, bụng của cô nhỏ hơn bây giờ.

“Thừa dịp trước ngày dự sinh, chị trở về thăm nhà mẹ đẻ chút xíu, sau đó đến lượt mẹ chị đi Đài Bắc giúp chị.” Hứa Thu Hoa đã làm việc ở một văn phòng luật sư hợp tác ở Đài Bắc, trước kia ngẫu nhiên sẽ tới tiệm cà phê cô làm việc ngồi chơi, nhưng sau khi kết hôn, các cô cũng rất ít khi gặp nhau ở Đài Bắc, ngược lại khi về quê ăn lễ mới có thể gặp mặt.

“Văn phòng luật vẫn bề bộn nhiều việc sao?”

“Đúng vậy, thời đại tiến bộ, “bệnh văn minh” liên nghiêm trọng theo, hiện tại con người ta chẳng những thích cầm thẻ bảo hiểm y tế đến bệnh viện đăng ký lãnh thuốc, còn thích cùng người khác lên tòa án, hở chút là cáo tới cáo lui.”

“Vất vả cho chị và cục cưng.” Cô cười sờ sờ bụng tròn vo của Hứa Thu Hoa, Hứa Thu Hoa cũng đùa với cháu trai nhỏ trong lòng cô.

Có điều đề tài câu chuyện liên chuyển...

“Hồi này người đàn ông kia là ai?” Coi cô, phụ nữ có thai này hay dễ quên, mới tán gẫu vài câu liền đã quên cái muốn hỏi mà.

“Bạn trai em, tụi em sắp kết hôn.” Đường Hải Nhân theo sự thật mà nói, nghĩ rằng qua một hồi các vị hàng xóm chắc là cũng sẽ biết tin vui cô sắp kết hôn.

“Chúc mừng em!” Hứa Thu Hoa vui vẻ mà nắm tay cô, vài giây sau lại nhả mày lại. “Có điều, anh ta thoát nhìn có chút quen quen, giống như đã gặp qua ở đâu đó... Anh ta làm cái gì?”

“Anh ấy làm việc ở Phú Thái.” Cô đáp thật sự thận trọng, không muốn làm cho người ta cảm giác là mình khoe khoang.

“Phú Thái... Trời ạ, anh ta chắc không phải là Mạc Kiệt chứ?”

“Chị quen anh ấy?” Cô còn kinh ngạc hơn đôi phương.

“Thật là Mạc Kiệt! Anh ta... Em... Cư nhiên muốn kết hôn, chẳng lẽ... Em thật là Đường Hải Nhân kia!”

“Chị Thu Hoa, rốt cuộc chị đang nói cái gì, em đều không hiểu.” Cái gì mà “Đường Hải Nhân kia”? Chẳng lẽ trừ bỏ cô, còn có một cái “Đường Hải Nhân” khác có quan hệ với Mạc Kiệt?

“Mạc Đông Hán. Em có biết ông ta là ông nội của bạn trai em không?”

“Biết, chị cũng quen ông?” Cô vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, không nghĩ tới chị Thu Hoa thực sự quen hết người nhà bạn trai.

“Không tính là quen biết, nhưng ông ta là khách hàng văn phòng luật của bọn chị...” Hứa Thu Hoa nhẹ nhàng nói tiếp, đem bát quái hào môn lúc trước ở văn phòng luật nghe được toàn bộ nói cho cô em gái cùng nhau lớn lên này nghe.

Cho dù luật sư Vương không lắm miệng nhưng trong văn phòng luật cũng không chỉ có một mình ông làm việc. Khi vài trợ lý pháp vụ đang giúp các luật sư sửa sang lại tư liệu thì bình thường họ cũng sẽ sắp xếp một số nội dung không muốn người biết. Sau đó họ cần đưa nội dung phiếm với nhau trong nội bộ, nhưng tin tức cũng sẽ không truyền ra bên ngoài, để tránh ảnh hưởng đến uy tín văn phòng luật, gây ra những vấn đề pháp luật.

Lúc ấy cô nghe một chút tin đồn thú vị, chỉ vì bên trong có cái tên khá nổi tiếng quen thuộc, mới buồn buồn lên mạng tra dò một chút tin tức của tập đoàn kia, cho nên thấy được ảnh chụp trong tạp chí kinh tế, không nghĩ tới giờ “nhân vật chính” ngay tại trước mắt...

“Chị nói là ông để lại di sản cho em và chồng tương lai của em?” Cô ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, rõ ràng người mang thai không phải là cô, nhưng lại luôn luôn có cảm giác “chấn kinh”.

“Em không biết?” Cô cho rằng luật sư Vương sẽ cho cô biết về nội dung tờ di chúc kia, đây là chức trách của luật sư ủy nhiệm, quyền lợi của Đường Hải Nhân.

Đường Hải Nhân lắc đầu. “Không có ai từng nói chuyện này với em, có thể hay không ngay cả anh ấy cũng không biết?” Nếu biết, Mạc Kiệt làm sao có thể không nói với cô, huống hồ... Chuyện này nghe qua căn bản là thực khoa trương, chắc là không phải thực sự.

“Không có khả năng, luật sư của bọn chị còn đi tham gia tang lễ của ông Mạc, nhất định gặp qua cháu của ông Mạc.” Hứa Thu Hoa cam đoan mình sẽ không tính sai, người ta khó có thể tin Đường Hải Nhân và Mạc Kiệt muốn kết hôn là trùng hợp, thuận miệng nói đùa. “Chắc không phải là anh ta định gạt em, muốn bắt cóc cổ phiếu của em chứ?”

“Điều này sao có thể!” Cô không tin người đàn ông mà mình yêu thương sẽ làm cái loại chuyện ti bỉ này, nếu hoài nghi hẳn là cô không phải cùng đồng nghiệp hoài nghi tình cảm của hắn đối với cô sao.

“Cũng đúng, chính anh ta đã có tiền như vậy... Hay là chị lại lên đi giúp em hỏi thăm một chút về nội dung tờ di chúc kia, xác nhận em phải cái người thừa kế kia hay không?” Hứa Thu Hoa nhiệt tâm muốn giúp tra rõ ràng, dù sao duyên phận, loại chuyện này rất khó nói chuẩn, hơn nữa nói không chừng thực sự có một “Đường Hải Âm”* khác cùng tên Đường Hải Nhân đồng âm bất đồng tự hay sao đó.

* – Đường Hải Âm và – Đường Hải Nhân đồng âm là TángHảiyīn

“Không cần, em nghĩ người kia chắc không phải là em, bằng không Mạc Kiệt và luật sư chắc là sẽ nói cho em mới đúng.” Cho dù trước mắt xuất hiện đủ loại chuyện trùng hợp, cô vẫn quyết định tin tưởng Mạc Kiệt, không chủ động hoài nghi, suy đoán chân tâm của hắn.

Yêu và tín nhiệm nên là một chỉnh thể hai mặt, hỗ trợ lẫn nhau, một mặt dao động, một mặt bên kia sẽ chịu ảnh hưởng, cô không muốn như vậy, không duyên cớ tự nhiên phá hư tình cảm đang tốt đẹp giữa hai người.

“Tóm lại kết hôn là một việc tốt, mặc kệ có hay không cổ phiếu này, em có thể gả cho cái tên Mạc Kiệt kia chẳng khác nào là lấy được mỏ vàng.” Hứa Thu Hoa cười theo, cũng không kiên trì truy tra. Ngẫm lại mình

tuy là xuất phát từ quan tâm, nhưng đề nghị này hình như là đang “trù ẻo” nhân duyên của người khác, cô thật sự là phụ nữ có thai thiếu đầu óc.

“Nói đúng, ha ha...” Đường Hải Nhân cười theo, không muốn giải thích nhiều về tình yêu của mình, bằng không cho tới khi thành hôn, có lẽ cô sẽ phải giải thích đến nỗi cổ họng “cháy lửa”.

Nhưng kỳ thực cô cũng không muốn khoáng thạch vàng bạc gì hết, thậm chí muốn tình yêu của người đàn ông kia.

Cô tin tưởng mình đã chiếm được.

Tục ngữ nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Tương tự như vậy, vùng nước càng yên ả càng có khả năng làm cho người ta lật thuyền trong mương, gây ra tai nạn không tưởng.

Sau khi quyết định hôn kỳ, Đường Hải Nhân thường xuyên ra vào chỗ ở Mạc Kiệt. Ngoại trừ lúc đi làm, cô hầu như đều ở chỗ của hắn, một mặt là có thể gia tăng thời gian hai người ở chung, mặt khác là bởi vì hôn lễ tổ chức tháng sau. Thời gian chuẩn bị tương đối chật chội, hắn bận làm việc, các nghi lễ, việc bố trí có thể giao cho công ty tổ chức hôn lễ thực hiện nhưng việc mua thêm một số đồ dùng mới và thay đổi một phần trang trí trong nhà phải dựa vào cô đến nhìn từ đầu đến cuối, xác định hết thấy mọi thứ đều đã đúng hạn thì xác định vị trí.

Trong khoảng thời gian này cô trong ngoài chiếu cố, gần như bận tới mức nhưng trong lòng lại mười phần phong phú vui vẻ, mỗi ngày đều sống trong sự hạnh phúc khi sắp trở thành vợ của hắn.

Cuối tuần trước hôn lễ một tuần, cô nghỉ ngơi, hắn đi làm. Mặt trời chiều ngã về phía tây, Đường Hải Nhân ngồi ở bên bàn ăn mới vừa đổi ngày hôm qua, nhận được điện thoại của vị hôn phu.

“Đang làm cái gì?”

“Viết thiệp cảm ơn.” Cô đặc biệt đổi hình thức các thiệp cảm ơn bình thường thành các tấm thiệp nhỏ có thể viết mấy dòng chữ lên, dự tính gắn kèm vào các món quà hôn lễ, đưa cho khách mời hôm đó tới tham gia tiệc mừng.

“Không phải nói đóng dấu là được rồi sao?”

“Em cảm thấy vẫn là tự tay viết có vẻ có thành ý.”

“Tay sẽ mỏi.” Lúc trước còn cùng nhau viết mấy chục tấm thiệp cưới, cô còn không ngại mệt?

“Nhưng mỗi rất hạnh phúc nha!”

Hắn nghe vậy cười khẽ. “Anh cho rằng qua đêm tân hôn mới có thể nghe được em nói những lời này.”

“Anh! Thật sự là... Thực chán ghét nha.” Từ sau khi quyết định hôn kỳ, mức độ người đàn ông này nói đùa với cô càng lúc càng nhiều, thường hại cô phản ứng không kịp, mặt đỏ tím đập.

Người đàn ông ý cười càng đậm, tựa hồ coi việc bị cô chán ghét lấy làm vinh dự.

Cô đem chiếc di động “cười ha ha” lấy ra xa một chút... Trừng mắt, chu miệng, nhưng vừa nghe đến tiếng nói cô lại lập tức đưa về bên tai.

“Đừng viết ở bàn cơm, đèn nơi đó không đủ sáng, tới thư phòng đi.”

“Anh làm sao mà biết em ở nhà ăn?”

“Anh ở trong lòng em, đương nhiên hiểu em.” Nhờ vào tình yêu, hiện tại những lời nói sến súa của hắn tự nhiên y như việc hô hấp. Bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể tưởng tượng nhất cử nhất động của cô, thích cô gái này ở trong nhà hắn, có cảm giác rất gần hắn, cho nên phá lệ mở không gian cá nhân này, cho cô đặc quyền tùy ý ra vào.

Cô cười hí mắt, bị lời nói đầy tình cảm của vị hôn phu làm say đến nỗi trong lòng hoa nở rộ, giống con mèo vừa được vuốt ve.

“Vậy em cũng ở trong lòng anh. Hiện tại anh lại phải đi họp đúng hay không?” Cô cũng học khả năng thần cơ diệu toán của hân, biết trước lúc chủ trì hội nghị hân thường gọi điện thoại cho cô, nói cái này gọi là “nạp điện”.

Mà cô đương nhiên rất thích ý trở thành “món ăn tinh thần” của hân nha.

“Thông minh, buổi tối gặp.”

“Ừ, em chờ anh trở về.” Cô gác điện thoại còn ngây ngô cười, thu hồi một bàn thiệp cảm ơn và viết thư, ngoan ngoãn dời đi trợn địa, tiếp tục cố gắng.

Thuyền chính là lật ở đây...

Đường Hải Nhân viết xong thiệp cảm ơn, vươn vai, nhìn kho sách phong phú chung quanh, chú ý thư phòng lớn ngăn nắp, bỗng nhiên nghĩ đến mình rất ít khi bước vào đây, còn chưa có tham quan kĩ chỗ này.

Mang theo một chút tò mò và thú vị, cô đi qua từng kệ sách, xem lướt qua các bộ sách, thuận tay rút ra mấy cuốn lật lật, tưởng tượng bộ dáng khi hân đọc sách. Sau đó cô lại ngồi trở lại trước bàn học, thẳng lưng, vung tay lên... ở một mặt bàn trống tiêu sái ký tên, giả bộ mình cũng là đại tổng giám đốc.

Trong bàn làm việc của tổng giám đốc đều cất giấu tài liệu cơ mật gì đó?

Cô nổi hứng lên, cách cách kéo ra ngăn kéo dưới bàn, xem tới xem lui đều là văn kiện nhàm chán cùng tư liệu phân tích xen lẫn tiếng Trung, tiếng Anh và bằng biểu đồ.

Cô không có hứng thú lật mấy, cảm thấy vị tổng giám đốc này công tác thực chán nản thì đột nhiên một tấm ảnh chụp quen thuộc đập vào tầm mắt...

Là cô, cô nha!

Đường Hải Nhân rút ra phần tài liệu kia, cô bị dọa khi phát hiện ghi chép phía trên tất cả đều là tư liệu về cô, từ trường học, gia đình, công việc, tình hình tài chính... Rõ ràng chính là một bản báo cáo điều tra cô, phía trên còn có tên và điện thoại của công ty điều tra.

Vì sao hân muốn cho người điều tra cô?

Đường Hải Nhân khiếp sợ lật trang, không thể giải thích được hành vi của hân...

Nha! Tín dụng trước hôn nhân. Nhất định là trước khi kết hôn điều tra, xác định phẩm đức phẩm hạnh, tình hình giao hữu, bằng cấp, gia thế cùng bối cảnh có hay không lừa gạt người khác của đối phương.

Mặc dù cảm giác bị người khác ngầm kiểm chứng không tốt lắm, nhưng khách quan mà nói, lấy thân phận của hân, cẩn thận một chút đối với đối tượng kết hôn cũng là đúng.

Nhưng nếu vì kết hôn mà điều tra, vì sao trên đây ngày đánh dấu là trước lúc bọn họ gặp nhau? Lúc ấy bọn họ không quen biết, điều tra một người vốn không quen biết, việc này nghe ra rất kỳ lạ.

Đường Hải Nhân hồi tưởng ngày hai người lần đầu gặp nhau, thế nào cũng không cảm thấy mình nhớ lắm, cô không có khả năng quên mất ngày cùng hân gặp nhau đó, thậm chí là sau mỗi lần chạm mặt...

“Thật ra tôi tới nơi này, chẳng phải ngẫu nhiên, là vì nghe tài xế của ông tôi nói ông thường xuyên đến nơi này...”

Ông nội!

Hai chữ này giống như hai chữ mấu chốt nhảy ra từ ký ức, lại liên kết với lời nói nghe có vẻ hoang đường kia mà Hứa Thu Hoa trước đó nhắc cô.

“Chắc không phải là anh ta định gạt em, muốn bắt cóc cổ phiếu của em chứ?”

Thì ra một câu nói vốn không để trong lòng, đột nhiên giờ ở trong lòng cô có sức nặng, khó chịu đè nặng ngực.

Cô vầy vầy đầu, không muốn có phỏng đoán đáng sợ như thế đối với người đàn ông mà mình yêu thương, nhìn chăm chăm phần tư liệu kia thật lâu, cố tìm được một hợp lý giải thích cho nó. Nhưng có lẽ là cô rất ngốc, cho dù thế nào đều nghĩ không ra...

Phiền quá! Cô dứt khoát đem nó trả lại chỗ cũ, làm bộ chưa xem qua, nhắm mắt làm ngơ.

Hôn lễ sắp tới, cô không muốn tự nhiên có rắc rối mà chỉ muốn cùng hắn bước trên thảm đỏ, gần nhau cả đời.

Buổi tối, Mạc Kiệt trở về chỗ ở, ăn xong bữa tối vị hôn thê chuẩn bị, cùng nhau nằm ở trên sofa xem cô viết thiệp cảm ơn, từ nét chữ xinh đẹp kia viết nên những dòng chữ rung động, hắn liền có thể cảm nhận được cô coi trọng và dụng tâm với hôn lễ này.

Hắn cảm thấy mình không bằng, không có cách nào đặt nhiều tinh thần như vậy vào hôn lễ rồi tự mình xác nhận từng công đoạn. Hắn chỉ có thể đem lực chú ý tập trung lên trên người cô dâu mới, thừa nhận chính mình càng ngày càng muốn cưới Đường Hải Nhân vào cửa, để cô trở thành vợ của hắn, Mạc Kiệt.

“Ông...” Cô không tự giác phun ra hai chữ này, để lộ nghi vấn xoay quanh trong đầu, bởi vì nhìn hắn, những ý tưởng kỳ kỳ quái quái kia sẽ không mời tự đến, cô cũng quả không được đầu óc, tâm thần càng lúc càng không yên.

“Ông?” Hắn quay đầu nhìn cô, tại sao lại đột nhiên nhắc tới ông nội.

Đường Hải Nhân giống như đại mộng sơ tỉnh, nháy mắt mấy cái, thế này mới nhận ra mình lại tái phát “bệnh cũ”, vội vàng cười, môi cong lên. “Em nói, nếu như ông cũng có thể tham gia hôn lễ của chúng ta thì tốt rồi.”

“Việc vui của chúng ta, bọn họ ở trên trời sẽ xem thấy được, cũng sẽ chúc phúc chúng ta.” Hắn buông những tấm thiệp cảm ơn, ôm cô gái bên cạnh, đôi khi cảm thấy tình cảm của cô đối với ông thật đúng là tốt làm cho hắn có chút ăn vị, nhưng lại cảm giác ảm áp, ngoài ý muốn phát hiện bộ dáng chính mình vẫn hoàn toàn thích hợp với cuộc sống gia đình.

“Nhắc tới ông, đúng lúc anh có chuyện muốn nói với em.” Hôm nay Từ Vĩ Dân lại báo cáo những lời đồn không xuôi tai tựa hồ có xu thế ngày càng xôn xao, những cổ đông thấy hắn không hé răng cũng không động tĩnh, đại khái họ đang cảm thấy giẫm trúng chỗ đau của hắn rồi. Cho nên mượn cơ hội này, hắn vừa vắn nhắc tới, để cho trong lòng cô chuẩn bị trước.

“Chuyện gì?”

“Kỳ thực, ông lúc còn sống đặc biệt để lại một phần quà kết hôn muốn tặng cho cháu dâu tương lai của ông.” Đã sớm định trước lời thoại, giờ phút này nói ra lại không hiểu chột dạ, nhìn hai tròng mắt trong suốt như gương của cô, lần đầu Mạc Kiệt nhận thấy được chỗ “lương tâm” của chính mình.

Đường Hải Nhân không hiểu vì sao, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng không yên, âm thầm nín thở, khẩn trương hy vọng quà trong miệng hắn sẽ không là...

“Là một vài cổ phiếu công ty.”

“Ồ, cổ phiếu.” Cô mỉm cười cứng ngắc phụ họa, trong óc lại tự động so sánh thời điểm hắn xuất hiện tại tiệm cà phê, và cách nói của hắn với Hứa Thu Hoa hoàn toàn khác nhau.

Ông Mạc lưu cho cô và chồng tương lai di sản...

Ông lưu cho cháu dâu tương lai quà kết hôn...

Lời hai người này có sự khác biệt nhưng trùng hợp là điểm mấu chốt có liên quan đến sự thật lòng của Mạc Kiệt.

Hắn rốt cuộc là yêu cô hay là lừa cô? Trong khoảnh khắc, đột nhiên cô có chút gì đó không thể xác định nhưng lại không muốn toàn bộ phủ nhận hết.

“Không hiểu kỳ có bao nhiêu tấm sao? Công ty chúng ta hiện tại giá cổ phiếu bao nhiêu? Tương lai tăng giá hay là rút giá?” Hắn nhìn về mặt sưng sờ của cô, phát hiện cô giống như là lạ.

“Em không hiểu những thứ này.” Lúc này cô cũng vô tâm tư suy nghĩ, một trái tim đều đặt ở trên người hần.

“Học một chút, em mới biết được ông xã của em sẽ giúp em kiếm nhiều tiền.” Hần cười sờ sờ mặt cô, thực sự cảm thấy cô không thích hợp.

“Em chỉ muốn hiểu anh.” Cô cầm bàn tay to trên mặt, dán vào lòng bàn tay của hần, giống như nhẹ giọng cầu nguyện. “Mạc Kiệt, anh sẽ không gạt em, đúng không?”

“Đương nhiên, anh yêu em còn không kịp nữa.” Hần ôn nhu mỉm cười, sự chột dạ tăng lên, hỏ thẹn khi thấy lúc ban đầu mình hoài nghi và tâm kế âm hiểm đối với cô.

Nhưng hần yêu cô là sự thật, muốn cưới cô làm vợ cũng là thiên chân vạn xác, hiện thời dưới tình huống này càng không thể mất đi cô gái này, trừ bỏ tiếp tục chiếu theo kế hoạch mà làm, hần cũng không còn cách khác.

Có điều, sao hôm nay cô nghe thấy hần nói những lời nói tình cảm, không giống như mọi khi lộ ra vẻ mặt thẹn thùng lại vui sướng, mặt đỏ, mi hoan, mắt cười đâu? Thực sự không đúng lắm...

Bản báo cáo kia!

Hần đột nhiên kinh sợ cảm thấy chính mình thật sai lầm, cư nhiên đã quên thứ quan trọng đặt ở nơi đó, còn gọi cô vào thư phòng, quả thực là giấu đầu lòi đuôi, gây ông đập lưng ông!

Nhưng nếu cô thật sự đã phát hiện ra cái gì, sao lại không trực tiếp hỏi hần? Cô không phải cái loại người sẽ giấu diếm hần.

Mạc Kiệt duy trì nụ cười bình tĩnh, trấn định quan sát trên mặt cô không giống như có thần tình nộ hỏa...

“Em cũng vậy, em rất yêu anh.” Cô lao vào trong lòng hần, ôm chặt người cô muốn tin tưởng.

Cô của thời khắc này tựa như không cẩn thận mở ra chiếc hộp Pandora[1], không thể thu hồi những hắc ám đã bị phóng thích, cũng sợ hãi đi đối mặt những hắc ám đó, chỉ có thể ôm ấp “hy vọng” còn lại trong hộp, hy vọng hần sẽ không lừa cô, hy vọng hần không phải loại người như vậy...

Mạc Kiệt chắc chắn ôm lại, nghĩ rằng chắc cô còn chưa nhìn thấy bảng báo cáo điều tra kia, bằng không sẽ không dụ ngoạn như vậy ngã vào lòng, bày tỏ tình yêu với hần. Điều này khiến cho hần hơi cảm thấy an tâm, nhưng hần nhắc nhở chính mình nên sớm một chút tiêu hủy bằng tài liệu nguy hiểm kia, gần đây hần thật sự vui quá, đỉnh ốc đều đã bị lỏng.

Hần khẽ vuốt tóc mềm mại của cô, kề vào mùi hương nhẹ nhàng kia, môi khẽ nhếch. “Thật hy vọng ngày mai chính là ngày chúng ta kết hôn.”

“Hôn lễ hình thức gì đều được, chỉ cần cô dâu là em, hơn nữa phải nhanh...”

Được hần ôm ôn nhu như vậy, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, vì sao những thứ trong lòng cô nghĩ đến lại là mấy câu nói làm cho người ta lo lắng đề phòng như vậy?

Tâm bất an thấp thỏm, cô đem lời tâm tình ngọt ngào đều biến thành hàm nghĩa khác, bén nhọn chói tai.

Cô không thích như vậy, lại càng lúc càng không khống chế được đầu của mình miên man suy nghĩ...

“Mạc Kiệt, ôm em được không?” Cô lớn mật thỉnh cầu, vỗ về ngực trái đang nhảy loạn của hần.

Trong lòng bất an, thân thể càng khát vọng đạt được cảm giác an toàn. Cô khát vọng xuyên thấu qua thân cận da thịt cảm thụ được tình yêu của hần, nhiệt độ trong lòng hần...

Mạc Kiệt vui mừng quá đỗi, có loại cảm giác nở rộ tốt nhất, không nghĩ tới cô gái thẹn thùng này thế nhưng lại chủ động đưa ra yêu cầu mê người như vậy, hần mà nói “không được” mới là lạ.

Phụ nữ ngốc sao? Có đôi khi đàn ông càng đơn giản hơn...

Hần buông cô ra, hôn cô, động tác liên tiếp nhanh như sợ cô sẽ hối hận, nhanh chóng phóng ra nhiệt tình, khiêu khích hương thơm ngọt trơn trong miệng.

Cô không chỉ không né tránh, ngược lại tích cực đi theo, kỹ xảo không đủ nhưng lại hoàn toàn thiết tha hôn hấn lại, cùng hấn triền miên cộng vũ, thậm chí toàn bộ thân mình thơm mát yêu kiều, mềm mại dán vào người hấn, theo bản năng nhẹ cọ, muốn cảm thụ nhiệt độ cơ thể của hấn.

Hấn cả người nóng lên tiếp nhận thân mình mê người của cô kề sát, nụ hôn vừa kết thúc, trên trán hấn đã thấm ra tầng mồ hôi mỏng.

“Hôm nay em đặc biệt nhiệt tình.” Hấn vỗ về đôi môi sưng đỏ, đôi má đỏ bừng.

“Anh không thích?” Cô lo lắng nhìn hấn, nỗi lòng mẫn cảm bị tác động.

Cô sợ, thực sự sợ hấn không yêu cô...

“Làm sao có thể.” Hấn cười cô ngốc như vậy, luôn xem nhẹ mị lực của bản thân, trừng phạt cô bằng một cái hôn càng nóng bỏng hơn, cởi bỏ quần áo cô. “Anh cực kỳ thích...”

Hấn hôn xương quai xanh tinh tế của cô, đùa giỡn cặp vú xinh đẹp kia, nhìn chúng ở trong tay hấn mà mẫn cảm đứng thẳng, ở dưới lưỡi nhọn của hấn mà run rẩy, nhiệt huyết phần khởi của chính bản thân thăng tiến.

Mạc Kiệt hưởng thụ phản ứng sung sướng của cô, dục vọng trong mắt càng lộ vẻ thâm nồng, động tác chạm vào cô càng lúc càng vội vàng, sau khi chơi đùa da thịt trên người rồi đi đến giữa hai chân cô, chơi đùa nhụy hoa ướt át kia, cũng đẩy lên một mảnh lửa tình cháy lan ra đồng cỏ ở trong cơ thể cô...

Cô vận vẹo không ngừng dưới ngón tay hấn, cảm nhận hấn thân mật xoa nhẹ, dò tìm đến cực điểm, mang đến từng trận khoái ý khó nhịn, ánh mắt cực nóng đang nhìn chăm chăm cô trần trụi, chớp mắt cũng không chớp mắt, giống như vì cô mà mất hồn...

Cô hưng phấn lại thẹn thùng, thỏa mãn lại hư không... Các loại cảm xúc mâu thuẫn rối rắm quấn quanh khiến cô nóng đến không thể suy xét.

Tốt lắm, cô chính là muốn như vậy, muốn rửa sạch đầu óc chỉ cùng hấn ân ái, cái gì cũng không muốn nghĩ đến.

Nhưng lúc hấn tạm thời rút ra, thời gian hấn đỡ xuống quần áo toàn thân, một trận cảm giác mát đánh úp lại, cô nhìn đèn pha lê trên trần nhà cùng tivi ở một bên, ý thức được bản thân đang ở chỗ nào, đột nhiên lại có chút thẹn thùng, cảm thấy không gian này không đủ ẩn mật, mà cô thể nhưng lại ở trên sofa thoát hết trơn, chờ hấn đến đối với cô...

Ô, quá mất mặt!

Cô thử đứng dậy tìm quần áo che đậy thân thể, hấn cũng đã hưng phấn nhào lên, lại đem cô đè lại trên sofa.

“Muốn đi đâu?” Hấn khê cắn mặt tròn hồng nhuận của cô.

“Nơi này là phòng khách.” Cô một mặt ngượng ngùng.

“Anh muốn ở trong này muốn em.” Hấn nâng đùi cô lên, vô cùng thân thiết kề sát, lấy dục vọng lửa nóng chạm nhẹ chọc ngọt ngấy ướt át của cô.

“...Ừm.” Cô e lệ đáp lại, đối với cặp mắt sáng sâu xa kia, dường như cô trong nháy mắt bị hòa tan, thân thể bằng lòng nhiệt nóng dương cương, tâm càng nóng hơn...

Bởi vì cô là yêu người đàn ông này như thế, cũng khát vọng được hấn yêu.

Hấn không có chân chờ thẳng tiến...

Cô không hề do dự tiếp nhận...

Ái dục mãnh liệt, lửa tình lan tràn, trong lúc nhất thời căn nuốt suy nghĩ hiện có của cô, mê hoặc, chỉ chừa lại niềm vui nhục dục, đưa bọn họ chặt xoắn cùng nhau.

Rất là tốt, thật sự rất là tốt. Chỉ cần cô tin tưởng, hết thấy đều sẽ không thành vấn đề, tuyệt đối... không thành vấn đề.

[1] Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “ hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống – Nguồn: wiki

7. Chương 7

Cách hôn lễ chỉ còn năm ngày.

Đường Hải Nhân rất muốn tin tưởng Mạc Kiệt, thuận lợi cùng người đàn ông mình yêu thương thành hôn, sống cuộc sống lý tưởng, cùng hân hạnh đầu giai lão.

Nhưng lòng người chính là cái không thể hoàn toàn dùng lý trí khống chế như vậy, đầu óc cô càng muốn tín nhiệm, tâm lại vẫn giống như lớp xe bị đá vụn đâm thủng, nhẹ nhàng mà nhụt chí, càng lúc càng mềm, lắc lư. Hai ngày này, nghĩ đến bằng tư liệu điều tra kia cùng cổ phiếu của ông, nội tâm cô càng sẽ toát ra nghi hoặc xoay vòng vòng không ngừng, dù cố gắng thế nào khuyên mình đừng nghĩ đến, đều không thể làm cô đầu mới vô ưu vô lự nữa.

Cô nghĩ rồi lại nghĩ, biết mình không thể lại tiếp tục như vậy, ôm tâm tình mơ hồ, không hiểu nổi gả cho hân, vừa hoài nghi động cơ hân cưới mình, hôn nhân ngày sau phải duy trì thế nào, cô không tự tin.

Vì thế sau một đêm trằn trọc không yên, cô gọi điện thoại cho Hứa Thu Hoa, nhờ đối phương giúp cô liên lạc vị luật sư kia, muốn tự mình đi tới chỗ luật sư chứng thực tính chân thật của tờ di chúc kia.

Phương pháp này tuy rằng không được quang minh chính đại nhưng cô tự thuyết phục bản thân lý do làm vậy là vì giúp Mạc Kiệt rửa sạch hiềm nghi, vì cô ôm ấp một tia hy vọng nên mới đưa ra hạ sách này.

Nếu chứng minh là cô nghĩ sai rồi, sau đó cô sẽ về nhận lỗi với Mạc Kiệt, xin hân tha thứ cho sự đa nghi của cô.

Nếu là thật... tuy rằng khả năng không cao nhưng cô cũng sẽ nghĩ rõ ràng tiếp theo phải đối mặt hân như thế nào, xác định hai người quan hệ như thế nào, ít nhất không cần lại giống như bây giờ – “từng bước đi hoảng hốt”, cả ngày tâm khó an ổn.

Hai ngày sau, cô đến tiệm cà phê đối diện văn phòng luật chờ điện thoại của Hứa Thu Hoa.

Bởi vì Hứa Thu Hoa đề nghị cô đừng dă thảo kinh xà, cho nên cô cũng không hẹn trước, mà là đợi đến thời gian luật sư Vương dùng cơm, trực tiếp đi vào tìm ông.

Đầu tiên Đường Hải Nhân làm rõ thân phận của chính mình, luật sư Vương liền lộ ra biểu cảm kinh ngạc. Phản ứng của ông làm cho cô sinh ra dự cảm không tốt nhưng cô vẫn dựa vào phương pháp Hứa Thu Hoa chỉ cô, lấy tư cách người thừa kế hợp pháp, yêu cầu xác nhận nội dung di chúc của ông Mạc.

Dưới sự kiên trì và ánh mắt nhìn chăm chú bức bách của cô, luật sư Vương ngay cả cơ hội gọi điện thoại thông báo cho Mạc Kiệt cũng không có, chỉ phải theo sự thật mà nói cho cô, âm thầm kỳ vọng người đàn ông đáng sợ kia đừng đem chuyện này trách tội trên đầu ông, ông cũng là theo pháp luật mà làm việc mà thôi.

“Cô Đường, cô Đường?” Tuyên đọc xong di chúc, ông phát hiện cô gái đối diện này tâm tình dường như không tốt bao nhiêu so với ông, sắc mặt hơi lộ vẻ tái nhợt, một chút cũng không giống như phản ứng khi có được di sản lớn, cũng không khí thế như lúc đầu truy vấn ông nội dung di chúc.

Đường Hải Nhân dường như kéo suy nghĩ về từ chỗ rất xa, chậm rãi ngược mắt, một lần nữa đem tiêu điểm phóng tới trên mặt luật sư Vương.

Nói thực ra, cô hiện tại rất bội phục chính mình, sau khi chính tai mình xác nhận di chúc của ông nội, biết được nguyên nhân Mạc Kiệt sở dĩ điều tra cô, cưới cô, vậy mà lại không có ngay tại chỗ khóc lớn, cuồng loạn nổi điên, so với ban đầu cô tưởng tượng, chính mình còn kiên cường hơn rất nhiều, thật lợi hại!

Đại khái chắc là vì đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống tệ nhất. Qua vài ngày, từ hoài nghi đến giả thiết, trình thám đến chứng thực, lòng của cô đã dày vò rất lâu, luyện tập không ít tâm tình có thể phát sinh, cho nên cảm giác không chấn động như vậy.

Mà cũng có lẽ, cô chính là không muốn để tình càng mất mát, càng đáng thương hơn, cho nên mới không rơi lệ, để tình thoát nhìn giống kẻ bị hại thâm trầm.

Cô không muốn làm kẻ bị hại, cũng sẽ không để tình biến thành như vậy...

Hít một hơi, Đường Hải Nhân nhợt nhạt cười nói: “Luật sư Vương, chuyện hôm nay tôi tìm ông, xin ông trước mắt đừng cho Mạc Kiệt biết.”

“Được, tôi sẽ giữ bí mật.” Ông biết, hơn nữa vô cùng thuần thực. Vừa nghĩ đến người đàn ông tươi cười làm cho người ta lạnh cả người kia, ông cũng cảm thấy giữ bí mật có vẻ thỏa đáng hơn, bằng không khó bảo toàn đối phương sẽ vì phần di sản này mà làm ra cái chuyện gì bất lợi cho cô.

Nhưng mà nguyên nhân sở dĩ cô thỉnh cầu tạm thời giữ bí mật, đều không phải như luật sư Vương nghĩ.

“Ngày kia, tôi sẽ cùng Mạc Kiệt kết hôn.”

“Kết hôn! Cô cùng anh ta?” Lại có loại duyên phận này! Nhưng vậy mà cô đến bây giờ còn không biết nội dung di chúc, điều này rất không hợp lý.

“Ừ, cho nên trừ bỏ chuyện vừa rồi tôi nhờ ông, còn có một chuyện muốn nhờ ông hỗ trợ...” Cô nói ra quyết định bản thân sớm nghĩ ra, đồng thời lại bội phục sự bình tĩnh của chính mình.

Cô không khóc, không có phát run, tốt lắm... Làm tốt lắm.

“Cô xác định là muốn làm như vậy?” Thân là luật sư, ông cảm thấy cô gái này thực không hiểu bảo đảm quyền lợi của bản thân.

“Đúng, làm phiền ông.”

“Thật ra cô không cần...”

“Tôi đã quyết định.” Cô cười đến xán lạn mà kiên định, bởi vì màn sương mù bao phủ trong lòng kia đều đã tan biến, cho nên cô hết sức rõ ràng chính mình nên đi nơi nào, nên làm như thế nào.

“Vậy được rồi, tôi sẽ mau chóng giúp cô xử lý tốt.”

“Cám ơn.”

Đường Hải Nhân mỉm cười đi ra văn phòng luật, gửi tin nhắn ngắn nói lời cảm ơn đến Hứa Thu Hoa, hơn nữa mời Hứa Thu Hoa nhất định phải cùng ông xã cùng nhau tới tham gia hôn lễ của cô vào ngày kia. Đó là cô dụng tâm mà chuẩn bị, một buổi thịnh yến của nhân sinh mà lòng tràn đầy chờ mong.

Cất di động, cô bước chậm đến trạm xe bus, bắt gặp một đôi tình lữ dắt tay nhau đi tới, nói nói cười cười.

Cô cười nhìn, không tự giác hâm mộ sự hạnh phúc của cô gái kia...

Bầu trời đột nhiên đổ mưa, giọt mưa rơi trên mặt cô.

Cô ngửa đầu nhìn, lại bị ánh mặt trời sáng chói làm đau mắt. Sờ sờ đôi má, thì ra đó là nước mắt của cô, không phải mưa.

Cô khóc... chung quy vẫn vô dụng mà khóc...

Ngực một trận ý đau đột kích, cô mới phát hiện ra bản thân không phải kiên cường, mà chính là cật lực. Tâm không phải không đau, mà là rất đau, đau đến nỗi tạm thời tê liệt, mất cảm giác, nên chắc là tuyến lệ mới trễ một bước mới thu được tin tức.

“Hu...” Cô cắn môi, muốn ngăn chặn nước mắt chảy ra nhưng nước mắt một chút cũng không nghe lời cứ liều mạng chảy xuống.

Hóa ra tập luyện nhiều nữa cũng không chống lại được đau lòng chân thật, hy vọng nhiều nữa cũng thay đổi không được sự thật tàn nhẫn...

Hắn không yêu cô, không yêu cô...

Nhưng cô yêu hắn, rất yêu rất yêu...

Chủ nhật, hôn lễ đúng hạn cử hành.

Bởi vì vốn dự định muốn từ Đài Trung xuất giá, trước đó hai ngày cô trở lại quê, Mạc Kiệt vẫn chưa phát hiện điều bất thường.

Bởi vì vốn đa cảm, nhớ tình cảm cũ, cô ở quê khóc thảm, mọi người cũng chỉ nghĩ rằng cô đang trong tâm trạng sắp gả, còn giấu cợt cô cũng không phải là phải gả đến một chỗ khác của địa cầu.

Hôn lễ như mong muốn, lãng mạn lại ấm áp, trên nền nhạc dạo và màu trắng thuần khiết tượng trưng hạnh phúc cùng hoa hồng nhạt đại diện cho tình yêu điểm xuyết, cô dâu nắm tay ba, bước qua thảm đỏ rắc cánh hoa, đi đến bên người chú rể...

Lúc hắn đeo nhẫn cưới cho cô, cô hốc mắt ửng hồng.

Lúc hắn hôn môi cô, nhận lời yêu cô cả đời, không bao giờ rời bỏ, cô đã ngã rơi lệ.

Mọi người một mảnh vỗ tay, không có người nào biết trong lệ của cô trừ bỏ vui sướng còn có cái khác...

Mặt cô đang cười, lòng đang khóc, giờ này khắc này đứng ở trong hôn lễ của chính mình, tựa như tinh thần phân liệt vừa vui vẻ lại khổ sở.

Thực sự rất kỳ lạ, biết rõ hắn không phải thật tình yêu mình, cô lại vẫn vì chuyện có thể gả cho hắn mà cảm thấy vui vẻ, bởi vì đối với cô mà nói, đây là lựa chọn một người con gái đã tỉ mỉ chọn lựa khoác lên, cô cùng người đàn ông mình yêu thương tiến hành một hồi nghi lễ thiêng liêng được chờ mong đã lâu, hứa bên nhau trọn đời. Cho dù giận hắn lừa gạt, hận hắn dối trá, lòng của cô, vẫn cứ không thể phủ định chuyện cô thật yêu hắn, cho nên mới ầm ầm đau, tựa như đâm một cây kim không nhổ ra được, đang đâm sâu vào trong lòng cô.

Lúc hắn dùng ánh mắt đa tình hàm chứa hân hoan ngó nhìn cô, nồng tình mật ý gọi cô một tiếng “bà xã”, lại một tiếng “bà xã”... Chưa xót cùng ngọt ngào trong lòng cô sẽ đồng thời hiện lên, phức tạp lôi kéo tâm tư nên phải lý trí, làm cô càng oán hận tất cả biểu hiện giả dối xinh đẹp làm cho người ta động tâm này...

Ban đêm, tâm tình hỗn loạn vẫn như cũ liên tục, cô không cự tuyệt hẳn cầu hoan, thậm chí so với bình thường càng thêm nhiệt tình đáp lại yêu cầu của hắn, cùng hắn trải qua triền miên...

“Em yêu anh, Mạc Kiệt... Em yêu anh...” Cô ở dưới thân hắn mất hồn khóc kêu, giống như muốn một hơi xài hết cảm tình trong lòng, đem thống khổ này toàn bộ giải phóng ra hết, theo mồ hôi cùng nhau bốc hơi lên.

Trước ngày mai, cô buông tha, không dùng đầu óc suy xét bất luận chuyện gì, chỉ muốn triệt để phóng túng, hầu như dứt bỏ sự nhục nhã đang có để hưởng thụ sự an ủi của hắn, cảm thụ sự tồn tại của hắn.

“Anh cũng yêu em, Hải Nhân...” Mạc Kiệt ra sức tiến lên, dùng hành động thực tế ca ngợi sự xinh đẹp không gì sánh kịp của vợ, lại đem sự xinh đẹp của cô toàn bộ giữ lấy, một chút cũng không để sót, thích cô sau khi trở thành vợ tựa hồ càng hiểu được phản ứng tuyệt vời hưởng thụ tình ái.

Mà thân là chồng, hắn, tự nhiên cũng không keo kiệt mà dạy, thực “chăm chỉ” dạy vợ yêu cùng nhau cảm thụ vui thích vô cùng nhuần nhuyễn, một lần lại một lần... Đường như muốn đem cô dung tiến vào trong thân thể của chính mình, chân chính trở thành một phần của chính mình, một nửa kia linh hồn.....

Đêm tân hôn, lửa nóng vô cùng.

Thời gian, ngay tại trong kích tình cuồng tứ lảng lạng đi qua.

Buổi sáng ngày hôm sau, bởi vì nghỉ cả hai ngày nghỉ kết hôn, tối hôm qua lại “vận động kịch liệt”, Mạc Kiệt thức có vẻ trễ, mắt chưa mở, ngoài miệng liền hiện lên một chút ý cười, nghĩ đến người phụ nữ mình yêu thương nằm ở bên người, hơn nữa về sau mỗi ngày đều sẽ nằm ở bên người hắn, cánh tay dài chụp tới bên cạnh...

Không, không... Không có?

Hắn sờ soạng nửa ngày, mở mắt ra phát hiện bên cạnh không có một bóng người, thậm chí đi quanh một vòng ở trong phòng cũng không thấy Đường Hải Nhân, chỉ có trên bàn cơm để lại một phần bữa sáng.

Hắn gọi điện thoại, cô không tiếp.

Mạc Kiệt tò mò vợ đi đâu, nhưng cũng chỉ có chờ đợi.

Sắp tới giữa trưa, Đường Hải Nhân rốt cục trở về.

“Em đi đâu vậy?”

“Làm một chút việc.” Cô đi đến phòng khách, buông túi xách.

“Kết hôn ngày đầu tiên sẽ có chuyện lớn gì chứ, để cho em sáng sớm phải bỏ lại ông xã ra ngoài, di động cũng không tiếp.” Ngờ khí của hắn có chút oán giận, hắn đưa tay ôm người phụ nữ cùng nhau trên giường nhưng sáng sớm lại không gặp bóng dáng này, phát hiện sự biến mất của cô sẽ làm cho hắn hoảng hốt, cho dù mới trải qua ba giờ cũng vậy.

“Thực xin lỗi.” Cô khéo léo tránh đi sự thân cận của hắn, rót cốc nước, ngồi trên sofa.

“Anh không có cần em xin lỗi. Rốt cuộc là chuyện quan trọng gì?” Hắn một mặt tươi cười theo ngồi xuống, cũng không muốn cho vợ yêu cho rằng hắn đang làm dữ với cô, hắn chính là lo lắng an nguy của cô mà thôi.

Cô sâu xa nhìn hắn một cái, xoay người buông ly nước, lấy ra một cái túi giấy từ trong túi đưa cho hắn.

“Đây là cái gì?”

“Một vài giấy tờ di chuyển cổ quyền sẽ dùng đến em đều điền xong rồi, giấy chứng nhận cũng đặt ở bên trong, nếu còn thiếu cái gì lại nói với em.” Sáng sớm cô ra ngoài chính là đi gặp luật sư Vương, đem thủ tục cô có thể làm trước tiên xử lý tốt, hy vọng hết thảy có thể tốc chiến tốc thắng, lòng của cô cũng có thể sớm một chút sửa sang lại, không cần kéo dài giống như bị lãng trì.

“Hải Nhân?” Hắn cơ hồ ngay tại lúc rút ra tư liệu liền sững sờ, đặc biệt nhìn thấy mấy chữ “Giấy chuyển nhượng cổ quyền”, tim gan run sợ giống như khi thấy cái bí mật nhất không thể cho ai biết của mình. Nhưng hắn sợ hãi không phải chính mình, mà là cô...

“Em đều biết hết, chuyện anh là vì những tấm cổ phiếu này mới cưới em.” Cô chát chát khê động khóe môi, nâng một nụ cười khó xử. Phải thừa nhận bản thân bị lừa dối với bất luận kẻ nào đều không nhẹ nhàng mấy.

“Sao... Em làm sao mà biết được?” Trong phút chốc, đầu óc khôn khéo của Mạc Kiệt xuất hiện một mảng trống rỗng, tìm không ra lý do qua loa tắc trách, cũng không muốn thay chính mình che giấu nữa, bởi vì ánh mắt của cô vương vấn đau thương, cười lại làm hắn đau lòng.

“Thật có lỗi, thật ra trước đó ở trong thư phòng em tự tiện lục lợi ngăn kéo của anh, nhìn thấy bảng báo cáo điều tra kia, hai ngày trước cũng xác nhận qua chuyện này với luật sư Vương...” Thấy biểu cảm một mặt kinh ngạc nan giải của hắn, cô tương đối trấn định, hơn nữa cũng nói rõ nguyên nhân mình sở dĩ đi tìm luật sư Vương.

Từ đầu tới đuôi, giọng nói của cô càng lúc càng nhạt, giống như đang trần thuật câu chuyện của người khác, bởi vì cô đang thử để tâm mình trống rỗng, đừng vì người đàn ông này mà sầu não nữa.

Mạc Kiệt sắc mặt đanh lại như thiết, không thể tin được bản thân sẽ gặp phải sự trùng hợp đáng hận như thế, tựa như ông trời cố tình phải tháo dỡ đài của hắn, tan rã hạnh phúc của hắn như vậy...

Hắn giận bản thân không đủ cẩn thận, trước kia đã cảnh giác lại không theo đến cùng, dẫn đến kết quả không thể vãn hồi. Lại trách cái tên mật báo nhiều chuyện kia, cùng với luật sư Vương miệng khóa không đủ chặt, hận không thể lập tức ra sức mắng bọn họ một trận!

Nhưng hắn có cái tư cách gì? Nghĩ tới nghĩ lui, tên bất chính đáng hận nhất là chính hắn, hết thấy nguyên nhân chính là do lòng nghi ngờ, tính kế, tự phụ của hắn, hiện giờ rốt cục như nguyện đạt được cổ phần công ty ông nội lưu lại...

“Em muốn đem tất cả cổ phần công ty này đều cho anh?” Hắn nhìn số cổ phiếu nêu ra trên văn kiện vượt qua dự đoán của mình, tưởng rằng mình sẽ có một chút vui vẻ, một chút an ủi, nhưng thế nhưng hắn chỉ cảm thấy càng thêm hoang mang, bởi vì cái gì cô đều không cần, độ lượng làm cho hắn không yên.

Đó không phải là phản ứng một người bình thường sẽ có sau khi biết được mình có thể kế thừa di sản hơn mười trăm triệu, càng không thể có thể là sự bình tĩnh mà một người phụ nữ sẽ có khi biết được tình cảm bị lừa. Cô sao có thể không tức giận, không trả thù, ngược lại muốn đem toàn bộ phần cổ phiếu giá trị xa xỉ này cho hắn!

“Đúng, đây vốn không phải thứ của em, là tài sản của ông, đương nhiên phải để lại cho anh.” Cô cho rằng làm như vậy mới là hợp tình hợp lý, chính mình có được những thứ không có căn cứ đó ngược lại không thể cách gì có thể nói nổi.

“Thật ra anh nên sớm một chút nói cho em, nếu sớm biết rằng có chuyện này, em sẽ trực tiếp buông tha cho quyền kế thừa, anh cũng không cần hao tổn khổ tâm, tốn nhiều thời gian như vậy giả bộ yêu đương với em, còn kết hôn với em.” Cô tự giấu cười nói.

Trong hai ngày này hồi tưởng từng chút từng chút giữa bọn họ, những kí ức hắn cưng chiều cô, yêu cô, dường như đều thành từng màn hình ảnh buồn cười, vừa vặn liên tiếp thành một bộ phim điện ảnh tình cảm gạt nước mắt hạnh phúc của người ta, làm cho cô khóc rất lâu... Không sai, là phim điện ảnh, bởi vì hết thấy đều là giả, nhưng cô lại tin là thật, ngây ngốc cho rằng bản thân gặp chân mệnh thiên tử, thực sự rất ngốc!

Mạc Kiệt nhìn nụ cười bi thương của cô, nhất thời yên lặng, thực không biết nên nói cái gì mới có thể hình dung được sự khó chịu trong lòng, biểu đạt sự ray rứt đối với cô.

Sự thiện lương của cô làm hắn xấu hổ, tấm chân tình của cô làm hắn hổ thẹn, hắn thề chính mình sẽ dùng thời gian cả đời bù lại sự thua thiệt mà cô phải chịu, thực hiện lời hứa yêu cô cả đời, đến chết không đổi trong hôn lễ.

Cô lại lấy ra một phần tài liệu khác đưa cho hắn. “Ồ, thiếu chút đã quên cái này.”

“Giấy thỏa thuận li hôn?” Tâm tình của hắn lúc này, gần như không khác lúc cô nghe xong tờ di chúc kia, chớp mắt có loại tê liệt như bị sét đánh trúng, trong lòng chấn động.

“Đúng rồi, em nghĩ chờ anh lấy được cổ phiếu, chắc là sẽ không cần cuộc hôn nhân này rồi.”

Giọng điệu lạnh nhạt, nụ cười nhợt nhạt của cô đột nhiên làm cho trong lòng hắn toát ra một đám ánh lửa, tuần nhan kết sương.

Hắn hiểu được trước đây mình có sai, nên chịu phạt, bị trả thù cũng không kêu oan...

Nhưng ly hôn ngay ngày đầu tiên tân hôn của bọn họ?

Không, cái này thật sự phạt quá nặng, rất hoang đường! Chẳng lẽ cô gả cho hắn vì trả thù hắn như vậy?

“Em vốn cũng nghĩ qua phải trực tiếp xóa bỏ hôn lễ, nhưng đã đến hai ngày trước khi kết hôn, thiệp mời đã phát ra, khách sạn đã đặt, tất cả mọi người đặc biệt tới tham gia hôn lễ của chúng ta, đột nhiên xóa bỏ cũng không thể nào coi được, làm như vậy sẽ làm vấn đề trở nên càng phức tạp, cho nên em nghĩ vẫn là chiếu theo kế hoạch ban đầu, chờ sau khi chúng ta kết hôn sẽ đem những tờ cổ phiếu này chuyển tới danh nghĩa của anh thì tương đối tốt.” Cô không muốn gây ra càng nhiều thêm xô xao, thậm chí thừa nhận mình có chút sợ hãi trước khi kết hôn sẽ nói toạc chân tướng xấu xí, gặp hắn sẽ rất xấu hổ, cho nên mới quyết định đúng thời gian thành hôn, lựa chọn sau khi kết hôn nói cho hắn việc này.

Như vậy hẳn có thể có được thứ hẳn muốn, mà cô cũng không cần phải hao tâm tốn sức giải thích nhiều quá với người thân, bạn bè, một thời gian sau công bố tin ly hôn, sẽ đơn giản hơn so với việc xoá bỏ hôn lễ.

“Vậy còn em? Em cũng không hiếm lạ cuộc hôn nhân này, cho nên dự tính sau khi cho anh mấy thứ này sẽ vỗ vỗ mông chạy lấy người sao?” Nghe được cô là vì “lấy đại cục làm trọng” mới xuất giá, Mạc Kiệt lửa giận càng tăng lên, biết rõ mình đuối lý, nhưng hẳn không thể chịu đựng được ý nghĩ cô muốn bỏ hẳn.

Cô gái này tối hôm qua rõ ràng còn nhiệt tình như hỏa nằm ở trong lòng hẳn, mấy lần vong tình hô lớn cô yêu hẳn, hiện tại sao có thể bình tĩnh như vậy nói muốn rời đi, dường như hẳn tuyệt đối không hề quan trọng.

“Hôn nhân không có tình yêu, với em mà nói đích thực không cần thiết phải tồn tại.” Giọng nói của cô như trước không có gì phập phồng, cho dù mang theo một luồng bi thương, cũng không của kích động hẳn, bởi vì trải qua khiếp sợ lúc ban đầu kia, rơi lệ nhiều lắm, cảm xúc đã ổn định hơn.

“Không có tình yêu? Hiện tại là em không yêu anh hay là anh không yêu em!” Lần đầu hẳn ở trước mặt cô đề cao âm lượng, mất đi thái độ bình tĩnh, ung dung lúc bình thường, nôn nóng muốn cho cô biết bọn họ là yêu nhau, việc này tuyệt đối sẽ không tạo thành lý do bọn họ chia tay.

“Sự thật đặt ở ngay trước mắt, anh còn muốn tiếp tục nói dối, đem em trở thành kẻ ngu ngốc sao?” Vốn không muốn tức giận, Đường Hải Nhân cũng không nhịn được tức giận, hoài nghi mình có phải hay không thoát nhìn thực sự giống con ngốc đến như vậy, cho nên hẳn mới dám đến bây giờ còn trợn mắt nói dối, ngụy biện quá mức đến như vậy!

“Anh không có...” Dáng vẻ kiêu ngạo của hẳn bị khuất phục, hẳn phiền chán đến nỗi muốn đâm bản thân một quyền, vội vã muốn để bình tĩnh một chút, thành tâm thành ý xin lỗi cô. “Thực xin lỗi, Hải Nhân, anh thừa nhận ngay từ đầu thật sự bởi vì di chúc của ông mà tiếp cận em, vì để đạt được đồng cổ phiếu đó mới muốn kết hôn với em.” Nắm chặt những tờ tài liệu này, hẳn áy náy thừa nhận mình lúc trước quả thật lòng không ngay thẳng, có ý đồ khác.

“Anh cũng thừa nhận cho tới bây giờ anh vẫn còn rất muốn đồng cổ phiếu này, bởi vì Phú Thái là mục tiêu từ nhỏ đến lớn anh cố gắng không ngừng, cũng là thành quả anh hao hết tâm lực kinh doanh, cho dù như thế nào anh cũng không muốn đem kết tinh tâm huyết của mình tặng cho người khác...”

“Cho nên cầm đi! Em không phải nói muốn đem tất cả cổ phiếu tặng cho anh sao?” Cô không nhịn được tức giận trong lòng, căn bản không muốn nghe nói hẳn yêu đồng cổ phiếu này cỡ nào, cô biết mình không đáng giá bằng chúng nó, tất cả cô đều biết...

“Nhưng nếu bởi vậy mà mất đi em, anh không cần.” Xoạt... Hẳn xé bỏ tờ giấy chuyển nhượng kia, ngay cả giấy thỏa thuận li hôn chường mắt cũng ném vào thùng rác.

Cô kinh ngạc nhìn hẳn, chưa hoàn hồn, tay đã bị hẳn nắm chắc ở lòng bàn tay.

“Hải Nhân, anh yêu em, anh không muốn mất đi em. Tuy ngay từ đầu là ích kỷ muốn lợi dụng tình cảm của em nhưng về sau lại dần dần sự ôn nhu thiện lương của em hấp dẫn, thích nụ cười của em, có em làm bạn, khi em nói hoan nghênh anh trở thành một phần tử trong nhà, anh thực sự rất vui vì mình sẽ có được người vợ tốt như vậy giống như em, cuối cùng lại có người nhà quan tâm em.” Hẳn thành khẩn nói hết, toàn bộ muốn biểu đạt tâm tình mấy ngày của bản thân, để cho cô biết được sự cảm động của hẳn không phải là giả bộ, mà là thực sự yêu phải cảm giác có cô ở bên cạnh, muốn cùng cô đầu bạc đến lão.

Với hẳn mà nói, tình thân rất mơ hồ, tình yêu càng lại là thứ trừu tượng ngay cả một lần hẳn cũng không để tâm đến, nhưng ở trên người cô, cả hai thứ hẳn đều cảm giác được, là cô đã lung lay tâm của hẳn, làm cho cuộc sống của hẳn có ý nghĩa mới, mà cả hai thứ hẳn đều không muốn mất đi.

So với việc mất đi đồng cổ phiếu này, hẳn càng sợ hãi những ngày không có cô hơn, sợ hãi biểu cảm một mặt dứt khoát kiên quyết của cô.

Đường Hải Nhân nhợt nhạt mỉm cười, nhìn ánh mắt thâm tình đã từng sưởi ấm cô, trong lòng quả thật hơi có chút dao động.

“Em rất cảm động... nếu những điều này đều là nói thật.” Nhưng cô không thể dao động, cũng không muốn bị hấn lừa nữa.

Vừa nghĩ đến từ lúc bọn họ quen biết tới giờ, hấn đùa giỡn cô bao nhiêu lần...

Chẳng trách lần đầu tiên hấn đưa cô về nhà thì đã biết cô ở đâu tòa nhà nào. Khó trách cô tán gẫu với hấn cái gì đều cảm thấy rất hợp ý... Hấn đối xử với cô tốt như vậy, thương yêu cô như vậy...

“Thật ra tôi tới nơi này, chẳng phải ngẫu nhiên, là vì nghe tài xế của ông tôi nói ông thường xuyên đến nơi này...”

Đúng, xác thực không phải ngẫu nhiên, mà là một trong những thủ đoạn do hấn một tay bày ra để lường gạt cô.

Đường Hải Nhân càng nghĩ càng đau buồn, giận chính mình vừa ngu vừa dần, thậm chí có chút oán trách ông Mạc đã qua đời, vì sao muốn lập cái loại di chúc này, khiến cô không hiểu sao lại cuốn vào trong cuộc “phong ba tranh giành di sản” này, khiến cô cả trái tim vết thương rầu rĩ, đau quá, đau quá...

“Đương nhiên! Hải Nhân, anh biết khiến em chịu tổn thương là anh không đúng, nhưng trong khoảng thời gian này, hầu như chúng ta mỗi ngày ở bên nhau, thân mật với nhau như vậy, chẳng lẽ một chút em đều không cảm nhận được là anh thực sự yêu em sao?” Hấn nắm chặt tay cô, dường như nóng vội muốn mở miệng xin đừng đẩy hấn ra, vĩnh viễn ở lại bên người hấn.

Tất cả lỗi lầm, hấn đều nguyện ý ăn năn, bồi thường, chỉ cần cô cho hấn cơ hội...

“Em cảm giác được, nhưng em không dám tin tưởng cảm giác của chính mình nữa.” Về mặt cô thống khổ, hai mắt cô đầm lệ nhìn hấn. “Mạc Kiệt, anh có biết thứ khiến cho em khổ sở là cái gì không? Không phải anh gạt em, mà là anh không yêu em, lại làm cho em cho rằng bản thân thực sự có thể được anh coi trọng, xứng đôi với anh. Nhưng kỳ thực thứ anh muốn từ trên người em là thứ hoàn toàn không liên quan với em, thứ anh cần chẳng phải là em.” Cô cố sức chớp mắt không muốn khóc ra nước mắt, miễn cho lộ ra vẻ yếu ớt đáng thương ở trong mắt hấn.

Quay đầu nghĩ lại mình từng thương tiếc người đàn ông này tịch mịch, không muốn để cho hấn cảm thấy cô độc, muốn cho hấn nhiều ấm áp, quan tâm hơn, cả đời cả kiếp làm bạn bên hấn,... đủ loại tâm tình, Đường Hải Nhân ngực càng đau dữ dội hơn, nhưng cô ngược lại lại muốn cười.

Lừa tài lừa sắc... A, thật sự cô hy vọng người đàn ông này ham muốn tài hoặc sắc của cô, nhưng đồng cổ phiếu đó không phải là của cô, là của ông, căn bản hấn không cần thứ gì từ cô, cô lại cứ như vậy tự cho là đúng, muốn vì hấn hiến dâng lên tất cả, thực sự rất đáng chê cười, không phải sao?

“Không, anh cần em, cực kỳ cực kỳ cần em, em là người con gái duy nhất làm cho anh động lòng, Hải Nhân.” Hấn hồ thật tình, xin cô tin tưởng, vừa tự trách lại vừa đau lòng muốn thay cô lau đi nước mắt trên mặt.

Cô lại đỡ đầu xoay đầu qua một bên, cố sức đưa tay, tự mình lau quệt đi dấu vết yếu đuối này, kiên quyết không bị hấn ảnh hưởng.

“Chờ anh rảnh, muốn một lần nữa giải quyết những thủ tục này lại cho em biết, trong khoảng thời gian này tạm thời em sẽ chuyển về phòng thuê trước đó.” Trước kia còn phiền não hợp đồng thuê phòng chưa hết hạn thì nên xử lý như thế nào, hiện tại ngược lại nó lại trở thành chỗ cho cô quay về, cuộc đời thật sự là tràn ngập điều ngạc nhiên. Cô chăm chọc nghĩ, đứng dậy vòng quá cái bàn.

“Cái gì?” Hấn đi theo cô nhảy dựng lên, vọt tới trước bàn, cầm lấy tay cô. “Em đi đâu cũng không được phép đi, anh không cho em đi!” Hấn không buông, tuyệt không buông tay!

Cô đau nhứu mảy, trong lòng giận, trừng mắt nhìn hấn, vốn định nói cái gì, cuối cùng lại chỉ hít sâu một ngụm khí, mặt mũi lắc đầu.

“Mạc Kiệt, đừng như vậy, em mệt mỏi quá, không muốn cãi nhau với anh nữa, cũng không muốn hận anh, thực sự không muốn...” Bởi vì hận hấn, bản thân cũng sẽ đau, cho nên sau khi đã khóc, đã giận, cô không muốn hao phí tinh thần trách cứ hấn lừa gạt nữa, khiến cho bản thân hăm vào trong cảm xúc tiêu cực, tình cảnh càng thật đáng buồn hơn.

Cảm giác không được hẳn yêu thật sự rất thương tổn, cho nên cô thà rằng tự mình thôi miên, coi như hai người từng yêu nhau, chỉ là phát hiện hai bên không thích hợp mới chia tay, hảo tụ hảo tán, như vậy tâm lý sẽ dễ chịu đi một ít, dù sao lúc ban đầu cô đã cảm thấy mình trào cao hẳn, đối gặt mình như thế cũng không khó.

“Hải Nhân...” Nhìn nỗi tuyệt vọng và sự cầu xin trong mắt cô, hẳn như bị thương mà nhẹ kêu, ánh nước lấp lánh trong mắt đau đớn, hẳn thực đau lòng cô khổ sở, nhưng thực sự không muốn như vậy mà mất đi cô gái này.

Cô nói không muốn hận hẳn, hẳn lại rất hận bản thân đã làm cho cô đau lòng, với sự ích kỷ của bản thân, hối hận không kịp, đáng tiếc không thể thay cô chịu đựng đau lòng, không biết phải làm như thế nào mới có thể chuộc lại tội của chính mình...

Đường Hải Nhân nắm giữ cổ tay của hẳn, khẽ động vài cái, không cần quá cố sức đã giải thoát từ trong tay hẳn, cúi đầu hướng về phòng thu thập hành lý, không dám quay đầu liếc mắt một cái, chỉ sợ bản thân mềm lòng một chút sẽ đưa tới càng nhiều đau khổ.

Trái tim đã bị thương qua, không cách nào lại có thể tin tưởng. Mà đã thiếu đi tín nhiệm rồi, cho dù vẫn còn yêu, cũng giống như què chân, chân thọt khó đi, cô không biết phải như thế nào mới có thể cùng hẳn tiếp tục, cho nên thà rằng nhận đau kết thúc tràng đại âm mưu này, lựa chọn ra đi.

Xong rồi, không có, giữa bọn họ đều đã xong.

Mạc Kiệt nhìn cô kéo hành lý đi ra cửa, tâm tình giống như cây bị nhổ rễ, nhanh chóng khô kiệt, không tức giận chút nào mà ngã xuống...

Hắn ngồi sững ở trên sofa, nản lòng nhìn chung quanh phòng khách trống rỗng, khắp nơi dán chữ “Hỷ” đỏ thắm, dường như đang châm chọc quở trách mà hẳn tự cho là hoàn mỹ, cười nhạo hẳn tự làm tự chịu, mới có thể ngay ngày đầu tiên ở tân hôn liền rơi vào kết cục lẻ loi một mình này, chỉ còn lại sự phiền muộn đầy phòng.

Lại một lần nữa, hẳn lại mất đi người nhà... Lần này thật sự là người nhà yêu thương duy nhất...

Mạc Kiệt mệt mỏi cảm thán, nội tâm giống như bị vét sạch, lan tràn một cỗ thê lương bị người vứt bỏ. Ngàn tính vạn tính, uống phí tâm cơ, lại há có thể dự đoán được mình chỉ cùng Đường Hải Nhân làm vợ chồng một đêm, người phụ nữ mình yêu thương liền mang theo hành lý bỏ lại hẳn, chuẩn bị biến thành vợ trước.

Đêm qua nỉ non bên gối, cao trào không ngừng, trở thành một hồi mộng xuân làm cho người ta sợ hãi nhất.

Vừa ngủ dậy, gió mây biến sắc. Thì ra cao trào chân chính giờ phút này mới tiến đến...

Cô đi rồi, tâm hẳn như đao cắt, nhưng hẳn lại bất lực, bởi vì luyện tiết cô đau, chỉ có thể nắm chặt trái tim mình, chịu đựng sự đau đớn khiến người ta hít thở không thông để cô rời đi, trơ mắt nhìn cô đi ra khỏi nhân sinh của hẳn...

Cả buổi chiều, Mạc Kiệt đứng như một gốc cây khô ngã vất vưởng trên sofa, tùy ý để cho ánh nắng đến rồi lại đi, bóc hơi cả kế hoạch tốt đẹp cho cả ngày cùng vợ mới cưới mà hẳn vốn chuẩn bị trước.

Màn đêm buông xuống, suy nghĩ của hẳn cũng bị một mảnh hắc ám bao phủ, hẳn nhận ra bản thân thực sự rất khó chịu được thời gian không có cô, trừ bỏ nhớ cô vẫn là nhớ cô, cái gì cũng không làm được, buồn bực đến sắp phát cuồng!

Sao có thể... Sao cô có thể làm như thế...

Ngoài hối hận ra, hẳn bắt đầu oán giận cô gái kia tuyệt tình, làm sao có thể tự tiện bỏ rơi hẳn một mình, nói đi là đi, quả thực so với hẳn còn ác hơn!

Hắn càng nghĩ càng phát bực, đi khắp nhà xé bỏ mỗi một cái chữ “Hỷ” chói mắt, đập nát tất cả chúng, một chữ cũng thoát, cuối cùng lấy hôn thú của hai người ra, nhìn chằm chằm hai cái tên đặt song song phía trên, nheo mắt lại...

“Còn muốn chạy phải không? Được, anh nhất định sẽ thành toàn cho em...”

8. Chương 8

Đêm nay chia tay, Đường Hải Nhân dường như sau khi đã trải qua một đoạn lữ trình dài xóc nảy nghèo, cô trở lại hoàn cảnh quen thuộc, mệt mỏi đi ngủ sớm, ngủ đặc biệt lâu, đặc biệt sâu.

Cách một ngày, vẫn ở trong thời gian nghỉ kết hôn, sau khi rời giường, cô bắt đầu sắp xếp lại hành lý mang về từ chỗ Mạc Kiệt, tựa như trở lại quan hệ như cũ của hai người, đem mọi thứ trở về vị trí cũ.

May mà lúc trước bởi vì thời gian gấp gáp, cô cũng không có đem nhiều lắm đồ dùng cá nhân chuyển đến nhà hân, dự tính sau này lại chậm rãi sắp xếp lại. Vì thế không đến một buổi sáng, cô liền đại công cáo thành, còn thuận tiện quét dọn chỗ ở một lần, mượn việc thân thể lao động mà phân tán sự buồn khổ trong lòng, cũng mong đợi mình có thể sớm một chút đem nỗi nhớ đối với người đàn ông kia giống như tro bụi, quét sạch không còn một mảnh.

Nhìn không gian nhỏ không nhiễm một hạt bụi, cô đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, pha tách cà phê cổ vũ bản thân tinh thần phấn chấn lên, thì bộ đàm cạnh cửa vang lên.

“Là anh, giúp anh mở cửa.”

Vừa nghe được giọng nói của Mạc Kiệt, trái tim cô hết sức nhảy loạn, vừa sợ lại... tóm lại, chính là thực ngoài ý muốn là đúng rồi.

“Có chuyện gì sao?” Trừ phi bắt buộc, cô không muốn gặp hân nữa, càng gặp nhiều càng đau lòng nhiều.

“Anh tới tìm em làm thủ tục.” Hân ngắn gọn mạnh mẽ nói rõ mục đích đến.

Giọng nói nhẹ nhàng đó khiến cô ngẩn ra, cảm giác giống như tát một cái, sưng sốt trở tay không kịp.

“Mở cửa nhanh lên.” Tựa hồ hân rất nóng vội thúc giục.

Mở thì mở!

Đường Hải Nhân dùng sức ấn chốt mở cửa, hơi dùng lực cúp ống nghe, trừng mắt nhìn bộ đàm...

Hừ, khá lắm gã đàn ông hư tình giả ý, miệng lại đầy lời nói dối! Ngày hôm qua còn miệng mồm giữ cô lại, nói cái gì yêu cô, không thể mất đi cô, không cần đồng cỏ phiếu này cũng không sao.

Kết quả mới qua một buổi tối, hân liền lộ nguyên hình, gấp rút chạy tới tìm cô làm thủ tục!

Đúng vậy, tiền đương nhiên tương đối quan trọng, so với cô, kẻ bình thường đến cực điểm, trên đường tùy tiện túm, đều có thể túm được một bó to phụ nữ, đồng cỏ phiếu “trắng lóa” này đương nhiên có giá trị hơn, có lực hấp dẫn hơn. Ngay từ đầu vì đạt được mấy thứ kia, hân mới tiếp cận cô, chẳng lẽ hiện tại có cơ hội ôm cỏ phiếu, có thể không cần tốn nhiều sức vứt bỏ cô, hân gốc mà buông tha sao?

Ha. Cô bởi vậy mà cảm thấy kinh ngạc, thương tâm, điều này mới thật sự đúng là quái lạ!

Đường Hải Nhân, thanh tỉnh chút đi! Chẳng lẽ mày đến bây giờ còn có điều chờ mong đối với người đàn ông kia, còn chưa hoàn toàn chết tâm sao?

“Không nên, không nên!” Cô lắc đầu vỗ mặt, phủ nhận ý tưởng thật đáng buồn lại buồn cười trong lòng kia, muốn bản thân xuất ra chí khí.

Mặc dù hành vi hân vội vã chạy tới tìm cô phân rõ giới tuyến thực sự làm cô hơi khó chịu, nhưng điều này vừa khéo lại giúp cô nhận rõ thực tế, mau chóng dứt bỏ hoàn toàn lưu luyến đối với hân, xem ra đây cũng coi như là một chuyện tốt, không sai, là chuyện tốt...

Hân vô tình hay lắm, nịnh hót giỏi lắm, vô tâm vô phế tuyệt lắm...

Trong lúc Đường Hải Nhân tâm tình rối loạn tự an ủi mình, Mạc Kiệt đã đến ngoài cửa, ầm vang chuông cửa.

Cô ổn định tâm thần đi mở cửa, nhìn thấy tên đàn ông kia một bộ dạng thần thái sáng láng, một phần trong lòng vừa được “cổ vũ” lại không khỏi bị xẹp xuống, lén lút đau xót.

Nhưng vừa cúi mắt xuống, kỳ quái, cô thấy bên chân hần còn có một cái vali.

“Đi làm thủ tục sao lại mang hành lý?” Chắc không phải là hần muốn thuận tiện nghỉ phép xuất ngoại, chúc mừng bản thân lấy được cổ phiếu, sắp khôi phục độc thân chứ?

“Muốn làm thủ tục cho nên mới mang theo hành lý.” Hần giống như đọc khẩu lệnh trả lời, trên mặt mang theo một chút ý cười làm cho người ta nghĩ không ra.

“A...” Cô còn chưa có thời gian suy nghĩ, người đàn ông đã lách mình, tự mình đẩy cửa vào, tiêu sái đứng vững ở phòng khách nhỏ, gọn gàng dọn xong hành lý.

“Anh muốn check in.”

“Che... Check cái gì?” Hần rốt cuộc đang nói cái gì?

“Anh muốn check in, ở đây, phòng của em là phòng kia phải không?” Hần hỏi, đồng thời đôi chân dài đã đi về phía phòng cô.

Căn cứ vào quán tính thói quen... hoặc là nên nói là giống như ý thức lãnh thổ của giống đực, trước kia hần rất ít tới đây, bình thường đa phần đều là cô đi tới nhà hần gặp mặt, cho nên hần không có quen thuộc với chỗ này lắm.

“Chờ một chút! Anh rốt cuộc đang làm cái gì?” Cô vọt tới trước mặt hần cản lại, không hiểu hiện tại hần lại đang diễn xuất cái gì.

Ở đây? Tự cho là rất hài hước ha!

“Em đã kiên trì muốn chuyển ra, vậy anh cũng chuyển lại đây cùng với em sống.” Hần luận điệu một cách đương nhiên. Dưới tình huống vô luận như thế nào cũng không muốn mất đi cô, lại không thể miễn cưỡng lưu cô lại, cho nên hần đành phải đi theo cô, về sau cô đi chỗ nào, hần phải đi chỗ đó, bằng không hần sẽ luôn cảm thấy trong lòng luyến tiếc, mà hần cũng thật sự không thể chịu đựng được cái loại cảm giác “chột dạ” đến nỗi sắp phát điên này, cho dù...

Được rồi, nhìn quanh bốn phía, hần thừa nhận phải chuyển tới nơi nhỏ như thế này, tâm lý có một chút “không quen”, nhưng vì để được ở bên cạnh người phụ nữ mà mình yêu thương, hần nguyện ý thỏa hiệp một chút, không ủy khuất, một chút cũng không ủy khuất.

“Ai cho phép anh ở đây!” Buồn cười, cô không muốn sống cùng hần nên mới chuyển về đây nha, làm sao có thể cho hần check in?

“Pháp luật.” Mạc Kiệt mở ra ngăn vali, bày ra hôn thú, cùng với một nụ cười suất khí vô cùng. “Chúng ta là vợ chồng, căn cứ quy định của điều 1001 luật dân sự, vợ chồng có nghĩa vụ ở chung với nhau.”

Người nam nói đúng lý hợp tình, người nữ nghe lại nổi trận lôi đình.

“Anh đừng náo loạn được không!” Cô không thể hiểu nổi nhìn hần chăm chăm, còn có tờ hôn thú kia...

Đi đóng khung hồi nào vậy trời?

“Anh rất nghiêm túc, bà xã.” Hần lau đi dấu tay phá hư sự hoàn mỹ trên cái khung, giống như đang đánh bóng quyết tâm “phụ xướng phụ tùy[1]” của hần.

“Đi ra ngoài, lập tức rời khỏi nhà của em.” Cô chỉ vào cửa ra lệnh đuổi khách, lười biếng cùng người đàn ông này nói thêm bất cứ điều gì, cảm thấy hành vi của hần thật sự rất vô lý.

Nhưng mà Mạc Kiệt lại làm bộ như không nghe thấy, ngược lại yên lặng đánh giá phòng khách, đem hôn thú đặt ở một vị trí dễ thấy, nét mặt thường thức giống như vừa đặt một tác phẩm nghệ thuật, không nghĩ tới tối hôm qua gấp gáp tới quán khi chủ quán sắp đóng cửa, kết quả này làm cho hần rất vừa lòng.

“Tin hay không em báo cảnh sát!” Mắt thấy hần đứng lù lù ở đó không đi, cô đành phải tức giận uy hiếp.

“Xin cứ tự nhiên, có điều anh khuyên em đừng lãng phí tài nguyên của xã hội, cảnh sát đến đây chắc là sẽ khuyên em theo anh về nhà, bà Mạc.” Hấn gọi cô ngọt ngào, khí định thần nhàn[2] chĩa vào “kim bài miễn tử” đặt trên ngăn tủ, vẻ mặt thanh thoi hoàn toàn là của một tên vô lại có tác phong nhanh nhẹn lại anh tuấn tiêu sái!

Đường Hải Nhân nhất thời yên lặng, trước kia cũng không biết được gã đàn ông này da mặt dày như vậy, cư nhiên còn có mặt mũi ở đây cường điệu quan hệ hôn nhân của hai người, cũng không giấu lại là ai cô phụ sự tín nhiệm của cô, tổn thương lòng của cô.

Cô thực sự rất muốn báo cảnh sát bắt gã đàn ông này! Đáng tiếc trời sinh cô cá tính nhút nhát, làm sao có thể muốn cảnh sát chú ý, để cho hàng xóm dòm ngó, nói không chừng còn có thể bị lên tin tức đêm nay, loạn nháo ra cả một chuyện cười làm cho cha mẹ té xỉu...

“Vậy anh vào phòng.” Hấn đây khi không lại đến đây làm đầu sỏ gây chuyện khiến phiền lòng người khác, nhưng đã thế ngược lại còn không tự giác mang theo hành lý muốn đi vào phòng cô.

“Không thể! Anh... ngủ nơi đó.” Cô giữ chặt hấn, dưới tình thế cấp bách, cô chỉ vào ghế sofa đặt ở một bên, nghĩ rằng tuyệt đối không thể cho tên này bước qua cửa phòng.

“Sofa?” Mạc Kiệt nhăn lại khuôn mặt tuấn tú, lập tức lộ ra một bộ mặt chán ghét không muốn làm bạn với sofa.

“Căn cứ quy định của điều 1001 luật dân sự, vợ chồng có nghĩa vụ ở chung với nhau, nhưng cũng không bao gồm có nghĩa vụ chung giường nha, ông Mạc.” Cô đắc ý bắt chước giọng điệu mới vừa rồi của hấn, mỉm cười, cảm thấy mình hình như đã gỡ hòa thành công.

Giống như hấn, cái loại đại thiếu gia từ nhỏ đã được nuông chiều, ăn ngon mặc đẹp này, chắc là sẽ không có khả năng ủy khuất chính mình nằm trên cái sofa nhỏ này.

“Được rồi.” Hấn cư nhiên đáp ứng liền, còn mặt đầy ý cười đem hành lý đặt tới bên cạnh sofa, dường như kẻ vừa rồi mới mặt nhăn mày nhíu phiền não không phải là hấn.

“...” Đường Hải Nhân kinh ngạc nhìn gã đàn ông vui vẻ ngồi xuống, đắc ý trong lòng đột nhiên biến thành một loại cảm giác mắc mưu.

Vốn phải kiên trì đuổi người đi... Phải là trực tiếp đuổi hấn đi mới đúng nha...

“Nơi này chắc có chần mà phải không?”

“Không có.” Cho rằng ở đây là cabin máy bay à! Cô ảo não mà trừng hấn...

“Đừng lo, anh có áo khoác.” Hấn vỗ vỗ vào, ôm làm cái gối đầu, một mặt cười meo meo, hoàn toàn không mang oán trách, ánh mắt nhìn cô còn tràn ngập sự bao dung và sủng ái. Cho dù trước mắt mới chỉ tới gần cô được một bước nhỏ như vậy, tâm tình hấn cũng khác nhau một trời một vực so với khi bị cô bỏ rơi hôm qua, cảm giác tràn đầy sức sống.

Chưa bao giờ một người phụ nữ có thể giống như cô tác động đến cảm xúc của hấn như vậy, ảnh hưởng đến suy nghĩ của hấn còn hơn cả lý trí như vậy, tựa như ở trong lòng hấn, khiến cho hấn thời khắc nhớ nhung, cũng không cảm thấy có gánh nặng chút xíu nào, ngược lại như là sức mạnh ủng hộ hấn...

Người phụ nữ này, sao hấn có thể thả ra, sao có thể buông tay.

“Mạc Kiệt, anh làm chi muốn như vậy!” Cô tức giận nhìn hấn chằm chằm, không chịu nổi ánh nhìn nhu tình của hấn như là cái loại ý định khiến cho người ta dao động, lần nữa sinh ra ảo giác được yêu.

Cô không hiểu, ngày hôm qua không phải bọn họ đã đem mọi thứ nói rõ ra sao, vì sao đến bây giờ hấn còn muốn khổ thân quần lấy cô không tha, hại lòng cô cảm thấy “áp lực” gấp bội.

“Bởi vì anh yêu em, bà xã, anh cần em ở bên cạnh anh.” Hấn không ngừng một lần lại một lần thâm tình nói rõ, hy vọng vợ yêu thấy được sự hối hận của hấn, tin tưởng vào tình cảm của hấn là không giả.

“Anh cũng không yêu em, thứ anh muốn là cổ phiếu.” Cô lại tuyệt vọng đáp lại, giống như là nói cho chính mình nghe hơn.

Bị lừa một lần là không cẩn thận, nếu lại có lần tiếp theo nữa thì chính là tự chuốc vạ vào mình, cô thực sự quá hối hận bản thân thật ngu xuẩn...

Tuyệt đối không được! Lòng của cô không chịu nổi hàng loạt “sự cố liên hoàn”, ngàn vạn cũng không thể bị hấn tấy nào.

“Chứng cứ?” Mạc Kiệt bình tĩnh nhìn cặp con người lạnh lẽo kia, kỳ thực trong lòng là cảm giác luyến tiếc cùng áy náy.

“Cái gì?”

“Em luôn luôn nói anh không yêu em, có chứng cứ sao?”

“Di chúc của ông...”

“Cái đó chỉ có thể chứng minh anh lừa em.” Hấn lớn tiếng dọa người, đi đến trước mặt cô, thẳng thắn thừa nhận mình trước đây có sai. “Anh thừa nhận là lỗi của anh, em muốn mắng anh, trách anh thế nào anh cũng không nói, nhưng điều này không thể chứng minh anh không có thật tình yêu em, cho nên nếu muốn đuổi anh đi, hãy tìm chứng cứ anh không yêu em, từ giờ trở đi, hãy trọn to mắt quan sát nhất cử nhất động của anh.” Hấn bắt lấy hai tay của cô, chiếm lấy tầm mắt của cô, đảm bảo cô không được phép trốn tránh, cự tuyệt việc cứ như vậy bị phán knockout, trở thành người chồng bị bỏ rơi.

Hấn và cô, tuyệt đối sẽ không chỉ có một đêm vợ chồng.

“Anh!” Cái này căn bản là cưỡng từ đoạt lý. Cô không thể tin nhìn người đàn ông đang đồng dạng kia chăm chăm, thật sự là hiếu kỳ sao hấn có mặt mũi mà nói ra được?

“Chỉ cần có chứng cứ, anh sẽ lập tức ký tên ly hôn.” Hấn thề son sắt đảm bảo, cười đến có chút càn rỡ.

“Anh...” Cô trợn mắt há hốc mồm, “lửa giận hừng hực” bị trình độ không biết xấu hổ của hấn áp đảo tới mức không biết nên nói cái gì mới được.

Xem ra cô thực sự không hiểu rõ hấn rồi, lúc trước cư nhiên coi hấn là lịch thiệp tao nhã, hào hoa phong độ. Kết quả không thể tưởng được hấn là tên lưu manh da mặt so với tường còn dày hơn...

“Buổi trưa chúng ta ăn cái gì? Ngày hôm qua bởi vì quá khổ sở, cơm trưa, bữa tối anh đều chưa ăn, sáng nay vội vàng thu thập hành lý, cũng chỉ uống một ly sữa mà thôi... Lát nữa em tự mình xuống bếp phải không?” Nháy mắt, hấn lại thích tán gẫu các vấn đề dân sinh, tự mình lôi kéo tay cô sờ tới sờ lui, dường như đề tài ly hôn hay không ly hôn vừa nói hồi nãy hoàn toàn chưa từng tồn tại qua.

“Vì sao em phải làm cơm cho anh ăn!” Cô oán giận rút tay lại, mới không muốn thông cảm cho việc hấn bỏ vài bữa cơm, từ nay về sau sẽ không bao giờ vì người đàn ông này trả giá một chút quan tâm nào cả, đập hư tình cảm của bản thân.

“Bởi vì anh là ông xã của em a, bằng không nấu mỳ cũng được, bà xã.” Hấn không ngại vợ đối xử lạnh lùng, ôm bả vai cô, làm nũng kiên nhẫn ăn vụng đậu hũ, một bộ dáng dễ nuôi.

Vì làm cho vợ yêu vui, đàn ông thay đổi hoàn toàn, động tác thực mềm nhẹ, trình độ phối hợp với giọng điệu cũng rất cao, như vậy mới có thể gắt gao dính chặt vào cô gái trong lòng, cho dù trên người cô có bao nhiêu gai nhọn cũng không sợ.

“Bất kể mì hay cơm cũng đừng có mơ!” Cái đó căn bản không phải trọng điểm, được không!

Đường Hải Nhân đẩy thân thể ấm áp quá mức thân thiết của hấn ra, thực sự sắp bị người đàn ông này tức chết rồi.

Nhưng đối mặt với vợ đang trong cơn thịnh nộ, người đàn ông cũng không tức giận tí nào, còn mười phần thông cảm nói: “Vậy chúng ta đi ra ngoài ăn được không, thật ra anh cũng không nỡ để em quá mệt mỏi, vợ chồng tân hôn để dành thể lực lại cho việc hữu dụng hơn.”

“Anh dám!” Cô lấy hai tay che ngực, lập tức lui về sau một bước lớn.

Mạc Kiệt từ chối cho ý kiến, nhượng mi, ngoài miệng nở một chút ý cười yếu ớt làm cho người ta bất an.

“Thay quần áo, chúng ta ra ngoài đi, anh đói quá.”

“Một mình anh đi, em không đói bụng.” Lời này nói ra có chút chột dạ, bởi vì buổi sáng cô cũng chưa ăn bao nhiêu thứ, lại lao động nhiều, hơn nữa một phen khẩu chiến với hắn, bụng quả thực có cảm giác “rột rột”, nhưng thà rằng một mình cô ở nhà ăn mỳ ăn liền.

“Không đói bụng cũng cùng anh đi ăn một chút, hay là em muốn ở lại... Trước tiên cùng nhau làm một chút chuyện tiêu hao thể lực, rất nhanh sẽ đã đói bụng?” Ngữ khí hắn tà mị, ánh mắt hắn mờ ám lưu chuyển trên người cô.

Mới vừa rồi thấy vợ phản ứng mạnh như vậy với lời nói của hắn, hắn có chút không muốn ra khỏi cửa rồi đó.

“Ngừng... không cho nhìn!” Cô nghiêm chỉnh la mắng, chán ghét tầm mắt nóng rực kia của hắn khiến người ta tâm hoảng ý loạn, dường như có thể nhìn thấu toàn thân cô.

“Em đi thay quần áo.” Cô chạy về phòng nhanh như chớp, theo bản năng muốn khoác thêm một cái áo khoác. Điều này làm cô cảm thấy hay là đi ra ngoài sớm có vẻ an toàn hơn.

Hắn che miệng, vai run lên, bị động tác phản xạ hai lần liên tục thú vị như vậy của cô chọc làm cho hắn muốn cất tiếng cười to, nhưng nghĩ đến khả năng cô sẽ bởi vậy mà xấu hổ tránh ở trong phòng không ra, hắn phi thường lịch sự nhin xuống.

A, nghĩ đến là cảm thấy mình rất uất ức nha.

Kết quả, nguyên cả ngày, với tâm tình không muốn cùng hắn chung sống một phòng, Đường Hải Nhân liên tiếp kéo dài thời gian về nhà, cô vốn muốn bảo trì khoảng cách với người đàn ông này vậy mà lại liên tiếp cùng hắn ăn cơm, dạo phố, tản bộ ngắm mặt trời chiều, lại lên núi ăn một bữa cơm giản dị, không hiểu sao lại giống như hẹn hò cả một ngày, sau khi ngắm xong cảnh đêm mới về nhà...

Cô không ngủ được, bởi vì cách một bức tường, người đàn ông hại cô phiền lòng kia đang nằm ở bên cạnh.

Phòng ở cũ cách âm kém, ban đêm yên tĩnh, cô nghe thấy hắn đi lại, nằm xuống, không ngừng đổi vị trí, ngã xuống sàn, trèo lên sofa, đứng vào bàn trà, thấp giọng mắng.....

Từng cái động tác, thanh âm rõ ràng truyền vào trong tai cô, làm cho vách tường cũng mất đi tác dụng.

Cô biết hắn tất nhiên ngủ không ngon, bởi vì cái sofa nhỏ này, không thể nào bằng với cái sofa bằng da trâu thủ công rộng rãi lại thoải mái ở nhà hắn, đáng người bé bỏng như cô nằm thì vừa vặn, tay dài chân dài như hắn chắc chắn sẽ “vướng chân vướng tay”, không phải co chân, thì là phải đem cẳng chân nhẹ nhàng để vắt vướng trên tay vịn, hơn nữa nghiêng người...

Đừng!

Âm thanh nặng nề, và một tiếng rửa nhẹ. Cô biết hắn lại ngã ra khỏi sofa.

Sau một trận đi lại hỗn loạn, truyền tới âm thanh dịch chuyển cái bàn, tiếp theo lại là âm thanh trầm thấp khi ma sát của sofa .

Cô cho rằng hắn sẽ đi, nhưng qua nhiều lần lẩn qua lộn lại, hắn thủy chung vẫn không có rời đi, cũng không có tìm cô phản đối, sau mấy lần xoay người lại ngủ tiếp.

Tâm tình của cô có chút phức tạp một cách vi diệu, cứ giãy dụa có cần đi ra ngoài coi hắn không, có cần hảo tâm cho hắn mượn một cái chăn, thêm một cái gối đầu để lót lưng có lẽ sẽ ngủ ngon hơn chút...

Dù hắn không có tới quấy rầy cô, nhưng tâm tư của cô cũng không yên, lỡ tai thì quá mức cảnh giác động tĩnh ngoài phòng, trong đầu thì tràn ngập hình ảnh của hắn, ngẫu nhiên còn có thể xen kẽ một vài hình ảnh hai người hẹn hò hôm nay, hắn không để ý ý nguyện của cô, kiên trì ở trước công chúng nắm chặt tay cô, hờ một chút là bên tai cô nói một vài lời ngon tiếng ngọt cô không muốn nghe...

Chán ghét! Hắn ngủ ngoài phòng không ngon, cô ngủ trong phòng cũng không ngon, thực không hiểu hắn tội gì phải dây dưa không dứt như vậy, tưởng rằng cô còn có thể tin tưởng hắn “nói dối” sao? Hừ...

Suy nghĩ của cô trăm lần xoay chuyển, cho đến đêm khuya, rạng sáng... Lăn qua lăn lại tới hơn nửa đêm, cô mới quá mệt mỏi, dần dần ngủ.

Ngày hôm sau, ngày nghỉ kết hôn của hai người đều kết thúc, bởi vì thời gian làm việc có vẻ sớm, chưa tới bảy giờ Mạc Kiệt đã rời giường, đứng giờ trở về cương vị công tác.

Vào văn phòng nghe xong báo cáo công tác vất vả, chuyện thứ nhất hẩn dẫn dò cho trợ lý đặc biệt của mình chính là đi mua thuốc xịt trị đau nhức cơ bắp, cảm giác thân thể của mình tựa như bị người ta đánh, chỗ này đau, chỗ kia cũng đau, sáng sớm mở mắt ra, cẳng chân “treo vắt vướng” cả đêm tê đến nỗi không thể động đậy được, khẽ động lại càng không được, giống có ngàn vạn đoàn quân kiến chui bò ở trong hai chân hẩn. Thật vất vả đứng dậy muốn giãn gân cốt, cả thắt lưng và bắp tay đều giống như bị xe tải cán qua, tĩnh mạch hoặc phần sâu sâu trong cơ bắp hẩn và hẩn bị gây trở ngại, hể cử động mạnh là đau đớn vô cùng.

“Hình như tổng giám đốc trải qua kì nghỉ kết hôn thật sự vui vẻ.” Từ Vĩ Dân thấy sếp không ngừng nắn eo đâm lưng, một bộ dáng vận động quá độ, còn tưởng rằng tân hôn hẩn trải qua có nhiều lắm kích thích phấn khích.

Chắc chắn, không nghĩ tới sếp không đi hưởng tuần trăng mật cũng có thể “chơi” dữ dội như vậy, vậy cô dâu mới chẳng phải không xuống giường nổi sao?

“Không phải như anh tưởng.” Hẩn liếc trợ lý “tự mình oai phong” một cái, tiếp tục đâm lưng. Vừa nghĩ đến đêm nay còn phải trở về làm bạn với cái sofa nhỏ nhỏ kia, hẩn suy xét có nên trực tiếp mua ghế mát xa về không.

“Hai ngày này cần phải mời luật sư lại đây một chuyến, thảo luận giải quyết thủ tục kế thừa của phu nhân như thế nào không?” Hẩn thực dễ dàng thay đổi xưng hô với Đường Hải Nhân. Thân là trợ thủ giành được sự tin cậy của Mạc Kiệt, Từ Vĩ Dân luôn có thể trước khi sếp mở miệng, trước một bước hiểu rõ nhu cầu của sếp, sắp xếp sớm một bước.

Dựa theo kế hoạch của sếp, hiện tại cũng nên là lúc bắt tay chuẩn bị dời đi quyền cổ phiếu, kết thúc các lời đồn đãi kia rồi.

“Không cần, chiếu theo ý tứ ban đầu của ông, toàn bộ đồng cổ phiếu này lưu cho vợ của tôi. Mặt khác giúp tôi gọi điện thoại cho luật sư Vương, nói với ông ta vợ tôi muốn xử lý cổ phiếu trong tay như thế nào, tôi cũng không có ý kiến, mời ông ta không cần lo ngại tới tôi.”

“Phu nhân đã biết được nội dung di chúc rồi sao?”

“Ừ, hơn nữa cô ấy còn nói muốn đem toàn bộ cổ phiếu tặng cho tôi.”

“Vậy vì sao anh không nhận?” Vậy thì thu lợi vượt quá mong muốn, sếp nên phải mở champagne chúc mừng mới đúng.

“Bởi vì thủ tục xong xuôi, cô ấy cũng chuẩn bị muốn cùng tôi ly hôn.”

Trợ lý kinh ngạc sững sốt, không chỉ kinh ngạc riêng cái tin tức này, mà là sếp vậy mà lại coi trọng cuộc hôn nhân này đến thế, thoát nhìn không chỉ trượt chân rơi vào trong bể tình, mà là hoàn toàn chìm đắm trong đó rồi.

“Nhưng nếu thiếu cổ phiếu trong tay phu nhân, áp lực từ phía cổ đông chỉ sợ sẽ gia tăng.” Thân là trợ thủ đắc lực của sếp, Từ Vĩ Dân không thể không tấn trách nhắc nhở sếp, thế lực giạt dây mưu phần bên ngoài kia đang từng ngày khuếch trương, quyết định “cảm tính” này có lẽ sẽ làm hẩn đánh mất vị trí cao trước mắt.

“Nếu sợ bọn họ, vậy tôi thực sự không có tư cách ngồi ở vị trí này. Trước hãy thử tính toán tính khả thi của việc thu mua cổ phiếu từ trong tay các cổ đông nhỏ.” Mạc Kiệt thần sắc tự nhiên hạ lệnh, không có nửa điểm sợ hãi hoặc do dự, bởi vì nghĩ đến người phụ nữ khiến cho hẩn an tâm, ấm áp, thậm chí tuần mỗi nhệ nở ra một chút ý cười.

Người con gái mà hẩn yêu, trái tim của cô, so với chứng khoán giá trị còn quan trọng hơn, có tiền cũng không mua được.

Mất đi cổ phiếu, hần cảm thấy mình còn có cơ hội kiếm lại từ chỗ khác, nhưng mất đi Đường Hải Nhân, hần sợ rằng rốt cuộc mình không thể tìm thấy một người con gái nào khác có thể bổ khuyết phần trống không trong lòng hần, ngày sau không hiểu được còn phải chịu đựng những ngày vô tư vô vị này bao lâu nữa, bởi vậy tâm của hần lập tức đưa ra một sự lựa chọn sáng suốt...

Hần muốn cô. Người con gái trân quý nhất, đối với hần mà nói là duy nhất.

Về phần quyền lợi, đó là một chiến trường khác không hề liên quan tới cô, hần không muốn lôi cô vào trong những chuyện xấu xí này.

“Vâng, tôi đã biết.” Sếp thật là đang “xử trí theo cảm tính”, nhưng cấp dưới không có quyền can thiệp vào quyết định của cấp trên, chỉ có thể yên lặng thay bản thân và tiền đồ của sếp cầu nguyện, tiếp tục hỗ trợ lưu ý động tĩnh của đối phương.

“Hội nghị hôm nay toàn bộ tiến hành trước thời hạn, hành trình có thể xóa thì tránh đi, tài liệu quan trọng mau lấy lại đây.” Mạc Kiệt chịu đựng cả người đau nhức thẳng lưng lên, cầm lấy bút.

“Ý tứ tổng giám đốc là...” Trợ lý lại ngăn ra.

Mạc Kiệt nhếch miệng mà cười, nói ra tiếng lòng của một người đàn ông mới kết hôn...

“Tôi muốn đứng giờ tan tầm.”

Mặt khác, ngày đầu tiên Đường Hải Nhân trở về cương vị công tác, cô không có xung phong đứng ra ngoài tiếp đón khách, mà là có thái độ khác thường, thường xuyên đứng sau quầy sắp xếp lại các dụng cụ ăn uống, tự nguyện phụ trách những công việc khá phí sức, bằng không bị khách quen hỏi về cuộc sống tân hôn, cô thật sự xấu hổ không biết nên trả lời thế nào, tâm tình càng lúc càng buồn.

“Sao vừa nghỉ thành hôn trở về thì lại một bộ dáng buồn bã ỉu xìu vậy, có phải mấy ngày nay cùng ông xã “chơi” dữ dội quá, nên mệt mỏi rồi phải không?” Cao Tú Trân nhìn ra được sự “thất thường” của cô, buổi tối thừa dịp rảnh rỗi quan tâm cô một chút, hợp lý chế nhạo cô mặt mày ủ ê là do quá tính phúc[3].

Đường Hải Nhân lắc đầu và thở dài, động tác thực vô lực lau bàn ăn.

“Chắc sẽ không phải là người đàn ông kia đột nhiên phá sản, hay là bị em phát hiện kỳ thực hần có người phụ nữ khác chứ?” Cao Tú Trân lung tung chỉ ra các tình huống, đoán mò các khả năng. Không ngờ Đường Hải Nhân thực sự gật đầu...

“Gần như là như vậy.” Tuy rằng không phải là phụ nữ, nhưng người đàn ông này thật sự “có người yêu khác”. Không sai.

“Thật vậy chẳng?” Cao Tú Trân kinh ngạc Mạc Kiệt – “Người không thể chỉ nhìn bề ngoài”, cô đang muốn truy vấn rõ ràng, khéo mắt liền thoáng nhìn thấy người khách đang bước vào trong tiệm...

“Cho nên hiện tại người đàn ông đang đi vào là một kẻ phụ tình bề ngoài thanh liêm, hào nhoáng đáng bị đánh sao?”

Đường Hải Nhân nghe vậy ngẩng đầu, vừa thấy Mạc Kiệt tươi cười đầy mặt, còn chưa kịp giải thích nhiều với bà chủ, lập tức liền bỏ lại công việc còn dở dang trên tay đi đến trước mặt hần.

“Anh tới làm chi?” Cô tức giận hỏi, theo bản năng nhìn các vị khách khác trong tiệm, may mắn những vị khách nhận ra được người đàn ông này là bạn trai cô đều đi rồi.

“Đón bà xã của anh tan tầm, cùng nhau về nhà. Em chưa đưa chìa khóa cho anh, anh sợ em đi về trước, không cho anh vào nhà.”

Đúng nha! Sao cô không nghĩ tới chiêu này...

“Nhưng mà cho dù như vậy, anh cũng sẽ đứng cả một đêm ở trước cửa, chờ em giúp anh mở cửa, bà xã.” Hần nhìn thấu tâm tư của vợ yêu, cúi đầu nhẹ giọng thì thầm, buồn nôn hề hề kêu cô.

Động tác nhỏ vô cùng thân thiết rước lấy sự chú mục của những đồng sự vốn tinh tế trong giao thiệp và mấy bàn khách, Cao Tú Trân cũng đứng ở sau quầy nháy mắt với cô, làm hại cô thật ngượng ngùng, lập tức đem ông xã... không đúng! Là tên đàn ông da mặt dày này kéo vào trong góc.

“Hôm nay em phải tăng ca.”

“Đến mấy giờ?”

“Không xác định.” Bởi vì không phải là sự thật, cho nên rất khó nói chuẩn.

“Vậy anh cũng đúng lúc có thể ở lại uống ly nước, ăn chút gì đó, hôm nay nhiều việc quá, căn bản không thời gian ăn cơm đảng hoàng.” Hấn hợp lẽ thường tự nhiên ngồi xuống, phải gọi món cũng không xem thực đơn, mà là nhìn cô cười tủm tỉm.

“Em cảm thấy anh ăn cái gì thì được, bà xã? Không cần no quá, như thế này chúng ta còn phải cùng nhau đi ăn cơm nữa!”

Ai muốn cùng với anh ăn!

Đường Hải Nhân liếc người đàn ông không mời tự đến kia, rất muốn rống to như vậy, nhưng ngại cho bản thân đang ở nơi công cộng, cô đành phải làm hết phận sự cầm lấy thực đơn, thay hấn chọn phần sandwich và nước ép trái cây rau quả đặc biệt bổ sung tinh lực... Cái này tuyệt đối không phải bởi vì để ý hấn nha! Chính là bởi vì hấn là khách...

“Lập tức có ngay.”

“Anh chờ em đó, bà xã.” Hấn không ngại e lệ ở sau lưng kêu cô, giống như sợ người khác không biết bọn họ là vợ chồng.

Cô cúi xuống, tăng tốc đi về phía trước, làm bộ không có nghe thấy tiếng cười trộm ở hai bên.

“Này, em nói rõ mau, rốt cuộc hấn không có tiền hay là đa tình? Chị mới có thể quyết định muốn đi giáo huấn hấn hay là trước tiên thu tiền hấn nha!” Cao Tú Trân làm bộ xắn tay áo lên, xung yếu đi ra ngoài chuẩn bị giải quyết khủng hoảng, nhưng trên mặt lại mang theo sự chế nhạo rõ ràng.

“Đều không phải.” Nàng thực bất đắc dĩ mà nhìn bà chủ liếc mắt một cái, làm ơn bà chủ đừng cố ý giễu cợt cô nữa.

“Ấy da, ân ái thì cứ ân ái thôi, không cần sợ người khác biết.” Bởi vì hai gò má của Đường Hải Nhân đỏ bừng, Cao Tú Trân vẫn coi sự “thất thường” của cô là do hôn nhân thật mỹ mãn, quay đầu rồi còn thật có ý tứ kêu phòng bếp đưa thêm một chén canh tinh lực cho hấn, bà chủ tiệm chiêu đãi.

Bởi vì không thuận tiện giải thích nhiều hơn, Đường Hải Nhân cũng chỉ có thể “xin vui lòng tiếp nhận” hảo ý của bà chủ.

Có điều quay đầu nhìn người đàn ông bình thần ung dung, ngồi ở bên cạnh bàn ăn, nụ cười của cô lại xốt xa thu lại...

Một màn quen thuộc đến cỡ nào, chòng chéo với hình ảnh lúc bọn họ mới quen biết, âm ý khuấy động một cổ ngọt lành nhưng lại mang theo cay đắng, thấm vào ký ức của cô.

Lúc ấy người đàn ông này đi vào trong tiệm, dường như liền đã định trước là chiếm cứ ánh mắt của cô, trong lòng lưu lại ấn tượng không thể phai mờ, hảo cảm tự nhiên mà sinh ra. Cô vì nụ cười ôn nhu của hấn không thể hiểu sao mà rung động, không tự giác nhớ đến phiền não của hấn, ở trước mặt hấn rơi lệ, vừa cười vừa hẹn lần gặp mặt tiếp theo...

Một màn lại một màn, lòng của cô đều thành thực như thế ghi lại, cảm thụ, mà hấn cũng lại mang mặt nạ giả dối, tính toán lợi ích sau lưng cô, không đếm xỉa đến chân tâm của cô.

Hiện tại thì sao? Hấn ngồi ở đây lại có mấy phần thật, mấy phần giả? Trừ bỏ công lực nhiễu loạn tâm tình của cô vẫn không giảm, thực sự để ý cô sao?

Mạc Kiệt đột nhiên ngẩng đầu, chống lại ánh mắt suy tư của cô, tràn ra một nụ cười chói như nắng gắt.

Cô đột nhiên nhìn về hướng khác, buồn bực nụ cười quá mức chói mắt của hấn, càng buồn bực mình sao lại đang suy xét đến khả năng này.

Đường Hải Nhân, mà cứ vô dụng như vậy sao!

Cô buồn bực chất vấn chính mình, dùng sức chà lau những cái đĩa vô tội.

Đĩa sứ càng lúc càng sáng ngời, tâm của cô lại càng lúc càng hỗn loạn.

Giận hấn, giận bản thân, thích hấn, không thích hấn, yêu hấn, không nên yêu hấn...

A... Người đàn ông kia rốt cuộc muốn quán quít lấy cô tới khi nào đây?

[1] vợ hát chồng theo, ý là em đi đâu, anh theo đó.

[2] khí tức ổn định, thần sắc thư thái.

[3] hạnh phúc trong đời sống xxoo của vợ chồng.

9. Chương 9

Hiển nhiên, nghị lực của Mạc Kiệt so với cô suy nghĩ còn kéo dài hơn rất nhiều.

Đảo mắt qua nửa tháng, hấn vẫn kiên trì ngủ ở trên sofa nhỏ kia, cho dù thân thể luôn phải chịu đựng sự khó chịu không thể trừ tận gốc, đồ dùng trong nhà luôn luôn làm vướng chân dài của hấn, có khi ở trong phòng tắm chuyển người một cái sẽ đụng vào kệ đồ, thậm chí có lẽ là do thay đổi môi trường và hoàn cảnh, nên lúc sáng sớm, đã lơ mơ bắt đầu xuất hiện bệnh dị ứng, hắt xì, chảy nước mũi và nghẹt mũi lục tục báo danh, đủ để thấy được hấn không hợp với không gian nhỏ hẹp cũ kỹ này đến cỡ nào nhưng hấn vẫn cứ cố chấp ở đây xem sắc mặt của cô.

Tan tầm sớm một chút, hấn liền đến quán chờ cô cùng nhau về nhà. Tan tầm trễ một chút, hấn thực sự sẽ đứng ở cửa đợi đến khi cô mở cửa mới thôi, làm bộ một bộ dáng cực si tình.

Đường Hải Nhân thật sự không muốn để ý hấn, nhưng đầu óc nghĩ như vậy, tâm lại thủy chung kìm không được. Mỗi lần hấn đến tiệm đón cô tan tầm, bà chủ cùng đồng sự còn có thể thức giục cô trở về sớm chút, chế nhạo bọn họ, đôi vợ chồng tân hôn này, tình cảm thật sự ân ái làm cho người ngoài không nhìn nổi nữa.

Nhưng mà trái lại hôm nay, người đàn ông luôn “khuôn mặt tươi cười đón người” cư nhiên bày ra mặt lạnh cho cô coi, đi ra cửa quán không bao lâu thì giọng điệu không tốt chất vấn cô: “Người đàn ông vừa rồi là ai?”

“Người đàn ông nào?”

“Người đàn ông ở trong tiệm, sau quầy, đeo một đôi kính mắt gọng nhỏ, bấm nguyên cả hàng lỗ tai, tóc dài, màu da quá tái nhợt, cười rộ lên giống y như đàn bà, mùi son phấn rất nặng.”

“Cậu ta là em trai của chị chủ quán.” Người ta tranh thủ lúc về nước đặc biệt tới quán phụ giúp, hấn làm sao có thể nói người ta như vậy, thực thất lễ. Huống hồ rõ ràng cậu ta chỉ là có bộ dạng có vẻ thanh tú mà thôi, người học nghệ thuật bề ngoài “phiêu dật” một chút thì sao chứ, không biết hiện tại hoa mỹ nam đang phổ biến sao?

“Em làm cái gì mà nói nói cười cười, tán gẫu với em trai chủ tiệm vui vẻ như vậy!” Vừa nghe được thân phận của đối phương, cơn tức giận của Mạc Kiệt còn lớn hơn nữa.

“Chẳng lẽ em phải lộ vẻ mặt đau khổ khóc với cậu ta sao?” Người đàn ông này thật buồn cười nha, cô bắt quá chỉ ngắn gọn hàn huyên vài câu với người nọ, thời gian nói chuyện còn chưa có dài bằng các đồng sự khác, sao hấn lại tỏ ra một bộ dáng phản ứng khoa trương giống như bắt quả tang cô ngoại tình.

“Đương nhiên... không phải, nhưng lúc trước bà chủ tiệm em còn muốn giới thiệu em trai cho em, cho nên em không nên thân cận quá với người nọ, miễn cho khiến người khác hiểu lầm.” Nếu sớm biết tên kia chính là người lúc trước thiếu chút được giới thiệu cho cô, vừa nãy hấn ngay cả nhãn cũng sẽ không nhả, lập tức sẽ lao vào kéo vợ về nhà.

Hắn ghen tị Đường Hải Nhân lộ tươi cười với người đàn ông kia. Cô gái này cũng biết cô đã lâu đến cỡ nào cũng chưa cười qua với hắn, vậy mà ở trước mặt người đàn ông khác lại tùy tiện lộ ra cái vẻ mặt đáng yêu ngọt ngào này...

“Sẽ có hiểu lầm gì! Anh cho là người ta không biết em kết hôn sao?”

“Hắn biết là tốt rồi.” Hắn nghe rất thuận tai, sự tức giận hơi giảm chút, đối với việc cô thừa nhận bản thân đã kết hôn cảm thấy có chút thỏa mãn, có điều tiếp theo nháy mắt lại phát hiện một thứ khác “châm lửa giận”...

“Nhẫn của em đâu?” Hắn kéo tay cô xác nhận, trên mười đầu ngón tay thực sự trống không.

“Để ở nhà, đeo lúc làm việc không có tiện liền tháo ra rồi.” Cô bực bội rút tay về, lạnh giọng đáp lại, không thích thái độ khí thế bức người, biểu cảm nghiêm khắc này giống như đang trách cứ cô phạm vào cái tội lớn ngập trời nào đó.

“Không có tiện cũng phải đeo, ít nhất mang ở trên người, đó cũng không phải nhẫn bình thường, là nhẫn cưới của chúng ta!” Hắn nghiêm nghị cường điệu, không cho cô tùy tiện tháo cái nhẫn ý nghĩa cực kỳ quan trọng kia, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ rơi hắn.

“Đợi chúng ta ly hôn thì cái gì cũng không phải rồi, hiện tại tháo ra cũng tốt, sẽ không để lại dấu vết gì trên tay, nói không chừng còn có thể có khách nhiệt tình giúp em giới thiệu đối tượng mới!” Cô tức giận tranh luận, cố ý ngấm ngấm ngón tay, làm bộ một bộ dáng như không thèm quan tâm.

Thật ra thì sáng nay trước khi tháo nhẫn ra, cô còn đấu tranh một hồi lâu, không mang ở trên người chủ yếu là sợ làm mất, không phải ngại trời buốt.

“Em!” Gương mặt tuần nhả bỗng nhiên vặn vẹo đỏ bừng, quắc mắt nhìn trừng trừng, tựa hồ nổi khùng lên.

Cô chờ hắn rít gào rống giận, to giọng la mắng, nhưng trầm mặc một hồi lâu, hắn lại nhẹ nhàng tung ra một câu...

“Đi thôi, tài xế đợi đã lâu rồi.” Hắn quay đầu đi đằng trước, bước không nhanh chờ cô đuổi kịp.

Trong nháy mắt lúc xoay người, một giây ngắn ngủi, cô thoáng nhìn thấy đáy mắt tối tăm của người đàn ông có tầng thương tổn khó hiểu được.

Cô đi ở phía sau, nhìn bóng lưng cô đơn của người đàn ông, ngực co thắt chặt, một chút cũng không có sự vui vẻ sau khi thắng lợi, sự tức giận với hắn vừa rồi tất cả đều thương tổn, làm cho hắn khổ sở...

Cho nên cô mới nói không muốn cãi nhau với hắn, không muốn hận hắn, vì sao người đàn ông kia còn càng muốn đến trêu chọc cô, hại cô thành người xấu, miệng nói bừa bãi, hiện tại giận mình độc miệng, hối hận nói ra mấy lời nói làm người khác đau lòng.

Đêm nay, trong nhà đặc biệt yên tĩnh, bọn họ dường như không có nói chuyện gì với nhau, Mạc Kiệt cũng không giống thường ngày chủ động tới tìm cô “tranh cãi”, mà cô cũng bởi vì muốn xin lỗi nhưng lại xấu hổ, không biết nên đối mặt hắn như thế nào nên dứt khoát sớm trốn vào trong phòng làm rùa đen rút đầu.

Ban đêm cô ngủ không quá an ổn, âm thầm đoán người đàn ông bên ngoài tâm tình rất cuộc là tức giận hay là đau lòng?

Thấy hắn luôn luôn mặt cứng đờ không nói lời nào, có lẽ ngày mai hắn sẽ kéo hành lý rời đi, bỏ cuộc việc phải ủy khuất sống ở đây “kháng chiến” với cô.

Như vậy cũng tốt, cuối cùng cô có thể thoát khỏi sự hỗn loạn do người đàn ông kia gây ra, kết thúc hết thấy.....

Nhưng, vì sao trong lòng cô lại là đau buốt, không có một chút cảm giác vui vẻ?

Đường Hải Nhân, mày không phải là hy vọng hắn đi mau, vĩnh viễn không cần lại đến đây làm phiền mày sao?

Cô tự hỏi, lại không có được đáp án. Bởi vì cô quả thật là con rùa, không dám đối mặt với tiếng nói chân chính ở sâu trong nội tâm...

Ngày hôm sau, bởi vì đêm trước cô ngủ không an ổn nên thức dậy tương đối sớm, trong lòng đã muốn đối diện với cái mặt thối của hắn, chuẩn bị tâm lý giống như không có việc gì “vui vẻ đưa tiễn” hắn rời đi. Không ngờ rằng vừa ra khỏi cửa phòng, thứ cô nhìn thấy lại là một bàn bữa sáng phong phú và một gương mặt tươi cười, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

“Thật tốt quá, anh đang suy nghĩ có phải đi gọi em rời giường hay không.” Hắn kéo cô đến trước bàn ăn, muốn cô mau ngồi xuống. “Em bị mùi đồ ăn đánh thức phải không?” Hắn biết tối hôm qua cô ăn không nhiều lắm, hôm nay sáng sớm mượn chìa khóa mà cô quen đặt trên ngăn tủ, ra ngoài mua một bàn bữa sáng này.

“Không phải anh không có thành ý để bản thân làm, là sợ em ăn đồ anh làm rồi, sẽ cho rằng anh không yêu em, lập tức đem anh đá oanh ra ngoài.” Hắn ngồi xuống đối diện cô, tự giấu trù nghệ của bản thân có thể sánh như vũ khí giết người, không thể tùy tiện lấy ra “công kích” vợ yêu.

Mạc Kiệt khịt khịt mũi, lại xoa xoa cánh mũi, mang theo chút âm thanh của giọng mũi, nghe ra được hắn đang bị nghẹt mũi quá nhiều nhưng nụ cười lại không bởi vậy mà bị ngăn trở.

Đường Hải Nhân nâng một ly sữa đậu nành ấm nóng đến tay, cắn một miếng bánh nướng ngọt, mùi hương xông vào mũi làm cô có chút muốn khóc, nhìn cảm giác của hắn thật không cam lòng...

Vì sao hắn không tức giận? Vì sao còn cười tươi với cô? Vì sao hoàn toàn không trách cô ngày hôm qua nói những lời nói khiến cho người khác ghét đó? Ngay cả hắn nghẹt mũi cũng là bởi vì cô mà kiên trì ở đây...

Hắn nhất định là cố ý! Cố ý cưng chiều cô như vậy, muốn hại cô sống thêm hử thẹn, trong lòng giống như vỏ chanh bị vụn xoắn, vừa chua lại chất...

“Thực xin lỗi, đã nói những lời nói tàn nhẫn đó với anh.” Rốt cuộc cô không chịu nổi lương tâm bị tra tấn, vẫn là mở miệng nói với hắn có vẻ tốt hơn một ít, bằng không buổi tối khẳng định lại ngủ không ngon, nói không chừng như thế này đi làm sẽ làm vỡ đĩa.

Người đàn ông nghe thấy cô xin lỗi, ngược lại biểu cảm có chút kinh ngạc, chợt ôn nhu cười.

“Không sao cả, là anh trước kia làm những chuyện tàn nhẫn đối với em.” Hắn không thể nở trách móc cô nặng nề, chẳng phải là do khoan hồng độ lượng, không nóng nảy, mà là hắn càng hiểu được so với bị cô hờn dỗi đâm bị thương vài câu, lỗi lầm mà chính mình phạm phải thật sự rất là nghiêm trọng, cho nên không có tư cách oán trách cô cái gì.

Chịu khổ sở coi như là trừng phạt, hắn tự làm nên tự chịu, kiểm điểm một đêm, hắn thậm chí cũng không dám lại “trắng mắt” chạy đi tìm cô nói chuyện, lo lắng sẽ lại chọc giận cô.

Nhưng hắn nói là nói như vậy, nghe vào trong tai Đường Hải Nhân, lại chỉ đối với việc mình miệng nói bừa bãi, hành vi làm việc đã sai lại còn một mặt trốn tránh, không đi xin lỗi, cô cảm thấy càng thêm ti bỉ, trong lòng ngượng ngùng...

Cô há mồm to cắn một miếng đầy bánh nướng, chán ghét nghĩ tên đàn ông này thật đúng là có tài năng làm cho người ta lương tâm bất an, chẳng thà hắn thái độ cường ngạnh, ác liệt một chút, cô còn có thể thuyết phục mình tiếp tục “khinh thường” hắn, mà không phải nhận thấy được quyết tâm mình cùng hắn mỗi người đi một ngã đang từng giọt từng giọt bị ăn mòn...

Hừ, đáng giận bánh nướng, sữa đậu nành, làm sao có thể ngọt, ăn ngon như vậy! Hại lòng của cô luôn luôn ẩm lên...

“Vài ngày nữa có bữa tiệc rượu, nghe nói tổ chức ở trên du thuyền, đến lúc đó còn có thể ở trên biển bắn pháo hoa, muốn cùng anh đi không?” Hắn nhìn bộ dáng khóe miệng cô dính vũng trông thật đáng yêu, có loại xúc động muốn thay cô liếm sạch.

“Không cần.” Cô ăn luôn miếng bánh nướng cuối cùng, phui phui miệng, cũng không biết được động tác nhỏ này làm cho người đàn ông đối diện tiếc hận đến cỡ nào! Cô chỉ biết là chính mình hoàn toàn không có hứng thú đối với cái loại hoạt động nghe ra rất xa xỉ đó, một mực cự tuyệt.

“Cuối tháng có sinh nhật của một người bạn, anh ta mời chúng ta cùng nhau tham gia party sinh nhật, em muốn đi không?” Hắn lại hỏi, nghĩ rằng cô không thích nơi nổi trội lắm, có lẽ nguyện ý tham gia gặp gỡ tư

nhân.

“Không muốn.” Bàn bè của hắn tám phần là không phú thì quý, party sinh nhật chắc là cũng sẽ không “đơn sơ” hơn chút nào, hơn nữa quan hệ hiện tại của hai người bọn họ lại “tế nhị” như thế, vẫn là đừng cùng tham dự cái loại trường hợp nào nhiệt này có vẻ tốt hơn.

“Anh nghĩ chắc là, bà xã của anh thực sự cực kỳ thần bí nha.” Hắn không ngạc nhiên khi bị cự tuyệt, cũng không miễn cưỡng vợ làm chuyện không muốn làm.

Cô gái này chỉ cần tiếp tục làm bà xã của hắn, hắn đã cảm thấy mỹ mãn.

“Hôm nay anh phải đi công tác, như thế này anh trước tiên về nhà lấy hộ chiếu, thuận tiện sắp xếp lại vài bộ quần áo, đại khái sẽ đi khoảng ba, bốn ngày, em phải nhớ kỹ khóa cửa cẩn thận, đừng nhớ anh nhiều quá nha.” Vì nguyên nhân này, hắn càng vội vã hòa thuận với cô, không muốn mang theo tâm tình xấu cái nhau với cô đi xa.

“Ai sẽ nhớ anh!” Miệng cô không thừa nhận nhưng vẻ mặt đã có vài phần hờn dỗi mà bản thân cô không nhìn thấy, mềm mại đáng yêu làm cho hắn mê muội, tâm tình dễ chịu.

“Được, vậy ngay cả phần của em anh sẽ nhớ luôn.” Hắn ăn đậu hủ trên miệng cô, kỳ thực càng muốn “chính miệng” nếm thử hương vị trắng noãn của cô, nhưng vì không muốn làm cho người ta ghét, đi công tác trở về “không nhà để về”, hắn vẫn kìm nén suy nghĩ này xuống, phải chậm hoãn một chút.

Hắn muốn làm chồng của cô cả đời, chứ không phải là nhất thời cực nhanh trở thành cầm thú.

Cô gái không muốn quan tâm liếc hắn một cái, tiếp tục nhắm nháp một cái bánh nướng mặn khác.

Nhưng vị giác tựa hồ có vấn đề, vậy mà lại nếm được một tia vị ngọt ở trong đó...

Một bữa sáng mỹ vị, trong bầu không khí hài hòa vui vẻ kết thúc, không có người nhắc lại xung đột hôm qua, giống như bọn họ chưa bao giờ tranh cãi qua, quan hệ căng thẳng cũng bởi vậy mà lộ ra một đường ánh sáng rạng đông...

“Chìa khóa.” Vừa ra đến trước cửa, Đường Hải Nhân đem một chuỗi chìa khóa dự phòng giao cho hắn.

“Em đưa chìa khóa cho anh?”

Thấy nét mặt của Mạc Kiệt giống như nhận được gì đó quý trọng, khiến cô có chút muốn cười, nhưng đương nhiên là phải nhịn xuống.

“Chỉ là ngại phiền toái, không muốn giúp anh mở cửa mà thôi.”

Rõ ràng lấy cớ. Nhưng hắn nghe xong vẫn như cũ thực vui vẻ, lại thực tiết chế chỉ hôn một cái trên trán cô

“Anh yêu em.”

Nhìn bóng lưng của hắn, cảm giác của cô hoàn toàn khác ngày hôm qua, ngực không thu chặt nữa, mà là xoa tung mềm mại tựa như bông vải, giống như không ấn xuống, nó sẽ bay lên trời đi.

Ông trời, cô thực sự không bình thường, đúng không! Bằng không làm sao có thể chỉ cách một đêm, lòng của cô liền sinh ra sự tương phản lớn như vậy, ngày hôm qua còn vì hắn mây đen mù sương, hôm nay lại vì hắn mà tâm tình bay lên, cô quay lưng lại đóng cửa, khóe môi liền tự giác cong lên, dường như đều đã quên người đàn ông đã từng làm những chuyện đáng giận đối với cô...

Cô có thể tin tưởng hắn một lần nữa không?

Đường Hải Nhân phiền não suy tư vấn đề này, trong lòng có một chút muốn, lại không dám tiếp tục muốn, rất sợ mình lại như lần trước...

Nhưng nói qua nói lại, cô hiện thời còn có cái gì có thể mất đi đâu?

Cô bàng hoàng suy nghĩ, trái tim lung lay càng lúc càng mạnh mẽ...

Hắn yêu cô, thật vậy chăng?

Thực sự, cô không thể tin được... Thế nhưng bản thân lại thực sự đang nhớ nhung hắn!

Mạc Kiệt rời đi ba ngày, Đường Hải Nhân tựa như thường ngày, làm việc rồi lại nghỉ ngơi. Ra ngoài làm việc, về nhà ăn cơm, tắm rửa, ngủ, chợt thấy không có cái gì thay đổi, duy nhất chỉ có cảm giác của cô không quá đúng, thường xuyên cảm thấy đầu óc trống rỗng, thấp thỏm di động, như là thiếu cái gì đó...

Lúc cô cùng cực nhàm chán mở tivi lên coi, nằm ở trên sofa, dựa vào gối ôm... Đáp án hiện lên!

Là hân, hương vị của người đàn ông kia...

Trên gối ôm có hương vị dầu gội của hân, cái chăn nhỏ xếp gọn gàng bên cạnh... cái chăn mà cô hảo tâm cho hân mượn tạm thời, phía trên cũng có dính một loại hỗn hợp sữa tắm nam và mùi nước hoa hương gỗ...

Mùi quen thuộc kia chui vào hơi thở, gợi lên rất nhiều kí ức về người đàn ông kia, kí ức về hai người bọn họ dựa sát vào nhau, cảm giác vô cùng thân thiết khi cô được hân ôm nhuôm...

Cô ôm cái chăn, đột nhiên nhận ra mình nhớ hân, hóa ra một khoảng trống không di động ở trong lòng chính là người đàn ông đặt tại trước mắt thì không có cảm giác, nhưng hễ không gặp mặt thì lại khiến cho người ta vương vấn kia.

Phát hiện này làm cho cô giật mình nhưng cũng không bài xích, có lẽ là vì trong lòng cô luôn luôn tồn tại một sự thật không muốn nhìn thẳng vào, đó chính là cô vẫn như cũ yêu Mạc Kiệt, căn bản cho tới bây giờ đều không thể quên được hân. Đặc biệt mấy ngày nay ở cùng một chỗ, cô càng bất tri bất giác bị người đàn ông kia chế ước, hỷ nộ ái ố toàn bị hân ảnh hưởng, muốn thay đổi cũng không thay đổi được, bởi vì đầu của cô không thể làm chủ lòng của cô, mà hân vẫn ở trong lòng cô, không dứt ra được.

Cô kể người vào chăn, khê thở dài, đồng thời ai oán bản thân thực vô dụng, trong đầu vẫn là bóng dáng của người nọ, hoàn toàn không chứa nổi hình ảnh đang phát trên màn hình tivi...

Sau vài ngày, Mạc Kiệt trở về, công tác của hân tựa hồ dần dần khôi phục “mức độ” thường ngày, thậm chí so ra càng bận rộn hơn, thời gian này thường xuyên bởi vì tăng ca, xã giao mà về trễ.

Mà Đường Hải Nhân cũng bởi vậy mà dưỡng thành một thói quen xấu nhỏ nhỏ, đó chính là vụng trộm ngồi trên sofa chờ hân, nhớ hân...

Khổ ở chỗ là tuy rằng biết mình nhớ hân nhưng cô cũng không dám ở trước mặt hân thừa nhận phần tình cảm nhớ nhung này.

Đêm khuya, Mạc Kiệt về nhà, tắt tivi, nhẹ nhàng bước tới, ngồi bên cạnh sofa, ngắm người phụ nữ đang nằm trên sofa, trên môi mỗi một nét cười có một chút ý cười thật tình.

Mặc dù ở tiệc rượu nở nụ cười cả buổi tối, nhưng cho tới bây giờ, hân mới chính thức cảm thấy thả lỏng, tâm tình thoải mái.

Ngón tay vẽ qua đôi má hồng nhuận, xúc cảm tinh tế bóng loáng kia khiến cho ý cười của hân càng sâu, một môi ở trong lòng lại giảm bớt một ít...

Cô gái này thực sự rất thần kỳ không phải sao?

Cô nhíu mày vẩy tay, giống như đang đuổi muỗi xua đuổi cơn ngứa ngáy trên mặt, chu chu môi, nghiêng người tiếp tục ngủ say, cổ áo rộng thùng thình bởi vậy mà mở rộng hơn, lộ ra hơn phân nửa cảnh xuân trước ngực.

Ánh mắt người đàn ông trầm xuống, hân thật sự không thể không bị cảnh đẹp trước ngực cô hấp dẫn, ý thức được bản thân đã bao lâu không đụng phần đường cong rất tròn ẩn hiện ở sau vật liệu may mặc kia, trong lòng lại hoài niệm cỡ nào xúc cảm tốt đẹp của chúng nó.

Cô gấp lại đôi đùi ngọc trắng nõn, bày ra tư thế ngủ gợi cảm hình chữ S ngay tại trước mắt, dạy hân sao có thể kháng cự được sự dụ hoặc chọc người như vậy, bàn tay to không chút nghỉ ngơi đặt trên đùi trắng nõn, dọc theo đường mộng tròn trịa chậm rãi hướng về phía trước, vén lên phần vải dệt vướng víu, lưu luyến bởi hồi ở trên phần eo tinh tế, dùng sự đụng chạm ôn nhu tán thưởng xúc cảm bóng loáng như tơ của cô...

Đường Hải Nhân giật giật thân mình, cảm giác có cỡ nhiệt lực đang ở trên người lan tràn, trong cơ thể dần dần dâng lên một trận cảm giác tê tê ma dại, tập trung ở trước ngực...

Cô mở mắt ra, liếc người đàn ông bên cạnh một cái...

Ồ, thì ra là Mạc Kiệt đang sờ cô, thật là thoải mái...

Cô cong môi lên, giống chú mèo được chủ nhân đùa ghẹo phát ra lẩm bẩm mơ hồ, an tâm nhắm mắt lại hưởng thụ.

Í? Mạc Kiệt đang sờ cô...

Không đúng! Trong đầu cô hiện lên từ “đang”, cô đột nhiên trợn mắt, phát hiện Mạc Kiệt thực sự ngồi ở bên người vuốt ve thân thể của cô, cô sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên...

“Anh làm gì vậy!” Cô vừa kêu vừa kiểm tra dáng vẻ của mình...

Rõng, hần cứ nhiên lén vén quần áo của cô lên? Thật là xấu a!

“Em ngủ ở trên giường anh, không phải đang ám chỉ anh có thể làm gì đó sao?” Hần cười liếc một bộ dáng thất kinh của cô, đôi má tức giận lộ ra hồng quang, hại hần có xúc động muốn lại nhào vào cô.

Thật ra, hần đã sớm phát hiện cô gái này sẽ thừa dịp hần không ở nhà, vụng trộm nằm ở trên sofa này.

Nhãn hiệu sữa tắm bọn họ dùng khác nhau, tự nhiên hương vị trên người sẽ không giống nhau, đối với chuyện này, hần rất miễn cưỡng, ngẫu nhiên còn có thể ở trên gối ôm phát hiện một, hai sợi tóc dài tuyệt đối không thể là tóc của hần.

Không nói ra là sợ tiểu bạch thỏ đáng yêu này sẽ bởi vì “thẹn quá hóa giận” mà chạy xa hơn. Hần chờ mong ngày cô có thể chân chính tiếp nhận hần, mà không phải bị buộc tha thứ, gây cho cô áp lực.

“Đây là sofa của em.” Quả nhiên cô xấu hổ sửa lại cách nói của hần. Máy bữa trước chỉ là thừa dịp hần không ở nhà, nằm một chút, không hiểu được hôm nay vì sao lại ngủ, còn bị hần tóm gáy, mất mặt quá!

“Ý là đêm nay anh có thể vào phòng ngủ sao?”

“Anh dám tiến vào thử coi!” Hai gò má bạo hồng, cô cảnh cáo hần đừng hành động thiếu suy nghĩ.

“Tốt a, em đã bảo anh thử, vậy anh liền cung kính không bằng tuân mệnh... Đi vào phòng em một chút.” Hần ái muội nháy mắt, tà khí nhếch môi. Đối mặt với khiêu khích mê người của vợ, hần đáp lại bằng lời tán tỉnh lớn mật.

“Anh... không biết xấu hổ!” Cô đối với sự ngả ngớn quá mức của hần không biết làm thế nào, trong ngực nai con “nhảy đùng đùng”, vội vàng muốn chạy trở về phòng trốn, né tránh đại sắc lang này.

“Đừng đi.” Hần giữ chặt cô, đem vợ ôm chặt vào lòng. “Trước tiên để cho anh ôm một chút, chỉ cần ôm một chút là được rồi.”

Giọng điệu gần như là khẩn cầu kia khiến cô không đành lòng vọng động, ngoan ngoãn ở lại trong lòng hần.

Thật ra cô cũng rất nhớ cái ôm của hần, nhiệt độ cơ thể của hần, nhưng lại cảm thấy hần giống như là lạ...

“Xảy ra chuyện gì sao?” Cô cảm giác giọng nói, sức lực của hần đều có chút trầm trọng.

“Có bà xã quan tâm thật tốt.” Cầm dựa vào đầu vai bé bỏng của cô, người đàn ông nhợt nhạt mỉm cười.

“Em mới không có.” Cô theo bản năng phủ nhận, tâm lý tinh tế bảo vệ tôn nghiêm của phụ nữ.

“Anh không sao.”

“Anh có vẻ rất mệt.”

“Cho nên phải nạp điện nha.” Hần đem mặt vùi vào hõm vai của cô, thanh âm buồn trầm vẫn mang theo ý cười, cô lại không cảm giác hần vui vẻ, chỉ cảm thấy tựa hồ hần thực sự rất mệt mỏi.

“Hải Nhân...” Hần thấp giọng gọi cô, giọng nói kia ở trong lòng cô cộng hưởng rung động.

“Cho dù còn tức giận, còn có một chút chán ghét, cũng đừng đẩy anh ra, được không?”

Người đàn ông đem cô ôm càng chặt, hai cô hô hấp có chút khó khăn nhưng cô lại dường như có thể cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng hắn, không tự giác cô có chút không nở, bởi vì cô biết tâm tình của hắn, cái loại cảm giác sợ hãi mất đi người mình yêu thương này...

“Ai nói chỉ có một chút.” Ngoài miệng Đường Hải Nhân phản bác, giọng điệu lại mềm đi rất nhiều, trộn lẫn thêm một tia mềm mại.

Điều này làm hắn thực sự vui vẻ mà nở nụ cười. “Hai chút, ba chút cũng được, tóm lại, không cần rời bỏ anh, hiện tại em là người nhà duy nhất của anh.” Hắn xoa xoa mái tóc thơm mềm của cô, quý trọng mà ngửi hương vị của cô gái trên người làm cho người ta an tâm.

Hiện tại hắn mới cảm nhận được, bên người có thể có một người vô tư yêu hắn, hỗ trợ hắn là chuyện cực kỳ may mắn, hạnh phúc.

Về sau, hắn phải làm người tích đức, tuyệt sẽ không bạc đãi cô nửa phần. Chỉ cầu cô vĩnh viễn đừng làm trái lời thề trong hôn lễ, để cho hắn có thể bảo vệ cô cả đời, làm bạn với cô.

“...” Cô không có trả lời, bởi vì không muốn để giọng nói ghen ngào tiết lộ cảm giác trong lòng.

Người ta ngay cả “anh yêu em” cũng chưa nói, cô đã cảm động muốn khóc, điều này không khỏi quá vô dụng, quá yếu đuối sao...

Đấu tranh một chút, cô lẳng lặng ôm hắn lại, ngăn cản không được tâm tình muốn an ủi người đàn ông này...

Đêm rất khác thường, cô tỉnh lại trên chiếc sofa mình không muốn ngủ, không làm rõ được tâm tư của hắn lắm, nhưng tâm của mình lại nhìn được rõ ràng hơn.

Nếu tình yêu là một loại bệnh, vậy khẳng định là cô bệnh nặng lắm rồi, không có thuốc nào cứu được.

Ngày kế tiếp, Đường Hải Nhân không để bản thân bản khoăn, kiên trì hoài nghi tâm tính của Mạc Kiệt, tận lực tránh né hắn gần gũi nữa, đối với thái độ của hắn cũng bắt đầu có một chút cải thiện.

Ví dụ như cô bắt đầu xuống bếp, hơn nữa sẽ không cự tuyệt hắn da mặt dày ngồi cùng bàn dùng cơm. Ví dụ như cô vẫn không quên đeo nhẫn kim cương khi làm việc, nhưng lúc đi làm sẽ xâu nhẫn vào vòng cổ, mang ở trên người không rời. Ví dụ như hắn đến tiệm đón cô tan tầm, cô sẽ không mặt lạnh với hắn nữa, sẽ để hắn nắm tay, ngoan ngoãn đi cùng hắn. Còn có, hắn luôn ăn vụng đậu hũ của cô, tuy rằng cô sẽ lên tiếng cảnh cáo, nhưng sẽ không phản kháng mãnh liệt, đặc biệt khi cùng nhau ngồi ở trên sofa xem phim, cô cũng không phải thực để bụng bị hắn hôn...

Ngày lại qua ngày, hắn đã ở nhà cô hơn một tháng, quan hệ hai người từng bước chuyển biến theo hướng tốt, nhìn như hết thấy đều như mưa tạnh trời lại sáng, trong tiệm một vị khách không ngờ đến lại tới...

“Xin hỏi, anh đến tìm tôi có chuyện gì sao?” Từ Vĩ Dân còn chưa mở miệng, cô đã cảm thấy sự tình không tầm thường, bởi vì đối phương căn bản không có lý do cá nhân gì chạy đến tiệm tìm cô, hơn nữa biểu cảm lại ngưng trọng trước nay chưa từng có.

“Chuyện tôi tìm phu nhân, tổng giám đốc cũng không biết tới.”

“A, vậy cần tôi giúp anh giữ bí mật sao?”

“Vậy thì cũng không cần, chỉ là có chút việc, tôi với tổng giám đốc ý kiến không giống nhau lắm, cảm thấy cần phải để cho phu nhân biết thì có vẻ tốt hơn.” Dù sao hắn ôm đầu mình quyết tâm “thông báo” cho phu nhân, thăm nhất bất quá cũng là bị sếp phun một hồi lửa giận, lập tức cuốn gói mà đi thôi.

Nhưng mà cứ dựa theo tình thế trước mắt tiếp tục như vậy, nếu hắn không đến đây một chuyến, tương lai hắn và sếp cùng nhau thất nghiệp e rằng cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.

“Ừ, mời anh nói.” Nói nửa ngày, cô vẫn không biết là chuyện gì, nhìn ra dáng vẻ trợ lý Từ trông rất khẩn trương.

“Vậy tôi liền đi thẳng vào vấn đề nói. Về chuyện ông Mạc lưu lại phần cổ phiếu, không biết phu nhân dự tính xử lý như thế nào...”

Từ Vĩ Dân nói rõ mục đích đến, cô nghe xong nửa ngày, thì ra chính là hy vọng cô có thể đem phần cổ phiếu kế thừa từ ông giao cho Mạc Kiệt...

“Không phải tôi không muốn cho anh ấy, là anh ấy không nhận, tôi cũng không có cách.” Cô có chút tức giận quá mức, hiện giờ vừa nghe thấy từ “cổ phiếu” liền cảm thấy thực muốn bệnh, giống như trong lòng có vết sẹo vừa đóng vảy lại bị khơi mào dữ dội.

Kỳ quái nha, cô không muốn chiếm lấy cổ phần công ty không buông, vì sao ngay cả trợ lý Từ phải riêng chạy tới tìm cô nói những lời này!

“Phu nhân...”

“Không cần gọi tôi như vậy, tôi không quen.” Vừa nãy cô đã cảm thấy không được tự nhiên rồi. Rõ ràng trợ lý Từ lớn tuổi hơn cô, vậy mà còn tôn xưng cô là “phu nhân”, thật sự nghe không quen tai, cô gọi hẳn một tiếng “Từ đại ca” còn có vẻ ổn.

“Vậy tôi nên xưng hô như thế nào?”

Cô tức giận nói: “Cứ theo trước kia, như vậy đi.”

“Cô Đường.” Từ Vĩ Dân lập tức sửa miệng, đoán rằng có lẽ cô hiểu lầm dụng ý của mấy lời nói mới vừa rồi của hắn, thật ra chủ yếu là hắn muốn nói với cô: “Có lẽ cô không biết tình cảnh trước mắt ở công ty của tổng giám đốc, thiếu phần cổ phiếu này có lẽ sẽ làm cho tổng giám đốc mất đi chức vị trước mắt...”

Trợ lý Từ đem toàn bộ chuyện vãi vãi cổ đông lớn liên thủ tạo áp lực với Mạc Kiệt nói cho cô biết, nói trước kia những người đó không có trắng trợn đối nghịch với sếp là vì còn cổ kị ông Mạc trong tay nắm thực quyền, hiện giờ biết quyền lợi này cũng không có chuyển đến trên người sếp, mà nghe nói bị giao vào tay người ngoài. Những người từng không hợp ý kiến với Mạc Kiệt, từng chịu Mạc Kiệt đè nén này liền muốn thừa dịp cơ hội này liền thủ giáo huấn hắn, đem hắn kéo xuống đài.

“Còn có, bởi vì sau khi kết hôn, cho tới bây giờ cô cũng không cùng tổng giám đốc cùng nhau công khai lộ diện, cũng không tham dự trường hợp gặp mặt nào, điều này cũng làm cho người ta phỏng đoán về quan hệ hôn nhân của hai người...”

Là một người có được thân phận hoặc địa vị nào đó, đạo đức cá nhân và sinh hoạt cá nhân đều sẽ trở thành một trong những tiêu chuẩn đánh giá.

Mạc Kiệt chưa bao giờ mang vợ đi ra ngoài lộ diện, trước đó, hôn lễ chỉ bí mật cưới về nhà, chỉ thông qua bộ phận PR đơn giản phát tin vui trong nội bộ khiến hiện tại không chỉ có người tung tin vịt huyết thống của hắn không thuần khiết, cũng có người tạo tin đồn nói hôn nhân của hắn đang ở mức đèn đỏ... Trước mắt mặc kệ đây có phải sự thật hay không, dù sao đi nữa đều đối với tình cảnh trước mắt của hắn hình thành một cổ lực sát thương.

“Tôi không biết là như thế này, anh ấy chưa từng nói với tôi...” Cô giật mình nhớ tới hành động “quái dị” của Mạc Kiệt đêm đó, còn nhớ tới trước kia mình một lời cự tuyệt lời mời của hắn, còn có, gần đây hắn thường xuyên mặt uể oải, thích làm nũng với cô, đủ loại sự việc.

Bỗng dưng cô đỏ hốc mắt, trong lòng có một trận đau vô cùng, cảm thấy người đàn ông kia thật đúng là tên đại trướng thối.

Hắn dựa vào cái gì... Vì sao luôn hại cô trở thành người xấu! Hu...

“Á, cái đó... Cô đừng khóc, trước tiên đừng khóc được không?” Từ Vĩ Dân xấu hổ lại khẩn trương khuyên cô, bởi vì những vị khách trong quán ào ào tròng mắt về hướng này, nhất là bà chủ quán hai tay chống nạnh sau quầy kia, thoạt nhìn không dễ chọc tí nào.

“Làm ơn, đừng khóc, mọi người có việc gì, từ từ thương lượng...”

10. Chương 10

Sau khi cùng trợ lý Từ nói chuyện, liên tục mấy ngày, cảm xúc của Đường Hải Nhân đều giảm xuống. Tuy rằng không có biểu hiện ra trước mặt Mạc Kiệt nhưng khắp đầu cô đều xoay quay những lời trợ lý Từ nói.

Thậm chí cô còn lén liên lạc luật sư Vương, đối phương nói quả thực Mạc Kiệt có thông qua thư ký bày tỏ ý nguyện hẳn cũng không kể thừa phần cổ phần công ty này, còn hỏi cô khi nào thì muốn tiến hành thủ tục kế thừa nữa, bởi vì Mạc Kiệt nói rõ không cho tạo cô áp lực, cho nên luật sư Vương luôn không dám chủ động thúc giục cô quyết định, kiên nhẫn chờ đợi tin tức của cô.

Hôm nay, Mạc Kiệt tan tầm có vẻ trễ, sau khi một mình cô ăn cơm chiều, thu dọn lại một vài thứ trong nhà, lúc này mới phát hiện một hiện tượng mà cô trước giờ chưa từng đặc biệt lưu ý...

Tuy rằng Mạc Kiệt đã ở đây gần nửa tháng nhưng đồ dùng cá nhân của hắn lại không hề có dấu hiệu “hỗn độn”, đa phần đều bày biện ngăn nắp ở trên bàn trà nhỏ kế bên sofa, ngay cả toàn bộ đồ dùng vệ sinh dành cho nam giới và dao cạo râu trong phòng tắm cũng xếp gọn trong cái giỏ ở một góc nhỏ, giống như là không muốn chiếm dụng đến không gian của cô, lẳng lẳng xếp gọn ở hai bên đồ dùng sinh hoạt của cô... Tất cả đồ vật đều như vậy!

Cô ở đi một lần qua các không gian, lướt qua phòng ngủ, không khó phát hiện tại trong phòng này ai là chủ, ai là phó, tất cả những thứ thuộc về hắn vĩnh viễn dựa vào đồ vật của cô một cách gọn gàng, hoàn toàn không ảnh hưởng đến phương thức bày biện theo thói quen của cô.

Đường Hải Nhân ôm gối vuông nhỏ có dính mùi hương của hắn, ngồi ở sofa trầm tư. Qua vật dụng hàng ngày trước mắt, cô luôn luôn hồi tưởng đến cái ngày mà hắn mang theo vali nói muốn ở lại, cùng với những ngày trước đó nữa...

Cẩn thận ngẫm lại, từ khi hai người quen nhau tới nay, nhất là mấy ngày ở chung này, dường như đều là hắn luôn hòa hợp cô, bao dung cô...Tuy rằng trước đây là hắn có sai, cô thật sự không cần cảm thấy quá áy náy, quá cảm động với hắn nhưng vừa nghĩ đến hắn thà rằng buông tha cho cổ phần công ty cũng muốn bù đắp lại cho cô, rõ ràng là bản thân đang gặp nguy cơ, nhưng trước mặt cô, hắn một chữ lại chưa từng đề cập đến...

Cô thở dài, đột nhiên kiểm điểm lại “sự ti bỉ” của bản thân, một mặt trốn tránh lòng thành của hắn trong hơn một tháng nay.

Nói là phản ứng hợp lý sau khi bị lừa, cô giận hắn, trốn hắn, đẩy hắn ra nhưng trên thực tế, từ khi bọn họ quen biết đến nay, cô đã thử cố gắng hiểu, thông cảm cho hắn đến cỡ nào? Nhiều nhất là gia thế bối cảnh, công việc bận rộn của hắn mà thôi.

Bởi vì bản thân cô cá tính kín đáo, không thích xa hoa, phô trương, làm náo động, cho nên hắn luôn đặc biệt vì cô đặt trước ghế lô để cô thưởng thức món ăn cao cấp, đồng ý tổ chức hôn lễ cực kì đơn giản, không miễn cưỡng cô tham dự bất cứ trường hợp cô cảm thấy không được thoải mái nào... Nhưng mà, dường như cô chưa từng đứng trên lập trường của hắn, lo lắng thân phận địa vị của hắn, thử hoà hợp lối sinh hoạt của hắn qua.

Cô lên án hắn lừa gạt cô, lại không nghĩ tới mình đã tạo thành cho hắn bao nhiêu thứ “không tiện”!

“Như vậy thực sự có thể chứ?” Cô thần thờ thì thào tự nói.

“Cái gì có thể hay không?”

“Hơ...” Cô bị thanh âm bên cạnh đột nhiên xuất hiện làm cho phát hoảng. “Anh trở về từ khi nào!”

“Anh trở về, em cũng không biết, nghĩ cái gì mà nhập thần đến như vậy?” Hắn hí mắt, nhìn chằm chằm người phụ nữ mà ngay cả khi hắn ngồi bên cạnh, cô vẫn hồn nhiên bất giác. “Chắc sẽ không phải là đàn ông chứ?”

Đường Hải Nhân rất muốn trợn trắng mắt lên, bày ra vẻ mặt mặc kệ hắn, thực không hiểu được người đàn ông này sao lại có sức tưởng tượng đến như vậy, theo lý thuyết phải là cô có vẻ lo lắng hắn ngoại tình mới đúng chứ.

“Em đang suy nghĩ, anh buông tha cho phần cổ phiếu này, thực sự không sao chứ?” Cô nói rõ, vừa khéo cũng muốn nói chuyện này với hắn.

“Sẽ có sao trăng gì chứ, tựa như em nói, cái này vốn cũng không phải là của anh, là tài sản của ông, trước kia không có được tài sản của ông, anh cũng sống tốt đó thôi.” Hắn thoải mái cười nói, hiện tại đối với phần tài sản này đã nghĩ rất thông suốt, nhưng thật ra hắn có chút cảnh giác sao cô đột nhiên lại nhắc tới phần cổ phiếu này?

Nói thực ra, hiện tại hắn rất miễn cảm với hai chữ “cổ phiếu”, lo lắng vợ yêu lại lấy chuyện này để chia tay với hắn, làm cho quan hệ hai người vừa có xu hướng dịu đi lại nổi lên sóng gió.

“Nhưng đó không phải là mục tiêu anh từ nhỏ đến lớn cố gắng, thành quả anh hao tâm tổn trí kinh doanh, kết tinh tâm huyết nói cái gì cũng không muốn buông tha cho sao?” Thấy hắn một mặt tỏ vẻ không sao cả, giả tạo bình thường rõ lộ lộ, cô mới càng cảm thấy căng thẳng thay cho hắn.

“Oa, bà xã của anh trí nhớ thật tốt!” Hắn kinh hô lên, vợ yêu lại nhớ được mỗi một câu hắn từng nói, chứng minh trong lòng cô có hắn. “Nhưng anh tình nguyện em dùng trí nhớ tốt của mình ở phương diện khác, đừng tính nợ cũ với anh.” Hắn ôm bả vai của cô, cười hì hì cầu xin tha thứ.

“Em không có nói đùa với anh!” Cô tức giận đẩy hắn ra. Nhìn hắn đã gặp phải nguy cơ lớn như vậy, mà còn ở trước mặt cô hì hì lộ ra khuôn mặt tươi cười, giả bộ không có việc gì, thực sự cô rất đau lòng thay cho hắn.

Mạc Kiệt bị cô dùng sức đẩy như vậy cũng ngây ngẩn cả người, nhưng hắn cũng không tức giận, chỉ là lo lắng quan sát vợ yêu đang trong tâm trạng nôn nóng. “Làm sao vậy? Hôm nay có ai chọc bà xã của anh không vui sao?”

Hắn dùng một giây tự mình kiểm điểm, cảm thấy gần đây biểu hiện của mình tốt, chắc không phải là giống “kẻ gây thêm tội” nữa chứ.

Cô bặt miệng, xem xét hắn, trực tiếp nói trắng ra. “Mấy ngày hôm trước, trợ lý Từ có đến tìm em, nói tình huống của anh ở công ty cho em biết rồi.”

“Cậu ta...”

“Không cho phép trách anh ta, em phát hiện trợ lý Từ thành thực hơn anh, vì sao khi anh gặp chuyện, đều phải gạt em? Còn dám mở miệng ngậm miệng kêu bà xã của anh, thật ra căn bản là anh coi em là người ngoài!” Cháu... Một cái gối ôm “bay” thẳng vào trong lòng hắn, xem ra cô thực sự rất giận hắn!

Người đàn ông vững vàng tiếp được cái gối ôm, cảm giác giống như chiếm được lòng của cô, nụ cười trên mặt cũng mở rộng theo, vui vô cùng.

“Em yêu, chính là anh coi em là người trong nhà nên mới luyến tiếc để em thay anh lo lắng nha.” Hắn bỏ qua cái gối ôm, đem bà xã đáng yêu kéo vào trong lòng, dùng giọng điệu cưng chiều giải thích. “Hơn nữa anh cũng sợ nếu như nhắc tới chuyện đó với em, em sẽ nghĩ lầm anh đang chú ý tới cổ phiếu, không phải đang chú ý tới em.”

“Hừ.” Cô chụp lên bàn tay của kẻ gian tặc đang sờ lên má cô, hung ác trừng, không nhận cái phần tình cảm này.

Nếu thực sự hắn luyến tiếc để cô lo lắng, vậy không cần làm cái loại chuyện làm cho lương tâm cô áy náy nha! Giữa vợ chồng có khó khăn không phải là nâng đỡ cho nhau sao? Hắn lại chỉ biết tỏ ra anh hùng giấu diếm cô, hại cô suy nghĩ chút nữa thành đồng lõa đá hắn ra công ty.

Mạc Kiệt lòng ấm lên, cười nhìn cô gái này thay hắn lo lắng đến như thế, hắn thật sự tự trách lại mừng thầm, càng cảm thấy lựa chọn của mình là thật chính xác.

“Anh thực sự không cần lo, không thể tiếp tục ở lại vị trí này cũng không sao, bởi vì anh đã có thứ càng quan trọng hơn...” Hắn thâm tình chân thành nhìn sâu vào hai tròng mắt của cô, nhẹ ấn ngực của cô. “Nơi này, anh chỉ muốn bảo vệ nơi này là đủ rồi.”

Làm người không thể quá tham lam, mất đi vị trí đó, hắn còn có được rất nhiều, nhưng mất đi phần tình cảm chân thành này, tâm của hắn sẽ như hai bàn tay trắng, hư không khiến hắn hốt hoảng.

Trước mắt, cô là mục tiêu duy nhất của hắn, hắn thực kiên định mà đuổi theo.

Nhưng khi bản thân cô nghe thấy, cô lại thật sự lo lắng, giận người đàn ông này làm cho cô phát hỏa nhưng lại làm cho cô cảm động muốn khóc, ngực được nhiệt độ của lòng bàn tay hắn làm cho yên lòng, hốc mắt cô chua xót, rất muốn mắng to lên hắn đừng ngốc nữa, nhưng lại cảm thấy hắn ngốc rất đáng yêu...

“Nhận lấy phần cổ phiếu này đi, em thực sự không cần, cũng trả không nổi thuế di sản.”

“Anh giúp em trả.”

“Mạc Kiệt!” Cảm động lại cảm động, cô cũng không muốn trở thành tội nhân hại hắn mất đi “giang sơn”, nhất thời cô chán nản uly hiếp. “Anh như vậy... Em thực sự muốn ly hôn với anh nha.”

“Vĩnh viễn không cho phép nhắc tới hai chữ này với anh.” Sắc mặt hắn nghiêm túc, kiên quyết cảnh cáo.

Mặc dù đại nam nhân có lòng sửa đổi nhưng có một ít điểm quan trọng vẫn là không được đụng vào!

“Vậy anh hãy nhận lấy phần cổ phiếu này, em... cũng chỉ muốn cái này là đủ rồi.” Mặt cô hồng ửng vào ngực của hắn, cô tự biết mình đã nói sai nên giọng điệu rất ôn nhu.

Cô cũng không muốn giành giật với hắn nha, chỉ hy vọng hắn đừng cự tuyệt thứ vốn nên thuộc về hắn, khiến lương tâm của cô bất an thôi.

Người đàn ông nhìn chằm chằm khuôn mặt mềm mại đáng yêu động lòng người của cô, sự tức giận đầy ngực phút chốc tan thành mây khói, ngược lại hắn cúi đầu nở nụ cười, bộ dáng tựa hồ rất vui vẻ.

“Cười cái gì?”

“Em thực ngốc.”

“Cái gì?”

Hắn nắm giữ tay cô, dán vào trong lòng hắn. “Tâm của anh đã sớm thuộc về em, không biết sao?”

“... Biết.” Cô mới không ngu ngốc, được không! Nếu không phải cảm giác được tình yêu và thành ý ăn năn của hắn, làm sao cô có thể cho phép hắn ôm ấp cô cả ngày, còn mềm nhũn như vậy nói chuyện với hắn.

“Cho nên em luôn luôn ở trước mặt anh giả ngu hả?”

“...” Cô đỏ mặt, không nói lời nào. Có đôi khi, con gái khó tránh khỏi sẽ hơi chút khẩu thị tâm phi.

“Lại đây, kẻ lừa đảo.” Một tay hắn ôm lấy cô để trên đùi mình, làm bộ muốn hôn cô...

“A! Cổ phiếu a.” Che cái miệng của hắn, cô muốn trước tiên hắn phải lấy chính sự nói cho rõ ràng.

“Em thật khờ a? Cứng rần muốn đem tiền đẩy ra ngoài.” Hắn hoài nghi cô gái này rốt cuộc có biết phần cổ phiếu này có giá trị bao nhiêu tiền không, cũng không biết thay bản thân tính toán một chút.

Huống hồ hai người bọn họ cứ đẩy đến đẩy đi như vậy, làm như đều đem phần cổ phiếu này trở thành củ khoai lang phồng tay, không biết ông nội ở trên trời thấy được sẽ nghĩ sao.

“Mới không phải, em rất rất rất thông minh, biết người đàn ông này có năng lực, rất biết cách kiếm tiền, về sau cũng có thể làm cho giá trị tài sản tăng lên, cho nên em chỉ cần nắm chắc anh là được.” Cô cười, vỗ nhẹ mặt hắn, ôm lấy cổ hắn.

“Hóa ra là anh bị lợi dụng.” Mạc Kiệt nheo mắt lại, biểu cảm giống như là đang bình tĩnh đại ngộ.

Cô đắc ý gật đầu. “Ừm ừm, cho nên không cần tùy tiện muốn từ chức, anh cũng hiểu được tổng giám đốc nếu như thất nghiệp sẽ rất khó tìm được công việc mới mà, em sẽ không kiếm tiền nuôi anh nha.”

“Vâng, bà xã đại nhân, điểm ấy anh sẽ ghi nhớ trong lòng, lời em nói anh đều nghe.” Hấn rất khó ngoan ngoãn nghe lời, cảm giác thích bị người ta lợi dụng như vậy, trước kia tuyệt đối sẽ không ngờ đến, giờ hấn đã hiểu được: buông tay, ngược lại sẽ có được càng nhiều hơn.

“Có điều em có thể cân nhắc một chút, không cần chỉ lợi dụng năng lực công tác của anh, cũng hãy lợi dụng cơ thể của anh một chút đi.” Hấn đem thân mình mềm mại của cô ép về phía bản thân, gần sát hương thơm đầy người cô, vô cùng thân thiết cọ xát.

Cô cười mà không đáp, thẹn thùng không biết nên nói tiếp cái gì.

Nhưng người đàn ông rất biết nắm chắc cơ hội, vừa thấy vợ yêu không có ý tứ cự tuyệt, tất cả dục vọng mà hấn nhin trong một tháng mười hai ngày liền nổ tung, hấn khẩn cấp ôm chặt vợ yêu bảo bối, nhiệt tình đòi hôn cô, quấy rầy cặp môi đỏ mọng ngọt ngào kia, hai tay càng không để không, xoa đường cong mạn diệu của cô, lôi kéo quần áo của cô...

“Ừm...” Cô bám vào gáy của hấn, có chút không chịu nổi hấn vội vàng đụng chạm, căn bản cô không thời gian do dự suy xét, hấn đã nhanh chóng tháo hết quần áo trên người cô, để những nụ hôn lưu lại trước ngực cô, tinh tế khiêu khích đỉnh mẫn cảm, một lát lại dùng đầu lưỡi uốn lượn chung quanh phần đỏ ửng, một lát lại ngậm khối hồng môi, bừa bãi mút lấy.

Cô cắn răng, không muốn phát ra thanh âm nhục nhã, nhin xuống vui thích hấn gây ra cho cô đang liên tục từ trước ngực lan ra, kích thích tim cô đập.

Người đàn ông lại giống như có ý định tra tấn cô, một bên hôn bộ ngực xinh đẹp của cô, tay kia thì dọc theo bụng bằng phẳng đi xuống, hơi đẩy ra đùi của cô, như đang dụ hoặc vuốt ve da thịt mềm mại bên trong đùi, lại khơi mào lớp vải dệt mỏng manh, lặng lẽ lén vào mảnh hoa viên bí mật làm hấn vọng tưởng nhiều ngày kia, đầu ngón tay thon dài tìm được đóa hoa nhỏ mảnh mai nhất kia, nhẹ nhàng nắn lại...

Theo bản năng cô muốn kẹp chặt đùi nhưng lại bị hấn đẩy càng rộng ra, cả người chuyển qua dựa lưng về phía hấn, khiến cô càng khó ngăn cản sự xâm phạm của hấn.

Mạc Kiệt mê muội hôn lên mạch đập nhảy lên trên gáy cô, một tay xoa nắn khối rất tròn lỏa lồ trước ngực cô, một tay đi vào giữa hai chân âu yếm đóa nhụy hoa tinh tế kia của cô...

Trời ơi, chỉ mới là đụng vào cô như vậy, hấn đã cảm giác nhiệt huyết sôi trào, toàn thân da thịt đều ở nóng lên, vì cô gái xinh đẹp này mà thiêu đốt, nửa người dưới cơ hồ lập tức có phản ứng.

Mà cô lại “phản ứng quá mức”, bị hấn thân mật đùa chọc, cô liên tiếp run run, thở gấp liên tục, cái mông lơ đãng lần nữa đề cạ phần phần khởi dưới hạ phúc của hấn...

“Mạc Kiệt!” Cô còn không biết mình tạo thành ảnh hưởng đến cỡ nào đối với người đàn ông phía sau, chỉ thoáng nhìn trên màn hình tivi tối đen thể nhưng lại phản chiếu ra tư thái cô mở hai chân ra, ngồi ở trên đùi hấn vận vẹo phóng đảng.

Cô giữ chặt tay hấn, cầu xin hấn để cô đổi tư thế, như vậy thật sự rất nhục nhã.

“Em nên đổi cách xưng hô đi.” Hấn khẽ cắn lỗ tai cô, chẳng những không thả người, còn tà nịnh nhìn chăm chăm hình ảnh trên tivi, cố ý thưởng thức cảnh đẹp cô muốn che lấp, ngón tay dài càng thêm làm càn khinh bạc cô, quét nhẹ khe hẹp trơn bóng kia.

Cô tám phần không hiểu được tư thái phóng đảng của bản thân như vậy, ở trong mắt đàn ông có mị hoặc mê người đến cỡ nào... Nhất là một người đàn ông vì cô mà điên cuồng, yêu cô thấu xương, chỉ biết càng muốn khi dễ cô.

“Ông xã.” Cô mềm mại đổi cách xưng hô, thanh âm vừa ra khỏi miệng lại mềm mại đến nỗi làm cho cô nhục nhã.

“Rất ngoan.” Hấn khen ngợi cô nhu thuận, nhưng không có quyết định buông tha cô, hơi dọn ra không gian để cởi bỏ dây lưng, kéo ra khóa kéo, phóng thích dục vọng đã đè nén đến phát đau. Lúc cô cho rằng hấn nhin từ nới lỏng tay là lúc hấn lấy phân thân trưởng nóng thay thế cho ngón tay dài, thẳng tiến vào nơi chật chội ướt át làm cho hấn thở dài.

Cô ảo não hấn đánh lén, nhưng vô lực chống cự trận khoái ý khiến người ta hoa mắt kia, mặc hấn dần dần cuồng dã đông đưa, từ hạ phúc không ngừng bị đánh sâu vào.

“Mạc Kiệt...” Cô mất mặt nhìn bản thân trên màn hình, nhưng người đàn ông phía sau lại lấy một vẻ mặt khát vọng lại hưng phấn nhìn cô, cổ vũ cô càng thêm nhiệt tình đáp lại, không hiểu sao trong lòng cô lại phát ra một cổ vui thích kỳ dị, khoái cảm tội ác...

Ông trời! Cô thực sự rất hư...

“Gọi anh là ông xã, em yêu.” Thế nhưng hấn lại kiên trì vì “chính danh” của mình, tại thời khắc bà xã đã sắp bị hấn mê này, đột nhiên hấn dừng lại động tác đang diễn ra, chờ cô mở miệng.

Cô ai oán nhìn hấn, rất muốn lớn tiếng hét lên chói tai... nhưng cô thật sự không dám làm cho hàng xóm nghe được lý do cô mắng chổng lại là do như vậy.

“Ông xã...” Cô ủy khuất, hai mắt lơ mờ đã nổi lên lệ quang, cô cảm thấy mình quả thực giống dâm phụ không biết xấu hổ, cư nhiên khát vọng cảm giác bị hấn ôm đến như thế.

“Ừ, bà xã.” Nhưng hấn hiển nhiên không thể hiểu được sự khốn quẫn cô, nhìn thấy vợ cá tính thẹn thùng như thế vậy mà lại lớn mật mở miệng cầu hấn, khát vọng được hấn yêu thương, cùng hấn hợp làm nhất, hấn chỉ cảm thấy càng thêm phấn khởi, thân thể và tâm linh đều nhét đầy một cổ cảm giác thỏa mãn cường đại, tựa như bị luồng điện vui sướng quét qua.

“Anh yêu em... rất yêu em...” Hấn nhu tình nhẹ nói từng từ, thân thể lại kích động va chạm, khiến cô thừa nhận sự vui thích rất lớn, cả người đều giống như sắp tan chảy thành bùn.

Cô hưng phấn đến nỗi bản thân vô lực, thậm chí không thể ra tiếng đáp lại hấn một tiếng, ở thời khắc ý loạn tình mê, cô lại bị ôm đến trên sofa, nhiệt liệt yêu một hồi lại một hồi...

Hai người gất gao giao triền, dường như trở lại điên cuồng đem tâm hồn, tận tình cảm thụ đối phương, ai cũng không muốn rời đi trận hỏa hoa cực nóng này trước, nhưng bọn họ đều biết lần này không giống với lần trước, đặc biệt là cô...

Bởi vì lần này trong lòng không có đau đớn, chỉ có tràn đầy sự vui vẻ do được hấn yêu, ngay cả lệ cũng là do vui vẻ mà chảy ra...

Mà cảm tưởng của người đàn ông càng trực tiếp hơn, điều này tuyệt đối là trước nay chưa có, là lần đầu tiên...

Hấn thích chiếc ghế sofa này, nhưng vẫn như cũ vui với việc sớm ngày cùng nó nói lời từ biệt.

Hơn nữa, hấn thực sự cảm thấy may mắn khi mình có một trợ lý gà mẹ vừa trung thành lại có khả năng, lần tới mức tăng lương nhất định sẽ tăng cao lên... Mà hấn trước tiên phải tính sổ món nợ “lắm miệng” này với trợ lý thì sau đó hấn mới tăng.

Một tháng sau, đêm trước tết Trung thu.

Mạc Kiệt một tay nắm vợ, một tay mang theo rổ chứa tràn đầy đồ ăn, cùng cô đến mộ viên tế bái các vị trưởng bối của Mạc gia.

“Ông nội, bà nội, ba, mẹ, con và Mạc Kiệt đến thăm mọi người, bởi vì là tết Trung thu, nên tụi con còn mang bánh trung thu và bưởi đến ạ.” Hai vợ chồng một câu khẩu lệnh là một cái động tác, cô nói một câu, người đàn ông bên cạnh liền bày ra một món ăn.

“Ông nội, đây là vài món ăn thường ngày cháu mới học, ông ném thử xem.” Cô chấp hai tay lại, cùng chồng cùng nhau thành tâm hướng các vị trưởng bối cúi đầu cúi đầu.

Dưới ánh tà dương, mặt Mạc Kiệt mang theo nụ cười, hấn nhìn vợ lần lượt đi đến trước mỗi ngôi mộ, ở từng ngôi mộ đều vấn an, tự nói về tình hình gần đây của cuộc sống hai vợ chồng bọn họ với các vị trưởng bối, biểu cảm phong phú giống như trước mặt thực sự có người nói chuyện với cô.

Cô gái này ngốc hồ hồ. Cho đến bây giờ, hấn vẫn cảm thấy như vậy, nhưng cũng không dám xem thường cổ ma lực “ngốc hồ hồ” kia nữa, bởi vì chính là có tinh thần ngốc nghếch hồn nhiên thuần khiết và cùng với

trái tim nhiệt huyết giải quan tâm người khác kia của cô mới có thể ấm áp khối tim lạnh như băng này của hắn, làm hắn thật sâu mê luyến, không tự giác hắn lại cười.

Quay đầu nhìn ảnh chụp Mạc Đông Hán trên mộ bia, nụ cười trên mặt Mạc Kiệt bớt phóng túng một ít, nhưng lại không hoàn toàn thu lại hết.

Hắn bình tĩnh ngắm nhìn khuôn mặt khắc đầy phong sương của năm tháng. Cùng một tấm ảnh chụp, trước kia hắn cảm thấy lạnh túc, khiêu khích, hôm nay xem ra lại hòa ái rất nhiều...

Yên lặng, hắn ở trong lòng nói một tiếng cảm ơn với ông.

Đường Hải Nhân vừa vặn đi trở về bên người hắn. Hắn nắm chặt tay vợ, cùng mười ngón tay của cô đan xen, lại lần nữa nhìn về ảnh chụp của ông.

“Anh nghĩ có lẽ anh biết nguyên nhân vì sao ông muốn đem di sản để lại cho em.”

“Vì sao?”

“Bởi vì... Ông muốn đem em lưu lại cho anh.”

“Có ý gì?”

“Có lẽ ông giống với những người thường tới quán cà phê nói muốn giúp em làm mai, bởi vì ông rất thích em, cũng muốn em làm cháu dâu của ông, nhưng ông lại hiểu được nếu trực tiếp nói với anh, chắc anh sẽ không để ý lời ông nói, lại càng sẽ không để ý em, cho nên ông mới đem thứ anh muốn nhất lưu lại cho em, còn đặt ra cái điều kiện kỳ quái này, biết bởi vậy anh nhất định sẽ đi tìm em, nghĩ đủ biện pháp tiếp cận em.” Đây là đáp án gần đây hắn mới nghĩ ra được, sau khi trái tim hắn dần dần bị tình yêu của cô sưởi ấm, hắn mới hiểu được dụng tâm lương khổ của ông nội.

Cho dù không phải, hắn cũng quyết định phải nghĩ như vậy. Ông nội vì sợ hắn một mình sẽ tịch mịch sống quãng đời còn lại, cho nên mới lưu cho hắn một cô gái thiện lương, ấm áp như vậy.

Cảm ơn ông.

Cuối cùng Đường Hải Nhân cũng hiểu, gật gật đầu, ở trong lòng cô thầm cảm tạ ông đã vì bọn họ dặt ra đoạn duyên phận này, nhưng bên cạnh việc cảm động, cô lại cảm thấy giọng điệu của người đàn ông bên cạnh này thật sự có chút kiêu ngạo nha.

“A... Cho nên ông chính là biết anh, đưa cháu trai này, tâm cơ nặng nề lại quỷ kế đa đoan, nên ông mới có thể dùng loại phương pháp này để đối phó anh đó!” Cô cố ý chế nhạo hắn, trước mặt ông mĩa mai hắn một chút.

Mạc Kiệt vừa nghe, lập tức nhú mày lắc đầu, biểu cảm ngượng lạnh nhìn vợ yêu.

“Bà xã thân yêu, anh cảm thấy em thật sự rất bất công a, vì sao cùng là lừa em, em đối với ông thì có thể khoan dung như vậy, không chỉ dễ dàng tha thứ, còn đặc biệt nấu cơm cho ông ăn, nhưng đối với anh thì tính toán chi li, cảm giác luôn luôn như đang mang thù nha.” Hắn gõ gõ chóp mũi của cô, rất muốn trừng phạt cắn cô một miếng.

“Chờ anh thành ông nội già, em cũng sẽ “kính lão tôn hiền” đối với anh tốt như vậy.” Cô một chút cũng không sợ hắn, cãi lại. Nhờ vào tính vô lại của hắn, hiện giờ tài ăn nói và phản ứng đối đáp của cô cũng tiến bộ lên không ít đó!

Người đàn ông nhú mày, nhìn cô gái có đầu tựa hồ càng lúc càng phát sáng này, một bộ dáng như là đã lĩnh ngộ, đột nhiên lôi kéo cô đi về phía trước...

“Đi, dọn đồ.”

“Gấp cái gì?” Bọn họ mới đến không quá mười phút, các vị trưởng bối còn chưa ăn no a!

Hắn lại nhún nhún vai, lộ biểu cảm “không có cách nào khác”.

“Để sớm làm ông nội, được em đối xử thật tốt, đầu tiên anh phải làm ba trước mới được.” Sau đó hấn còn lộ vẻ mặt “cười dâm dăng” chỉ rõ cho vợ yêu. “Hôm nay chúng ta sẽ thử tư thế không cần đem chân mở rộng như vậy được không, bà xã?”

“Anh! Hư... Làm sao có thể ở đây nói cái loại lời nói này?” Cô thật muốn lấy quả bưởi nhét vô cái mồm đang há kia của hấn. Hấn như vậy căn bản là “luôn không sửa” rồi, dạy cô phải đối hấn “kính lão tôn hiền” thế nào a!

“Cho nên chúng ta không cần lãng phí thời gian đứng ở chỗ này nói nữa, hay là trở về làm đi.” Người đàn ông chẳng những không có ý hối hận, còn không hề liềm si ôm vợ đang mặt đỏ hồng đi đến trước mộ các vị trưởng bối, nho nhã lễ độ khom người chào.

“Ông nội, bà nội, ba, mẹ, lần sau con và Hải Nhân lại đến gặp mọi người, hy vọng mọi người phù hộ tụi con bình an, tụi con cũng sẽ cố gắng gấp bội, làm cho người Mạc gia thịnh vượng...”

Đường Hải Nhân há hốc mồm nhìn chồng, không thể tin được hình mẫu của người kia, sao luôn lại viết rồi còn diễn xuất cái loại tình huống kịch này.

“Mạc Kiệt!” Cô cảnh cáo hấn đừng nói hươu nói vượn nữa, thực sợ cha mẹ chồng sẽ đến báo mộng, hiểu lầm là cô làm hư con bọn họ.

“Có sao chứ, nhà chúng ta có thêm vài đứa nhỏ, bọn họ nhất định cũng sẽ rất vui.” Cô không nói gì nhìn trời, đối với trình độ da mặt dày của chồng mình cũng cảm thấy không biết làm sao nữa.

Ngẫm lại, may mắn chỗ này là mộ viên tư nhân, cũng sẽ không có người nghe thấy.

“Bà xã, em muốn sinh mấy đứa?”

“Không biết a.”

“Làm sao có thể không biết, chuyện này phải quy hoạch trước một chút... không, không cần quy hoạch, có mấy đứa thì sinh mấy đứa là được rồi.”

“Anh nghĩ rằng anh và em là gà đẻ trứng à, thích con nít như vậy sao không đi bên ngoài tìm phụ nữ khác giúp anh sinh đi.” Cô thừa nhận, bản thân mình lại đang giận dữ một chút.

“Như vậy sao được! Phụ nữ mà anh nhận định chỉ có một mình em, hương khói của Mạc gia toàn phải dựa vào em.” Hấn dựa sát bên cô làm nũng, giọng điệu ghê tởm đến cực điểm hại cô thoáng cái nhẹn không được bật cười.

“Đừng đùa, mau buông ra.”

“Không, anh không buông, cả đời cũng không buông.”

“Cả đời còn rất dài, chỗ này là chỗ nào chứ!” Cô vẫn không nhẹn được phải nhắc nhở hấn, tại nơi trang nghiêm yên tĩnh như nơi này, thật sự không nên làm mấy hành vi ấp ấp ôm ôm này.

“Vậy trước mặt mọi người em đáp ứng anh, em sẽ giúp anh sinh rất nhiều con, yêu anh cả đời.”

“Được, em thề...” Cô giơ tay lên, lại thừa dịp hấn không chú ý, nhanh chóng chạy đến bên kia của mộ viên.

“Này, em vậy là xấu lắm, lừa gạt!”

Cô mỉm cười nhún vai, hai tay bày ra... Chính là xấu lắm, vậy thì sao!

“Chờ anh bắt được, em sẽ biết...” Hấn không có ý tốt, cười yếu ớt, lập tức chạy đuổi theo.

Đối với hấn mà nói, ở trên đời này có thể mất mèo, mất chó, mất tiền, mất mặt, chính là không thể đánh mất bà xã... Người phụ nữ mà hấn thực sự rất vất vả mới “bắt” trở về này, cho dù cô chạy đến chân trời góc biển, hấn đều sẽ đuổi cô trở về làm mẹ của con hấn, bà nội, bà ngoại của cháu hấn,...

Vì thế dưới tịch dương có hai cái bóng thật dài, ngay tại lớp cây cỏ lay động rượt đuổi, bỗng chốc vọt đến bên ngôi mộ này, bỗng chốc lại chạy đến bên ngôi mộ kia. Hai con người sống ngây thơ ở bên các vị trưởng bối đang an nghỉ dưới mặt đất cuộn tròn lấy nhau, tiếng cười khê xen lẫn tiếng bước chân, mang đến cho khu vườn yên tĩnh này một bầu không khí sức sống và vui vẻ khó có được...

Xem ra tình yêu – cái thứ này, thật sự là chẳng phân biệt thời gian, không gian, bối cảnh, làm cho người ta ngay cả “Khu mộ cũng dám đi”[1].

“A... Em chạy không nổi nữa a...”

Chưa tới vài phút, cô gái đã bị chồng mình bắt về đứng phạt trước mặt các vị trưởng bối, ngoan ngoãn thề cô thực sự sẽ để hấn yêu thương cả đời, cũng sẽ cả đời yêu thương hấn.

Nhưng hấn lại rất vô lại, rõ ràng cô đã nói theo như hấn yêu cầu, hấn lại còn tăng thêm “trừng phạt”, hôn cô thật sâu, hại cô xấu hổ vô cùng, đồng thời cũng hạnh phúc đến nỗi rất muốn cười.

Các vị trưởng bối trên trời có linh thiêng trừ bỏ phù hộ bọn họ bình an khỏe mạnh, chắc là cũng chúc phúc bọn họ hạnh phúc mỹ mãn phải không.

Cô ôm người chồng yêu thương của mình, trong lòng nghĩ như vậy, khóe môi hai người đều lộ nụ cười ngọt ngào...

Bởi vì yêu, ôm lấy lẫn nhau chính là thiên đường.

Ai nói hôn nhân nhất định là phần mộ của tình yêu? Sau khi kết hôn, tình yêu của bọn họ mới đang sắp trọng sinh trở lại.

Hấn đã nói, hai người bọn họ sẽ không chỉ có một đêm vợ chồng...

“Anh yêu em, bà xã.”

“Em biết, ông xã.”

“Vậy rốt cuộc em dự tính sinh mấy đứa?”

“...”

“Bà xã...”

Cô đi đến đằng trước, bắt đầu thu dọn đồ, mặc kệ người đàn ông phía sau tò mò đến cỡ nào...

Đáp án quan trọng như vậy, đương nhiên trước mắt phải giữ bí mật một chút nha. Hi.

[1] Mộ tế phổ cũng dám đi – tên một ca khúc nổi tiếng, nguyên tác là của Nhật Bản, với nhiều bản trình bày của nhiều nghệ sĩ như Ngũ Bách hay Lý Dục Quân, và đặc biệt là Thái Y Lâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-dem-vo-chong>